

KANLI MAFYA
GÜNLÜKLERİ #4

GÜ
N
A
H

Çeviren: Doğa Şarlayan

Başkasıyla evlenmek üzere olan bir kadını istemek savaş demektir.

USA Today Çoksatan Yazarı

Cora Reilly

Liliana Scuderi, ilk gördüğü andan itibaren Romero'ya âşıktır. Kız kardeşleri güç oyunları nedeniyle evlendirildikten sonra her şeyin geride kaldığını ve kendi eşini seçmesine izin verilebileceğini umar. Ancak babası onu yaşının iki katı bir adamla evlendireceğine söz verdiğinde bu hayali yıkılır. Genç kadın ne kadar yalvarsa da babasının fikrini değiştiremez.

Romero, Lily'nin hislerini zararsız ve masum bir ilk aşk olarak düşünmüş, her zaman görmezden gelmiştir. Genç kızın yaşı ve statüsü onu yasak bölge haline getirse de yıllar geçtikçe bu sınırlar silikleşir. Onun gibi görev bilincine sahip bir adamın bile ancak bir yere kadar kontrolü vardır. Başka bir adamla evlenmesi gereken Lily'yi istemesi, New York ile Chicago mafyaları arasında savaş çıkarabilir.

Lily, Romero'nun onun için her şeyi feda olacağına inanır; şüphelenir; ancak mutluluğu için maksimum bedellere ödetebilir miydi? Aşkları, barışı, güvenli bir geleceğe bedel ödeyen bu dünyada bir sarımsaklı yemek miydi?

nemesikitap.com

• • X nemesikitap | nora | masalperest

KDV den muaf

KANLI MAFYA
GÜNLÜKLERİ #4

GÜNAH

Cora Reilly

Çeviren: Doğa Şarlayan

NEMESIS
KİTAP

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Prolog

Liliana

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Biri öğrenirse, *babam* öğrenirse, beni Chicago'da kilit altında tutardı. Artık evden çıkmama bile izin vermezdi. Yaptığım son derece uygunsuz ve hanımefendilere yakışmayan bir davranıştı. Bunca zaman sonra bile insanlar hâlâ Gianna'nın arkasından konuşuyorlardı. Yeni bir kurban bulma fırsatını kaçırmazlardı ve başka bir Scuderi kardeşin –üstelik de yalnızca bir askerle– suçüstü yakalanmasından daha iyi ne olabilirdi ki?

İçten içe, *günaha* karşı koyma konusunda tıpkı Gianna gibi olduğumu biliyordum. Yapamıyordum işte. Romero'nun kapısı kilitli değildi. Nefesimi tutarak parmak uçlarımda yatak odasına girdim. Orada değildi ama bitişikteki banyodan akan suyun sesini duyabiliyordum. Sessizce o yöne doğru ilerledim ve aralık kapıdan içeri baktım.

Romero alışkanlıklarına bağı bir adamdı, bu yüzden onu beklediğim gibi düşün altında buldum. Ancak bulunduğum noktadan pek bir şey göremiyordum. Kapıyı hafifçe itip banyoya girdim.

Onu gördüğümde nefesim kesilmişti. Bana dönük olan sırtı öyle muhteşem bir manzaraydı ki... Kahverengi saçlarını yıkar-ken omuzları ve sırtı geriliyordu. Gözlerim mükemmel biçimli poposuna kaydı. Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim ama kimsenin Romero'yla kıyaslanabileceğini hayal dahi edemi-yordum. Tüm vücudu kaslı ve bronzdu. Güçlü ve uzun.

Dönmeye başladı. O an oradan gitmeliydim. Fakat merak içinde vücuduna bakmaya devam ettim. Tahrik olmuş muydu? Beni gördüğünde kaskatı kesildi. Gözleri geceliğimin ve çıplak bacaklarımın üzerinde gezinmeden önce bakışlarımı buldu. Bir an sonra sorumun cevabını almıştım. Az önce gördüğüm tahrik olmuş hali değildi. *Ah Tanrım.*

Aletin sarsılmaz ilgim altında sertleşmesini izlerken yanak-larım kızardı. Aramızdaki mesafeyi aşp ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Romero telaşsız hareketlerle düşün kapısını açtı ve beline bir havlu sardıktan sonra dışarı çıktı. Baharatlı duş jelinin, nane ve sandal ağacının kokusu burnuma dolmuştu. Yavaşça bana doğru ilerledi. "Biliyorsun," dedi garip bir şekilde sert bir sesle. "Eğer biri bizi bu şekilde görürse yanlış bir fikre kapılabilir. Bu fikir benim hayatıma, senin de itibarına mal olabilir."

Hâlâ hareket edemiyordum. Taş kesilmiştim ama vücudum alev alıyor, kanım kızgın lavlara dönüşüyor gibiydi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. *Ayrırmak istemiyordum.*

Gözlerim havlunun kenarında, altında kaybolan koyu renk tüylerde, kasıklarının enfes kıvrımlarında oyalandı. Elim Romero'nun göğsüne, kalbinin üzerindeki *Famiglia* dövmesine uzandı, tenini parmak uçlarımın altında hissetmek istiyordum.

Romero ben ona dokunamadan bileğimi yakaladı. Tutuşu neredeyse acı vericiydi. Bakışlarım biraz utanç biraz da hayretle yukarı fırladı. Romero'nun yüzünde gördüğüm ifadeyle ürpermiştim.

Öne doğru eğildi, gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerim kapansa da istediğim öpücük bir türlü gelmemişti. Kapının gıcirtısını duyunca başımı kaldırıp Romero'ya baktım. Banyonun kapısını ardına kadar açmıştı. Yaklaşmasının nedeni beni öpmek değildi. İçim utançla doldu. Benimle ilgilendiğini nasıl düşünebilmiştim? O bir *Made* erkeğiydi.

“Gitmen gerek,” diye mırıldandı doğrulurken. Parmakları hâlâ bileğime dolanmıştı.

“O zaman bırak gideyim.”

Beni anında bıraktı ve bir adım geri çekildi. Olduğum yerde kaldım. Ona dokunmak istiyordum. Onun da bana dokunmasını istiyordum. Küfretti ve bir an sonra üzerimdeydi. Bir eli başımın arkasını, diğeri ise kalçamı kavramıştı. Dokunuşu ateşli, tehditkâr ve vaatlerle doluydu. O kadar yakınımıdaydı ki neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordum. Üzerimdeki parmakları bana her şeyden daha canlı hissettiriyordu.

“Git,” dedi boğuk bir sesle. “Ben yeminimi bozmadan önce git.” Bu kısmen bir rica, kısmen de emirdi.

Bölüm Bir

Liliana

Dört Yıl Önce

Romero'yla flört etmeye çalıştığım ilk utanç verici seferi hatırladığımda hâlâ ürperiyordum. Annem ve kız kardeşim Aria beni her zaman erkekleri kışkırtmamam konusunda uyarırlardı. Ancak kimseye karşı Romero'ya olduğum kadar cesur davranmamıştım. Romero güvenilir görünüyordu. Onu ne şekilde tahrik edersem edeyim beni incitmesi mümkün değilmiş gibi. Yalnızca on dört yaşında genç ve aptal bir kızdım. Erkekler, aşk ve diğer tüm konular hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğime çoktan ikna olmuşum.

Aria'nın düğününden önceki günlerdi. Luca, babamın adamlarının yeterince iyi iş çıkaracağına güvenmediğinden kız kardeşimi koruması için Romero'yu göndermişti. Umberto'nun bizleri doğumumuzdan bu yana koruduğunu düşünürsek bu oldukça saçmaydı. Fakat müstakbel eşiniz için koruma seçmek büyük bir meseleydi. Yalnızca sonsuz güveninizi hak eden birinin bu kadar yakınlaşmasına izin verilebilirdi ama Romero'ya güvenmemin asıl nedeni bu değildi.

Romero beyaz gömleği, siyah pantolonu ve silah kılıfını gizleyen yeleğiyle Mandarin Oriental Hotel'de kardeşlerimle paylaştığımız süite girdiğinde son derece yakışıklı görünüyordu. Nedense kahverengi gözlerindeki ifade bizim dünyamızdaki erkeklerden alışık olduğumdan daha nazikti. Bakışlarımı ondan ayıramamıştım. Ne düşündüğümün ya da ne elde etmeyi umduğumdan emin değildim. Fakat Romero oturur oturmaz ona doğru yürüdüm ve kucağına yerleştim. Vücudu kaslıydı, zarif dış görünüşünün altında amansız bir güç yatıyordu. O, altımda kasıldı ama ben gözlerindeki bakış yüzünden oracıkta ona âşık olmuştum bile. Geçmişte sık sık babamın askerleriyle flört etmiş ve durum farklı olsaydı benimle birlikte olmaktan çekinmeyeceklerini gözlerinde görmüştüm. Ancak Romero'yla, vermek istediğimden fazlasını alacağı konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacağını biliyordum. Bacaklarının üzerine oturduğumda gözleri hayret ve endişe doluydu. Beni itmemiş, yerinden bile kımıldamamıştı. Parmakları kolçağın üzerinde duruyordu. Kontrollü bir adamdı. Ayrıca iyi bir adama da benziyordu. Mafya dünyasında öylelerini bulamayacağınız için sadece uzaktan hayranlık duyduğum adamlar gibi. Beyaz atlı bir prensti; aptal kızların, benim gibi kızların hayallerini süsleyen biri gibiydi. Sinirleri gerilen Aria beni içeri yolladı. Fakat gitmeden önce kalbimi ele geçiren ve asla bırakmayacak olan adama son bir kez daha bakma riskini göze almıştım. Romero. New York *Famiglia*'sının askeri.

Sadece birkaç ay sonra, Romero'nun düşündüğüm, olmasını istediğim ve hayalini kurduğum kişi olmadığını öğrenmiştim. Bunca zaman sonra bile o gün hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Romero'ya olan aşkımın sonsuza dek yok olduğu an olabilirdi bu.

* New York ailesinden *Famiglia*, İtalyanca'da "aile" kelimesi ile bahsediliyor. (ç.n.)

Luca ve Matteo'nun babasını tanımadığım halde, ailem Gianna, Fabiano ve beni Salvatore Vitiello'nun cenazesine katılmak üzere New York'a götürdü. Aria'yı tekrar göreceğim için çok heyecanlıydım ama bu yolculuk tam bir kâbusa dönüşmüştü. Dünyamızın bir parçası olmanın ne demek olduğunu ilk kez gerçek anlamda tadıyordum.

Ruslar Hamptons'daki Vitiello malikânesine saldırdığında Luca'nın komutasındaki *Famiglia* bizi kurtarmaya gelmişti. Romero'nun bizi götürdüğü odada kardeşim Fabi'yle yalnızdım. Birisi kardeşime sakinleştirici vermişti çünkü korumamızın başından vurulduğunu gördükten sonra kendini tamamen kaybetmişti. Bense garip bir şekilde sakindim. Yatakta onun yanına sokulmuş, öylece bakıyordum. Sesleri dinlerken neredeyse trans halindeydim. Ne zaman biri odamızın önünden geçse geriliyor, kendimi yeni bir saldırıya hazırlıyordum. Ancak bir an sonra Gianna mesaj atıp nerede olduğumu sordu. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Yataktan fırlayıp odanın diğer ucundaki kapıyı açmam iki saniyeden az sürmüştü. Gianna koridorda duruyordu, kızıl saçları darmadağın olmuştu. Kollarına atıldığım an kendimi çok daha iyi ve güvende hissediyordum. Rusların vücudunda bıraktığı morluklar nedeniyle yüzünü buruşturdu. Aria taşındığından beri, annemiz sosyal sorumluluklarını ve babamın isteklerini yerine getirmekle meşgulken, Gianna onun yerine annelik rolünü üstlenmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum gözlerim iki yanımızı da kolağan ederken.

“Aşağıya bakmak istiyorum.”

Panik vücudumu ele geçirmişti. Tekrar yalnız kalmak istemiyordum ve Fabi birkaç saat daha uyanmayacaktı. Bu yüzden birinci katta bulacaklarımızdan korkmama rağmen kız kardeşimi aşağı kadar takip ettim. Oturma odasındaki mobilyaların çoğu

Ruslarla olan çatışmadan dolayı harap olmuştu ve neredeyse her yer kanla kaplıydı. Hiçbir zaman kandan ya da aslına bakarsanız herhangi bir şeyden tiksindiğim olmamıştı. Fabi her zaman yaralarını göstermek için bana gelirdi. Özellikle de düzgün bir şekilde temizlenmediği için iltihaplandıklarında. Şimdi bile, beyaz halıların ve kanepelerin üzerindeki kırmızı lekelerin yanından geçerken, midemi bulandıran şey kan değildi. Yaşananların hatırasıydı. Ağlamaktan burnum tıkanıdığı için artık kanın kokusunu dahi alamıyordum. Gianna evin başka bir kanadına yöneldiğinde sevinmişim ama sonra bodrumdan gelen o ilk çılgılığı duydum. Acı dolu, tiz bir erkek sesiydi. Daha önce *bir erkeğin* böyle bir ses çıkarmasının mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Bana kalsaydı arkamı dönüp gider ve orada hiçbir şey yokmuş gibi davranırdım. Fakat Gianna öyle yapmamıştı.

Yeraltındaki gizli odalara açılan çelik kapıyı itti. Merdivenler karanlıktı ama bodrumun derinliklerinde bir yerden ışık sızıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. “Oraya inmek istemiyorsun, değil mi?” diye fısıldadım. Cevabı bilmem gerekirdi. Sonuçta Gianna’dan bahsediyorduk. Ne zaman mantıklı olanı seçmişti ki?

“İstiyorum ama sen merdivenlerde kalacaksın,” dedi aşağı inmeden önce. Peşinden gitmeden önce yalnızca bir saniyeliğine tereddüt etmişim. Hiç kimse benim de emirlere uymak konusunda iyi olduğumu söyleyemezdi. Bu açıdan birbirimize fazlasıyla benziyorduk.

Gianna sertçe bana baktı. “Orada kalacaksın. Söz ver bana.”

Ona karşı gelmek istiyordum. Artık küçük bir çocuk değilim. Fakat bir an sonra aşağıdan biri bağırmuş ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “Tamam. Söz veriyorum,” dedim çabucak.

Gianna döndü ve kalan basamaklardan aşağı indi. Bodruma adım atmadan önceki son adımında donup kalmıştı. Sırtının sa-

dece bir kısmını görebiliyordum ama öyle kaskatıydı ki korktuğunu anlamıştım. Boğuk bir çığlık duyulduğunda Gianna irkildi. Şakaklarımda çarpan dehşete rağmen aşağıya indim. Kardeşimin ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. Gianna kolaylıkla ürkecek biri değildi.

Bunu yaparken bile pişman olacağımı biliyordum ama dayanamamıştım işte. Her şeyin dışında bırakılmaktan, hep çok genç olmaktan, her gün kendimden ve dünyamı geri kalanından korunmam gerektiğinin hatırlatılmasından bıkmıştım.

Bodrum katına girdiğim anda gözlerim odanın merkezini buldu. İlk başta neler olduğunu anlayamamıştım bile. Sanki beynim bana gitmem ve tüm bunlardan haberdar olmamam için bir şans veriyordu. Ancak arkama bakmadan kaçmak yerine olduğum yerde kaldım. Zihnim önümdeki her bir *korkunç* ayrıntıyı iliklerime kadar kazırken bakmaya devam ettim. *Yıllar sonra bile hâlâ gözlerimin önünde canlanan detaylara.*

Bize saldıran Ruslardan ikisi sandalyelere bağlanmıştı ve her yerde kan vardı. Matteo ile başka bir adam onları dövüyor, parıldayan bıçaklarla keserken *canlarını yakıyorlardı*. Görüşüm daraldığında dehşet boğazıma sarıldı. Bakışlarım Romero'ya ve artık hatırladığım kadar nazik olmayan kahverengi gözlerine takılmıştı. Onun da elleri kan içindeydi. Hayalini kurduğum beyaz atlı prens *bu adam* değildi. Göğsümden bir çığlık koptu ama bunu yalnızca boğazımdaki baskıdan anlayabilmişim. Kulaklarımdaki uğultudan başka bir şey duyamıyordum. Herkes aklını kaybeden *benmişim* gibi bakıyordu. Ondan sonra ne olduğundan emin değildim. Her şeyi parçalar halinde hatırlıyordum. Beni kavrayan elleri, sıkıca tutan kolları. Hiçbir işe yaramayan yatıştırıcı sözleri. Sırtıma yaslanan sıcak göğsü ve kan kokusunu hatırlıyordum. Matteo bana bir şey enjekte ettiğinde, dünyam ürkütücü bir sükûnete bürünmeden önce kısa bir sızı hissettim. Dehşet hâlâ orada olsa da biraz hafiflemiş gibiydi. Görüşüm

bulanıklaştı ama Romero'nun yanımda diz çöktüğünü seçebiliyordum. Beni yerden kaldırdı ve kollarına alarak doğruldu. Hissettiğim zoraki dinginlik galip geldiğinde göğsüne yaslanarak rahatladım. Beyaz gömleği gözlerimin önündeki kırmızı bir lekeyle kirlenmişti. İşkence gören adamların kanlarıyla. Dehşet ilaçların etkisini söküp atmaya çalışsa da nafileydi. Bu yüzden mücadeleyi bıraktım. Kaderime boyun eğerken gözlerim yavaşça kapandı.

Romero

Made erkekleri' olarak görevimiz, korumaya yemin ettiğimiz kişileri güvende tutmaktı: güçsüzleri, çocukları, kadınları. Özellikle ben, hayatımı bu amaca adanmıştım. İşimdeki birçok görev başkalarına zarar vermemi, acımasız ve soğuk bir adam olmamı gerektiriyordu. Fakat insanları güvende tutmak bana her zaman içimde kötülükten daha fazlası olduğunu hissettirdi. Bir önemi olduğundan değildi elbette. Luca istese akla gelebilecek her türlü kötülüğü yapardım. Kendi etik anlayışımız, ahlaki değerlerimiz ve ilkelerimize rağmen, çoğu insanın kötü olarak gördüklerinin biz *Made* erkeklerinin ta kendisi olduğunu unutmak kolaydı. Liliana'nın çığlığını duyduğumda gerçek doğamızı, gerçek doğamı hatırlamıştım. Rusların çığlıkları beni etkilememişti. Çok daha kötülerini daha önce de duymuştum. Ancak korumamız gereken bir kızın o tiz, sonu gelmeyen çığlığı karnıma saplanan kahrolası bir bıçak gibiydi.

Yüz ifadesi ve gözleri ise en kötüsüydü. Bana tam olarak ne olduğumu gösteriyorlardı. Belki düzgün bir adam o anda *daha iyi* olmak için yemin ederdi ama işimde oldukça iyiydim. Çoğu gün bundan *keyif* bile alıyordum. Liliana'nın dehşete kapılmış yüzü bile bende *Made* erkeğinden başka bir şey olma isteği uyandır-

* *Made* erkeği, Amerika ve Sicilya mafyasına tamamen dâhil olmuş üyelere denir. (ç.n.)

mamıştı. O zamanlar hayatını, bu vahşet dolu görüntünün yapabileceğinden çok daha fazla mahvedeceğimin farkında değildim.

Liliana çığlık atmayı kesmemişti.

“Romero!” diye gürledi Matteo. “Liliana’yla ilgilen.”

Ona doğru ilerledim ama gözleri beni görmüyordu bile. Gianna yoluma çıkacakmış gibi bir hamle yapsa da geçmeme izin verdi.

Merdivenlerin tepesindeki çelik kapı açıldığında Luca hışımla içeri girdi. “Burada ne haltlar dönüyor?”

Liliana’nın tam önündeydim ama çığlık atmayı hâlâ bırakmamıştı. “Sakin ol, Lily. Her şey yolunda,” diye mırıldandım. Beni duymuyor gibiydi.

Ona uzandım ve parmaklarım ince koluna dolandı. Ancak dokunuşumla kaçmak için çırpınmaya başlamıştı. Titreyen vücuduyla saldırmaya çalışıyordu ama kollarımı göğsüne dolayarak onunkileri iki yanına hapsedtim. Benden kurtulmak için debelenirken sırtı göğsüme çarpıyordu.

Çığlık çığlığa bağırıp tekmeler savurmaya devam etti. Onun boyundaki bir kıza göre oldukça iyi mücadele ediyordu.

“Sustur onu! Aria duyacak,” diye gürledi Luca. Bacaklarını yakalamaya çalıştı ama Liliana çenesine bir tekme indirmeyi başarmıştı. Luca darbenin etkisinden çok şaşkınlıktan tökezleyerek geri çekildi.

Sikeyim. Liliana’nın iki katı büyüklüğünde adamlarla dövüşmüştüm. Hepsi de deneyimli dövüşçülerdi ama onlara karşı acımasız ve öldürmeye niyetliydim. Söz konusu Liliana olunca, onu zarar vermeden kontrol altına aldığımı emin olmalıydım. Luca da aynı sorunla karşı karşıyaydı. Küçük kız kardeşine zarar verirse Aria onu öldürebilirdi ve *Capo** olmasma rağmen karısı Luca üzerinde böyle bir güce sahipti.

* *Capo*, mafya dünyasında kullanılan bir ifadedir ve genellikle suç örgütlerinde en üst düzey lideri ifade etmek için kullanılır. (ç.n.)

“Lily,” diye kız kardeşini sakinleştirmeye çalıştı Gianna. “Lily, dur.”

Tito bize yardım etmek istercesine bir hamle yaptığında Matteo onu geriye doğru itti. “Hayır. Sen karışma.”

Liliana kollarımda iki büklüm olmuştu. Onu tutmak kımıldayıp duran bir kediyi zapt etmeye çalışmak gibiydi. Bacağını kaldırıp duvara tekme attı. Bu hareketi beklemediğim için geriye doğru tökezledim ve yere düştüm. Liliana hâlâ göğsüme yaslanıyordu ama kollarım gevşemişti. Ben onu yakalayamadan ayağa fırladı. Matteo’yu atlatmaya çalıştı ama o çok daha hızlıydı. Bileğini yakaladı ve bir kolunu beline doladı. Bir an sonra Liliana sırtüstü yere yığılmıştı. Matteo ise bacaklarının üzerinde diz çökmüş, ellerini başının üzerinde kenetlemişti. Gördüklerimden rahatsız bir şekilde hızla doğruldum. On dört yaşındaki bir kız burada olmamalı, bu tür bir dehşeti yaşamamalıydı. Luca elinde bir şırıngayla ikisine doğru ilerledi.

“Ona zarar vermeyin!” diye bağırdı Gianna. “Sakın ona zarar vermeye cüret etme!”

“Ona zarar vermemek için çok uğraşıyorum ama bunu zorlaştırıyor. Luca, şimdi!” diye gürledi Matteo, Liliana’nın üstündeki yerinden.

Gianna, Luca’nın önünü kesti. “Ne o?”

“Onu sakinleştirecek bir şey,” dedi Matteo.

“Çekil yolumdan,” dedi Luca, Gianna’yı arkasında bırakırken. Ardından Liliana’nın yanında diz çöküp iğneyi koluna batırdı. Mücadele etmeyi bırakması uzun sürmemişti. Matteo bileklerini serbest bırakıp doğruldu. Onun ellerinden kurtulan Liliana inledi ve titreyen vücudu küçük bir top gibi kıvrılırken ağlamaya başladı. Luca bir elini saçlarında gezdirerek iç çekti. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu.

“Umarım hepiniz cehennemde yanarsınız,” dedi Gianna. Kız kardeşinin yanında diz çöktü ve saçlarını okşadı.

*Bratva** pislili ğlmeye cesaret etmişti ama Matteo fırlayıp adamın yüzüne baktı. "Kapa çeneni yoksa yemin ederim sen seyrederken aletini parçalara ayırışım."

"Romero, Liliana'yı odasına götür. Doktora onu kontrol etmesini söyle," diye emir verdi Luca.

Başımla onayladım. Liliana'nın üzerine eğilip kollarımı minyon vücuduna sardım ve onu kucağıma aldım.

Yüzünü göğsüme bastırđında hışkıra hışkıra ağlıyordu. Bu, uzun süre aklımdan çıkmayacak bir görüntüydü.

Liliana

Vücudumun altında sıcak ve yumuşak bir şeyle uyandım. Zihnim durgun olmasına rağmen anılarım fazlasıyla berraktı. Nihayet gözlerimi aşmaya cesaret ettiğimde tüm olanları şevremdekilerden şok daha net görebiliyordum. Köşedeki hareketlilik dikkatimi çekti. Romero karşımdaki duvara yaslanmıştı. Hemen bulunduğum odayı inceledim. Burası bir misafir odasıydı ve Romero ile kapalı kapıların ardında yalnızdım. Matteo'nun bana enjekte ettiği ilacın etkileri devam etmeseydi tekrar şığlık atmaya başlardım. Bunun yerine sessizce Romero'nun bana doğru yürümesini izledim. Artık yaptığı her hareket tehlike şığlıkları attığından bir an işin bile onun zararsız olduğunu nasıl dşnebildiğimden emin değildim. Neredeyse yatağa ulaştığında irkilerek kafamı yastığa bastırdım. Romero duraksadı. Koyu renkli gözleri yumuşamıştı ama gördüklerimizden sonra içlerindeki nezaket artık beni kandıramazdı. "Sorun yok. Güvendesin."

şimdiye kadar hayatımda hiç *bu kadar* güvende olmadığımı hissetmemiştim. Cehaletimin huzurunu geri istiyordum. Tek kelime bile etmedim.

* *Bratva*, Rusya ve diğer eski Sovyetler Birliği kökenli şeşitli organize suç örgütlerinin genel adıdır. (ř.n.)

Romero komodinden bir bardak su aldı ve bana uzattı.

Gözlerim ellerinin üzerinde kan izleri aradı ama onları iyice temizlemiş olmalıydı. Parmaklarının arasında ya da tırnaklarının altında bile en ufak bir kırmızı leke yoktu. Muhtemelen kan temizlemek konusunda fazlasıyla pratik yapma fırsatı olmuştu.

Bu düşünceyle boğazım düğümlendi.

“İçmen gerek, ufaklık.”

Gözlerim yüzüne kaydı. “Ben çocuk değilim.”

Romero’nun yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. “Elbette değilsin, Liliana.”

Gözlerinde alaycı bir ifade, bodrumdaki karanlıktan bir iz aradım ama olmasını istediğim o iyi adam gibi görünüyordu. Doğrudum ve suyu ondan aldım. Elim titrese de üzerime dökmemeyi başarmıştım. İki yudum aldıktan sonra bardağı tekrar Romero’ya uzattım.

“Birazdan kız kardeşlerinin yanına dönebilirsin ama önce Luca bugün gördüklerin hakkında seninle konuşmak istiyor,” dedi sakince.

Korku soğuk bir bıçak gibi içime saplanmıştı. Biri kapıyı çaldığında yavaşça yataktan çıktım ve bir dakika sonra Luca içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattığında gözlerim ondan Romero’ya kaydı. Daha önce olduğu gibi kendimi kaybetmek istemiyordum ama kanıma karışan ilacın etkisine rağmen yeni bir panik atağın eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum. Onlarla hiç yalnız kalmamıştım ve bugünkü olaylardan sonra bu kadarı çok fazlaydı.

“Kimse sana zarar vermeyecek,” dedi Luca derin sesiyle. Ona inanmaya çalışıyordum. Aria onu seviyor gibiydi, yani kötü biri olamazdı ve bodrumda Ruslara işkence eden de o değildi. Cesaretimi toplayıp gözleri üzerimde olan Romero’ya bir kez daha baktım.

Kapıyı ardına kadar açıp geri çekildi. "Eminim Gianna seni görmek için sabırsızlanıyordu."

Derin bir nefes alarak kendimi ona doğru yürümeye zorladım. Vücudu rahat, yüzü nazikti. Bedenimin derinliklerinde hâlâ varlığını sürdüren korkuya rağmen yanından geçerken midem hafifçe kıpırdandı. Belki de şoktandı. Bugünden sonra ona âşık olmam mümkün değildi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kafamı eğdim. “Biliyorum,” dedim sonunda. Muhtemelen ku-lağa bir yalan gibi geliyordu. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Luca’nın çenesine diktim. “Benimle konuşmak mı istiyordun?”

Luca başını salladı. Ne o ne de Romero bana yaklaşmamışlar-dı. Belki de korkum onlar için gün gibi ortadaydı. “Bugün gör-düklerini Aria’ya söyleyemezsin. Çok üzülür.”

“Söylemeyeceğim,” diye söz verdim. Zaten onunla konuşmayı planlamıyordum. Bırakın birine anlatmayı, olanları hatırlamak dahi istemiyordum. Elimden gelse hafızamı anında temizlerdim.

Luca, Romero’yla bakıştıktan sonra kapıyı açtı. “Ablan Gianna’dan çok daha akli başındasın. Bana Aria’yı hatırlatıyorsun.”

Bu sözler nedense kendimi korkak gibi hissetmeme neden olmuştu. Aria öyle olduğundan değildi elbette. O da Gianna da kendi tarzlarında cesurlardı. Kendimi korkak gibi hissetmemin asıl nedeni tamamen bencilce nedenlerle sessiz kalmayı kabul et-memdi. Aria’yı gerçeklerden korumak istediğim için değil, yaşa-nanları unutmak istediğim için. Onun bu durumu benden daha iyi karşılayacağından emindim.

Romero’ya, “Onu Gianna’nın yanma götürebilirsin ama bir daha evin içinde dolaşmadıklarından emin ol,” dedi.

“Peki ya Aria?” dedim kendime engel olamadan.

Luca anında gerilmişti. “Aria uyuyor. Onu sonra görürsün.” Hemen ardından odadan çıktı.

Kollarımı belime doladım. “Ailem neler olduğunu biliyor mu?”

“Evet. Baban işi bitince seni alıp Chicago’ya geri götürecekt. Muhtemelen sabahı bulur.” Romero bekliyordu ama ben yerim-den kımıldamamıştım. Nedense vücudum ona yaklaşma fikrin-den rahatsızdı ki kısa bir süre önce onu öpmeyi hayal ettiğim düşünülürse bu oldukça saçmaydı.

Bölüm İki

Liliana

Ne zaman geçen eylül ayında olanları atlattığımı düşünsem, bir şey bana o günü hatırlatıyor ve midem yeniden düğümleniyordu. Tıpkı bugünkü gibi. Gianna ve ben, New York'taki Matteo, Aria ve Luca'yı ziyarete gidiyorduk. Babam sonunda pes etmiş ve on beşinci yaş günümü kutlamak için Chicago'dan ayrılmamıza izin vermişti. *Bratva*'yla olanlardan sonra zaten tasmamızı yeterince sıkı tutmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Gianna sessizce. Uçağımız inmiş, beni gittikçe artan endişelerimden kurtarmıştı. Yalnızca New York'a dönmüş olmak ve Matteo ile Luca'yı tekrar görmek bile burnuma taze kanın tatlı kokusunun dolmasına yetiyordu.

"Evet," dedim çabucak. Artık ablalarının korumasına ihtiyaç duyan küçük bir kız değildim. "İyiyim."

Kapıdan içeri adım attığımızda JFK'nin bekleme salonu kalabalıktı. Neredeyse onlara ulaştığımızda Aria bize doğru koştu ve kollarını ikimizin etrafına doladı. "Sizi çok özledim."

Yeniden bir araya geldiğimiz için gülümsemekten kendimi alamıyordum. Eğer bu, Aria'nın tekrar yanımıza döneceği anlamına gelseydi doğruca o bodruma inerdim.

Aria beni baştan aşağı süzdü. "Artık benim kadar uzunsun. Elimi tutmadan bir yere gitmek istemediğin zamanları dün gibi hatırlıyorum."

Hızla etrafıma bakındım ama neyse ki onu duyacak kimse yoktu. "Romero etraftayken böyle şeyler söyleme. Hem o nerede?" Kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark etmem bir anımı almıştı. Yüzüm kızardı.

Aria güldü. "Muhtemelen dairesindedir. Bugün izinli ama gece çalışacak."

Omuz silksem de artık çok geçti. Romero'nun ellerindeki kanı unutmuş değildim ama nedense ondan Matteo'dan, hatta Luca'dan korktuğum kadar korkmuyordum. İkisine doğru yürüdüğümüz sırada beni tam olarak ne kadar korkuttuklarını fark etmiştim. Kalbim hızlanırken bir panik atağın yaklaştığını hissediyordum. Haftalardır başıma gelmemişti, bu yüzden çaresizce karşı koydum.

"Doğum günü kızı," dedi Matteo gülümseyerek. Bu çekici adam nasıl olur da bodrumda kanlar içinde gördüğüm adamlar aynı kişi olabilirdi?

"Henüz değil," dedim. Paniğimin azalmaya başladığını hissedebiliyordum. Gerçek hayatta Matteo, anılarımdaki kadar korkutucu değildi. "Tabii benim için önceden vermek istediğin bir hediyen yoksa."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi Matteo göz kırparak. Bavulumu alıp kolunu uzattığında Gianna'ya baktım. "Gianna'nın bavulunu taşımayacak mısın?"

Aria'nın düğün gününde ikisini öpüşürken yakalamama ve Gianna'nın nişanlısından pek hoşlanmıyor gibi görünmesine rağmen onunla flört ettiğimi düşünmesini istemiyordum.

“Luca halledebilir,” dedi Matteo.

Gianna bana gülümsemeden önce sertçe nişanlısına baktı. “Hadi.”

Matteo’nun koluna girdim. Gianna’nın ondan neden bu kadar nefret ettiğinden emin değildim çünkü bu bodrumdan önce başlamıştı, yani sebebi o olamazdı. Gerçi beni ilgilendirmiyordu ve Gianna da zaten benimle duyguları hakkında konuşmazdı. Aria bunun için vardı. Onlara göre ben tüm bunları anlamak için her zaman çok genç olacaktım. Ancak düşündüklerinden daha fazlasını biliyordum.

Elli dakika sonra Luca ve Aria’nın apartmanına varmıştık. Asansörün aynasında yansımamı kontrol edip makyajımın bozulmadığına ve dişlerimin arasında bir şey olmadığına emin oldum. Romero’yu son gördüğümünden bu yana aylar geçmişti ve iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Ancak daireye girdiğimizde Romero henüz orada değildi. Gözlerim etrafta gezindi. Sonunda Aria bana doğru eğilerek, “Romero yakında burada olacak, merak etme,” diye fısıldadı.

“Onu aramıyordum,” dedim hızla ama bunu yutmamıştı. Aria kızardığını göremeden gözlerimi kaçırdım.

“Tabii,” dedi Aria bilmiş bir gülümsemeyle. “Matteo ve Luca yemekten sonra iş için gitmek zorundalar. Akşam bize göz kulak olmak için gelecek.”

İçim heyecanla dolmuştu ama aynı zamanda mide bulandırıcı ve gergin bir his de vardı. Ara sıra bodrumdaki o geceyle ilgili kâbuslar görüyordum. Özellikle Romero’yla ilgili değillerdi ama onu kanlı canlı karşımda görmenin kötü anıları gün yüzüne çıkıp çıkarmayacağını merak ediyordum. Yine de gergin olmamın asıl nedeni bu değildi. Şimdiye dek Romero beni hep görmezden gelmişti. Daha doğrusu beni değil ama flört girişimlerimi. Bana

çocukmuşum gibi davranıyordu. Belki nihayet daha fazla ilgi gösterir ya da ilgilendiğini gösteren herhangi bir işaret verirdi. Ne de olsa on beş yaşına giriyordum ve babamın askerlerinden birçoğunun beni süzdüğünün farkındaydım. Belki de yaşım ne olursa olsun Romero'nun tipi değildim. Biriyle çıkıp çıkmadığını ya da bir nişanlısı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Yemek sırasında Aria ve Gianna'nın ara sıra bakıştıklarını görebiliyordum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Benim hakkımda konuşmuşlar mıydı?

Odada bir ses yükseldi ve asansör onu çağıran kişiye doğru inmeye başladı.

"Romero geldi," dedi Aria. Luca ona tuhaf bir ifadeyle baksa da ben hiç tepki vermemiştim. Yalnızca umurumda değilmiş gibi başımı salladım. Fakat umurumdaydı ve Aria'nın beni uyarmasına sevinmiştim.

"Lavaboya gitmem gerek," dedim rahat görünmeye çalışarak. Gianna gözlerini devirdi. Yerden çantamı kaptım ve misafir banyosuna doğru koşturdum. Kapıyı kapattığımda asansörün açıldığını duymuştum. Bir an sonra Romero'nun sesi içeride yankılandı. Derin ama sert değildi. Onu dinlemek hoşuma gidiyordu.

Aynanın karşısına geçip hızla makyajımı tazeledim ve koyu sarı saçlarımı kabarttım. Ne Aria'nunkiler kadar parlak ve güzel ne de Gianna'nın kızıl saçları kadar göz alıcılardı ama daha kötüsü de olabilirdi. Herkes olmasa da en azından kız kardeşlerim süslenmek için lavaboya gittiğini fark edeceklerdi ama umurumda değildi. Romero'ya güzel görünmek istiyordum. Rahat davranmaya çalışarak banyodan çıktım. Romero çoktan masaya yerleşmişti ve tatlılarımızdan kalanları bir tabağa dolduruyordu: tiramisu ve *panna cotta*. Benimkinin hemen yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek Aria'ya baktım. Bana gülümsemekle yetindi ama Gianna aldığı

keyfi gizleme zahmetine dahi girmemişti. Beni herkesin önünde utandırmayacağını umuyordum. Bir yetişkin gibi göründüğümü umarak sandalyeme doğru yürüdüm. Fakat Romero hızlı bir gülümseme dışında bana dikkat etmemişti bile. Midem ağır bir hayal kırıklığıyla burkuldu. Yanma oturup suyumdan bir yudum aldım. Gerçekten susadığımdan değildi, yalnızca yapacak başka bir şeyim yoktu.

Romero'nun bariz ilgisizliğinin bugün yaşadığım en utanç verici şey olduğunu düşündüysem fena halde yanılmıştım. Matteo ile Luca bir tür iş toplantısı için çıktıktan sonra, Gianna ve Aria'nın yalnız kalmak için fırsat kolladıkları açıkça belli olmuştu. Benden gitmemi isteyebilirlerdi ama anlaşılan Romero'dan da kurtulmaları gerekiyordu. Aria kulağıma fısıldamak için eğildi. "Romero'nun dikkatini bir süreliğine dağıtabilir misin? Bu çok önemli." Reddetme ya da soru sorma şansım olmamıştı bile.

"Romero, neden Lily ile *Scrabble* oynamıyorsun? Fena halde sıkılmış gibi görünüyor ve Aria'yla benim de biraz kız kıza konuşmaya ihtiyacımız var," dedi Gianna kararlı bir sesle.

Yüzüm utançla yanıyordu. Gianna genellikle beni böyle utandırmaması gerektiğini bilirdi. Şimdiyse sanki Aria'yla önemli şeyler konuşurken Romero'nun bana bakıcılık yapması gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Romero telefonundan başını kaldırdı ve mutfaktan çıkıp yemek masasında yanıma geldi. Ona zar zor bakabilmişim. Benim hakkımda ne düşünüyordu acaba? Kirpiklerimin arasından gözlerimi yüzüne diktim. Kızgın görünmüyordu ama bu, akşamını beni eğlendirerek geçirmek istediği anlamına da gelmezdi. O bir bebek bakıcısı değil, korumaydı. "Kardeşin sizinle vakit geçirmeyi tercih eder gibi görünüyor," dedi Gianna'ya. Ardından kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Benimle *Scrabble* oynamak istediğine emin misin?" diye sorduğunda gülümsemekten kendimi

alamamıştım. Çok az insan ne istediğimi sorardı. Kız kardeşlerim bile benim kendi fikirleri ve istekleri olan bir insan olduğumu zaman zaman unutuyorlardı.

Aria ve Gianna bana imalı gözlerle baktı. Romero'yu bunu istediğime ikna etmem gerekiyordu yoksa onlar için her şeyi mahvedecektim. "Evet, gerçekten seninle *Scrabble* oynamak istiyorum. Bu oyuna bayılıyorum, lütfen?" dedim parlak bir gülümsemeyle. En son ne zaman oynadığımı bile hatırlamıyordum. Ailemiz hiç masa oyunu oynamazdı.

Romero kız kardeşlerime şöyle bir baktı. Yüzünde belli belirsiz bir şüphe vardı. "Siz de bize katılabilirsiniz," dedi.

"Seninle yalnız oynamayı tercih ederim," dedim flört edercesine. Romero bakmadığı sırada Gianna bana göz kırptı. "Onlar *Scrabble*'dan nefret ediyor. Tanıdığım diğer herkes de öyle. Sen benim tek umudumsun."

Romero'nun dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde başını salladı. "Tamam ama sabırlı ol. Son oynamamdan bu yana epey zaman geçti."

Romero'yla *Scrabble* oynamak aslında oldukça eğlenceliydi. Birlikte ilk kez gerçekten baş başa vakit geçiriyorduk. Az önce yazdığım kelimedenden başımı kaldırdığımda midemi delip geçen o soruyu sorup sormamayı düşündüm. Romero bir sonraki kelimeyi bulmakla meşguldü. Koyu renkli kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı. Tahtanın karşısına uzanıp onu öpmek istiyordum. "Kız arkadaşın var mı?" dedim kendime daha fazla engel olamadan. Bir an sonra oracıkta ölmeyi dilemiştim. Görünüşe göre kız kardeşlerimin beni utandırmasına ihtiyacım yoktu. Tek başıma da gayet iyi gidiyordum.

Romero bana baktı. Gözlerinde keyif ve hayret dolu bir ifade vardı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. *Aferin, Lily.* Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım. "Kazanabilmek için dikkatimi oyundan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdadım. Böyle kişisel bir soru sorduğum için bana kızmadığına sevinmiştim. Romero ise dikkatini yeniden önündeki harflere vermişti. Soruma cevap vermediğini fark ettiğimde neşem uçup gitti. Bu, bir kız arkadaşı olduğu anlamına mı geliyor-du? Ona tekrar sorarsam çaresiz görünürdüm.

Sinirli bir şekilde sandalyeme daha da gömüldüm. Gözlerim kardeşlerimin kız kıza konuştukları terasa doğru kaydı.

Aria ve Gianna muhtemelen bir işler peşinde olduklarını anlamadığımı düşünüyorlardı. Etrafımda olup biten her şeyden habersiz olduğumu. Ancak Romero'yla flört etmem, aralarındaki gizemli bakışmaları fark etmediğim anlamına gelmiyordu. Onlara sormamıştım çünkü nasıl olsa bana söylemeyeceklerini ve kendimi yine dışlanmış hissedeceğimi biliyordum. Acımasız oldukları için böyle davranmıyorlardı ama yine de kalbimi kırıyor-du. Aria, Gianna'nın söylediği bir şey yüzünden üzgün görünüyordu. Yanlarına gidip neler olduğunu sorma isteğime direnmek zorunda kaldım.

“Sıra sende.”

Romero'nun sesiyle yerimden sıçradım.

Yüzüm kızardı. Tahtadaki sözcükleri hızlıca gözden geçirdim ama odağım çoktan dağılmıştı.

“Durmak ister misin?” diye sordu Romero birkaç dakika sonra. Sanki bunu *kendisi* istiyormuş gibi söylemişti. Muhtemelen canı fena halde sıkılmış olmalıydı.

Hayal kırıklığımı bastırarak başımı salladım. “Evet. Odamda biraz kitap okuyacağım.” Yüzümün duygularımı ele vermemesini umarak ayaklandım ama endişelenmeme gerek yoktu. Romero bana dalgın bir şekilde gülümsedi ve mesajlarını kontrol etmek için telefonunu eline aldı. Yavaşça uzaklaştım. Bir daha kafasını kaldırıp bakmamıştı. Onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmalıydım ve bunu aptalca oyunlarla yapamazdım.

Aria doğum günüm için tüm daireyi balonlarla süslemişti. Sanki anaokulu çocuğuymuşum gibi. Luca'nın kulüplerinden birine gidebileceğimizi düşünmüştüm ama Aria bile beni oraya götürmeyi reddediyordu. Masadaki yiyeceklerin sayısı yüzünden büyük bir parti planlanmış gibi görünse de sadece Romero'nun iki küçük kız kardeşi ve biz vardık. Onları getirmesini Aria istemişti. Kendimi, arkadaş bulmak için ablasına ihtiyaç duyan ezik bir çocuk gibi hissediyordum. Belki de Chicago'da kalmalıydım, orada en azından günü gerçek arkadaşlarımla geçirebilirdim.

Romero kız kardeşleriyle birlikte geldiğinde en parlak gülümsememi takındım.

"Mutlu yıllar, Liliana," dedi ve bana bir zarf uzattı. Bir kitapevi kuponu. "Aria kitap okumayı sevdiğini söyledi."

"Evet, teşekkür ederim," dedim ama nedense Romero'dan farklı bir hediye almayı ummuştum. Kişisel bir şey, özel olduğumu gösteren bir şey.

"Bunlar kız kardeşlerim." Kalın kahverengi bukleleri olan uzun boylu kızı işaret etti. "Bu Tamara, o da senin gibi on beş yaşında." Gülümsediğimde Tamara karşılık verdi ama o da en az benim kadar utanmış görünüyordu. "Bu da Keira, on iki yaşında. İyi anlaşıcağınıza eminim." Aria, Luca ve diğerleriyle takılmak için hâlâ çok genç olduğumdan onlarla vakit geçirmem gerektiği açıktı. Tamara ve Keira her ne kadar tatlı görünseler de bu beni rahatsız ediyordu. New York'a bir çocuk partisi için gelmemiştim. Romero bir kez daha gülümseyerek Luca ve Matteo'ya doğru yürüdü. Ben de kız kardeşlerini Aria ve Gianna'nın olduğu büfeye götürdüm.

Gecenin tadını çıkarmak ve Romero'nun kız kardeşlerine iyi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Fakat doğum günüm için uzun zamandır hayalini kurduğum özel bir şey istiyor-

dum. Romero'nun bir telefon görüşmesi için terasa çıktığını fark ettiğimde ben de gizlice peşinden gittim. Diğerlerinin birkaç dakikalığına yokluğumu önemsemeyecek kadar meşgul olduğunu umuyordum. Romero telefondaydı ve ilk başta beni fark etmemişti. Onu sessizce takip edip tırabzana yaslanışını izledim. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, kasları ortaya çıkmıştı. Ellerimi üzerinde gezdirmenin, tenini ve gücünü hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyordum.

Gözlerini bana çevirdiğinde kaşlarını çatıp doğruldu. Ona yaklaştım ve hemen yanında durdum. Telefonu kapatıp cebine koydu ve "İçeride misafirlerinle birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordu gülümseyerek. Ancak her zamanki kadar samimi olmadığı belliydi.

Biraz daha yaklaştım ve ona gülümsedim. "Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı."

Beni izleyen gözleri tetikteydi. "Geri dönmeliyiz."

"Doğum günüm için istediğim bir şey var," dedim sessizce. "Bana sadece senin verebileceğin bir şey." Bu sözleri kafamda sayısız kez tekrarlamıştım ama yüksek sesle söylediğimde kulağa hayalimdeki kadar cilveli gelmiyordu.

"Liliana," diye lafa girdi Romero. Vücudu gerginlikle dolup taşıyordu.

Ne söyleyeceğini duymak istemiyordum. Hemen parmak uçlarımda yükselip onu öpmeye çalıştım. Romero dudaklarım ona ulaşmadan omuzlarımı kavradı ve bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi beni kendisinden uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı bırakıp birkaç adım geri çekildi. "Sen bir çocuksun ve ben de *Famiglia*'nın askeriyim. Canın sıkıldığında oynayabileceğin bir oyuncak değilim."

Ondan böyle bir tepki almayı beklemiyordum. Şaşkınlık ve şok, elbette. Ancak öfke? Hayır. "Yalnızca seni öpmek istedim. Oyun oynamak istemiyorum. Senden hoşlanıyorum."

Romero eliyle cam kapıyı işaret ederken başını iki yana salladı. "İçeri geri dön. Kız kardeşlerin nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar."

Sesi bir abi gibi çıkıyordu ve bu onun olmasını istediğim son şeydi. Aceleyle geri dönmeden önce etrafımda döndüm. Kalbim paramparça olmuştu. Nedense Romero'nun beni reddedeceğini hiç düşünmemiştim. İlk öpüşmemizin hayalini öyle sık kurmuş-tum ki bunun hiç gerçekleşmemesi ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti. Gecenin geri kalanında, özellikle Romero'yu her gördüğümde neşeli görünmek için mücadele ettim. Aslında Chicago'ya döneceğime seviniyordum. Romero'yu uzun süre göremeyecektim ve onu unutup âşık olacak başka birini bulmak için yeterince zamanım olacaktı.

Romero

Liliana'nın benden hoşlandığını biliyordum. Aria bundan daha önce bahsetmişti ama onun duygularıyla hareket etmesini hiç beklemiyordum. Liliana güzel bir kızdı. *Bir çocuktu.*

Ona karşı en ufak bir ilgim yoktu ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi. Kahretsin ki ona çıktığım için çok kurgın görünüyordu ama başka seçeneğim yoktu. Hâlâ bir çocuk olmasaydı bile beni öpmesine izin veremezdim. Ben *Famiglia*'nın askeriydim, o da *Outfit* *Consigliere*'inin kızıydı.

Salona döndüğümde Luca yanıma geldi. "O da neydi öyle? Liliana neden seninle dışarıdaydı?"

* *Outfit*, 1910'dan günümüze kadar hâlâ varlığını sürdüren bir suç örgütüdür. (ç.n.)

** *Consigliere*, İtalyanca kökenli bir terim olup, mafya veya suç örgütleriyle ilişkilendirilen bir kavramdır. Terim, suç örgütlerinde danışmanlık görevi yapan bir pozisyonu ifade eder. (ç.n.)

Elbette fark etmişti. Luca'nın gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

“Beni öpmeye çalıştı.”

Luca'nın kaşları kalktı. “Sen de onu reddettin herhalde?”

“Sormana gerçekten gerek var mı? Liliana, kardeşim yaşımda.”

“Asıl sorun yaşı değil zaten. En azından babasının gözünde.”

“Biliyorum.” Ben bir askerdim ve Liliana gibi kızların kendi sosyal çevrelerinde kalmaları gerekiyordu.

Luca iç çekti. “O kız da başımıza en az Gianna kadar bela olacak. Belki daha da fazla.”

İçimde haklı olabileceğine dair bir his vardı.

Bölüm Üç

Liliana

“Şu kızıdaki cesarete bak! Doğduğu günden bu yana başıma bela olmaktan başka bir işe yaramadı!” Babamın sözleri evin içinde yankılandı. Fabiano sanki sorularının cevabını biliyormuşum gibi iri mavi gözleriyle bana bakıyordu. Benim aklımda da kocaman bir soru işareti vardı. Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama olayın ana fikrini anlamıştım. Gianna, New York'ta -Aria'yla birlikteyken- ortadan kaybolmuştu. Şimdiyse herkes onu arıyordu. Aria'nın benim de ziyarete gelmemi istememesine şaşmamalıydı. Dört hafta önce Romero'yla son utanç verici konuşmamdan sonra New York'a gitmeye pek hevesli olduğum söylenemezdi. Ancak Aria ile Gianna'nın benden habersiz planlar yapmaları hâlâ canımı yakıyordu.

Babamın ofisine doğru ilerlerken Fabi'ye olduğu yerde kalmasını işaret ederek merdivenlerden aşağı indim. Annem içeride ağlıyordu, babam ise telefonda idi. Hâlâ öfkeli olsa da kullandığı ölçülü ses tonundan patronu Dante Cavallaro ile konuştuğunu

tahmin etmiştim. Cavallaro, babamın gerçekten saygı duyduğu tek kişiydi.

Annem kapı aralığında beni gördüğünde hızla başını salladı ancak yine de ofise girdim.

Babam böyle bir ruh halindeyken ondan uzak durmanın daha iyi olacağını biliyordum. Genellikle bana değil, Gianna'ya kızdı ama ablam artık yoktu.

Babam telefonu kapatıp gözlerini üzerime dikti. "İçeri girmene izin verdim mi?"

Sesi bir kırbaç gibi tenime çarpsa da olduğum yerde kaldım. "Gianna'ya ne oldu?"

Annem bana uyarı dolu gözlerle baktı.

"Kız kardeşin katı. Muhtemelen aptalın birinden hamile kalacak ve hem kendisinin hem de ailemizin itibarını yerle bir edecek."

"Belki geri döner," dememe rağmen nedense dönmeyeceğini biliyordum.

Anlık bir karar değildi. Muhtemelen aylardır kaçmayı planlamıştı. Bu, New York'a son ziyaretimiz sırasında Aria'yla gizli kapaklı konuşmalarını açıklıyordu. Neden bana söylememişlerdi ki? Bana güvenmiyorlar mıydı? İlk fırsatta babama koşacağımı mı düşünmüşlerdi? Ardından aklıma bir başka düşünce geldi. Gianna kaçtığına ve Matteo'yla evlenmediğine göre onunla kim evlenecekti? İçim korkuyla doldu. Ya babam beni Matteo'yla evlenmeye zorlarsa ne olacaktı? Kız kardeşlerim çoktan taktiksel nedenlerle evlendirildiklerinden aşk için evlenebileceğimi ummuştum. Belki böyle bir durumda bunu düşünmek bencillikti ama elimde değildi. Aklıma Romero geldi. Evlilik söz konusu olduğunda onu düşünmenin aptalca olduğunu biliyordum. Gianna geri dönüp Matteo'yla evlense bile, babamı beni sıradan bir askere, özellikle de New York'tan birine vermeye ikna etmek

neredeyse imkânsızdı. Bir de beni istememesi ve onu unutmak için kendime söz vermiş olmam gibi bir sorun vardı.

Tüm bunları biliyordum ama bu, umut edemeyeceğim ya da hayal kuramayacağım anlamına gelmiyordu. Bazen yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissediyordum.

“O zamana dek kaç erkek Gianna’yla yatmış olacak? Dönse bile beş para etmeyecek,” dedi babam öfkeyle. Sert sözleri karşısında dehşete düşerek irkildim. *Beş para etmeyecek mi?* Şüphesiz ki onun için satılacak bir maldan daha fazlası olmalıydık. Bacaklarımızın arasındaki bir et parçasından daha fazlası.

Babam omuzlarımı kavradı. Gözleri yüzümü delip geçiyordu. Geri çekildim ama beni bırakmamıştı. “Askerlerime nasıl göz süzdüğünü görmüyorum sanma. Ne yazık ki Gianna’ya çok fazla benziyorsun. Bir kızımın daha beni küçük düşürmesine izin veremeyeceğim.”

“Düşürmeyeceğim,” diye fısıldadım. Babam benimle daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Sözleri kendimi ucuz ve değersiz hissetmeme neden olmuştu. Sanki kirli düşüncelerimden arınmam gerekiyormuş gibi.

“Aynen öyle. İtibarım ve onurunu korumak için seni evlenene kadar odana kilitlemem gerekse bile umurumda değil.”

Bu benim onurum ya da itibarımla ilgili değildi. Bunları umursamıyordum. Saydıkları tamamen babamla ilgiliydi. Her zaman ailedeki erkeklerle, onların ne istediği ve ne beklediğiyle ilgili olurdu.

“Rocco, Lily iyi bir kızdır. Yanlış bir şey yapmaz,” dedi annem dikkatle. Bana genelde böyle söylemezdi. Beni her zaman fazla flörtöz olduğum, vücudumun erkekler üzerindeki etkisinin fazla farkında olduğum konusunda uyarırdı. Ancak beni desteklediğine memnundum çünkü babam Gianna’ya aynı şekilde saldırdığında çoğunlukla sessiz kalmıştı.

Babam beni bırakıp ona döndü. “Düzgün kızlar yetiştirmek senin görevindi. Kendi iyiliğin için umarım haklısındır ve Liliana da Gianna’nın yolundan gitmez.”

Sesindeki tehditle ürpermiştim. Kendi karısına karşı nasıl bu kadar korkunç olabilirdi?

Annem bembeyaz kesilmişti. Ofisten çıktığımda kimse beni durdurmaya çalışmadı. Hızla yukarı koştum, Fabi beni bekliyordu. Kocaman gözleri merakla doluydu. “Ne oldu?” diye sordu korkuyla.

Cevap olarak başımı iki yana salladım. Ona her şeyi tekrar anlatacak havada değildim. Hışımınla odama girdim.

Babamın öfkesinin hiç bu kadar merkezinde olmamıştım. Fakat şimdi Gianna gittiğine göre, tüm kızlarının olmasını istediği gibi mükemmel bir hanımefendi olduğumdan emin olmak için beni asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Kendimi hep özgür hissetmiş, Gianna’nın dünyamız tarafından neden bu kadar kısıtlandığını hiç anlamamıştım. Fakat şimdi kafama dank etmeye başlıyordu. Artık her şey bambaşka olacaktı.

Gianna’nın kaçmasından sonraki aylarda evde işler en iyi tabiriyle gergindi.

Babam en ufak meselelerde bile kendini kaybediyordu. Bana yalnızca iki kez vurmuştu ama Fabi o kadar şanslı değildi. Ancak şiddetten daha kötüsü, sürekli şüphe duyması ve beni yeni bir skandala neden olacağımı gibi izlemesiydi. Altın kafesim, her ne kadar daha önceleri pek mümkün görünmese de biraz daha küçülmüştü. Matteo’nun Gianna’yı yakalayıp Chicago’ya geri getirmesiyle işlerin değişeceğini umuyordum. Belki bu babamı yatıştırırdı. Gerçi onu son gördüğümde yatışmaktan fazlasıyla uzak görünüyordu. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama anladığım kadarıyla Gianna başka bir adamla yakalanmıştı ve

bu, bizim dünyamızdaki en kötü senaryoydu. Babam muhtemelen aynı hatayı yapmama engel olmak için beni zincire vuracaktı.

“Ne zaman burada olacaklar?” diye sordu Fabiano yüzüncü kez. Sesinde mızımız bir tını vardı ve öfkeyle ona çıkışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Küçük kardeşimle birlikte son yirmi dakikadır birinci katın girişinde bekliyorduk ve sabrım tükenmek üzereydi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Sessiz ol. Annem odalarımızda olmadığımızı anlarsa başımız belaya girer.”

“Ama...”

Aşağıdan sesler geliyordu. İçlerinden birinin Luca olduğunu anlamıştım. Yankısı koca bir evi doldurmayı başarıyordu. Ne kadar iri bir adam olduğunu düşünürsek buna şaşmamalıydı.

“Geldiler!” Fabiano koşarak merdivenlerden aşağı inerken ben de hemen arkasmdaydım.

Gianna’yı anında fark etmiştim. Saçları artık kahverengiydi ve son derece bitkin görünüyordu ama bunun dışında hâlâ hatırladığım gibiydi. Babam sık sık eğer geri dönerse yepyeni bir insan olacağını söylerdi. Korkunç, değersiz bir insan.

Babam, Fabi ile beni fark ettiğinde ikimize de sertçe baktı; fakat umurumda değildi. Gianna’ya doğru koştum ve kollarımı etrafına doladım. Onu çok özlemiştim. Matteo’nun onu yakaladığını ilk duyduğumda ablamı öldüreceğinden endişelenmiştim. Bu yüzden zarar görmediğini öğrenmek içimi rahatlatıyordu.

“Sana onları yukarıda tutmanı söylemedim mi?” diye gürledi babam.

“Özür dilerim. Çok hızlılardı,” dedi annem. Omzumun üzerinden baktığım sırada mahcup bir ifadeyle merdivenlerden indiğini gördüm. Gianna kaçtığından beri babam sürekli gergindi ve sık sık ona da öfkeleniyordu. Çığlıkları beni geceleri birden

fazla kez uyandırmıştı. Ne zaman bu kadar saldırganlaştığından emin değildim. Ben küçükken böyle olduğunu hatırlamıyordum ya da bu tür şeylerin hep daha az farkında olmuştum.

“Lily, Fabi, odalarınıza dönün,” diye emretti babam. Gianna’yı bıraktım. İtiraz etmek üzereydim ama Fabi benden önce davranmıştı.

“Ama baba, Gianna’yı ne zamandır görmüyoruz,” diye homurdandı.

Babam bize doğru yaklaştığında gerilmiştim. Bana nadiren vururdu ama çok öfkeli görünüyordu.

Fabi ile beni yakalayıp ikimizi de Gianna’dan uzaklaştırdı. Ardından bizi merdivenlere doğru itti. “Hemen yukarı.”

Hamlesinin şiddetiyle tökezlesem de dengemi yeniden sağladığımda olduğum yerde kaldım. Onu uzun zamandır görmememize rağmen Gianna’yla konuşmamıza izin vermediğine inanmıyordum.

“Sorun yok,” dedi Gianna ama yüzü bambaşka bir hikâyeydi. Üzgün görünüyordu ve Gianna hiçbir zaman bu tür duyguları gösteren biri olmamıştı. “Daha sonra konuşuruz.”

Gözlerim arkasındaki birine takıldı. Romero’ya. Güçlü ve dimdik duruyordu, gözleri babama odaklanmıştı. Onu yedi aydır görmediğimden zaman içinde aşkımı unuttuğumu sanmıştım. Fakat şimdi midemde yeniden kelebeklerin uçuştüğünü hissediyordum.

Babamın sert çıkışıyla dikkatim tekrar ona kaydı. “Hayır, konuşamazsınız. Seni onların yanında istemiyorum. Sen artık benim kızım değilsin. Ahlaksızlığının Liliana’ya bulaşmasını istemiyorum,” diye gürledi. Gianna’yı öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu. Bu beni korkutmuştu. Ne olursa olsun bizi, çocuklarını sevmesi gerekmez miydi? Onun onaylamadığı bir şey yaparsam benden de mi nefret edecekti?

“Bu saçmalık,” dedi Matteo.

“Matteo,” dedi Luca. “Bu mesele bizi ilgilendirmmez.” Gözlerim ikisi arasında gidip geldikten sonra tekrar eli yeleğinin altında olan Romero’ya baktım. Bir parçam onu iş üstünde görmek istiyordu. Muhtemelen dövüşmek konusunda harikaydı ve daha da korkunç bir yanı, babam ölürse hepimizin daha iyi olacağını biliyordu.

Annem parmaklarını bileğime doladı ve Fabi’nin elini tuttu. “Gelin bakalım,” dedi ısrarla. Ardından ikimizi de merdivenlerden yukarı doğru çekti.

“Doğru, ilgilendirmmez. Bu benim ailem ve Gianna da hâlâ benim kurallarına tabi, bunu sakın unutma,” dedi babam.

“Artık senin kızın olmadığımı sanıyordum. Öyleyse neden ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile dinleyeyim?”

Gianna’nın zehir saçan sesiyle şaşkına dönmüş halde başımı çevirdim.

“Dikkatli ol,” dedi babam dişlerinin arasından. “Hâlâ *Outfit*’in bir parçasısın.” Matteo, Gianna’yı belinden tutuyor olmasaydı onu dövecekmiş gibi görünüyordu. Annem beni yanına çekmeye çalıştı ama Romero tam o anda başını kaldırmış ve gözleri benimkilerle buluşmuştu. Doğum günümde beni reddetmesi hâlâ aklımdan çıkmıyordu ama yine de onu öpmek istediğimi biliyordum. İnsan neden imkânsız olan bir şeyi isterdi ki? Yalnızca acı verecek bir şeyi?

Bölüm Dört

İki Yıl Sonra

Liliana

Bazen kendimi her gün babama kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Gianna gibi her şeyi berbat etmemi bekliyordu ama bunun nasıl mümkün olabileceğinden bile emin değildim. Beni asla gözünün önünden ayırmıyordu. Antik dönemlerden kalma korumalarımın biriyle yatmadığım sürece, onurumu lekelemem mümkün değildi. Fakat babam Gianna'yı henüz affetmemişti ve bu yüzden onu neredeyse iki yıldır görmüyordum. Chicago'ya gelmesi yasaktı ve benim de New York'a gitmeme izin yoktu. Aria'nın kurnazlığı olmasaydı Gianna'yla telefonda bile konuşamayacaktım.

Bazen ben bile Gianna'ya karşı öfke duyuyordum çünkü kaçması hayatımı cehenneme çevirmişti. Belki de kurallara uysaydı babam daha az katı davranırdı. Bazen de cesur davranışları için ona hayranlık duyduğum anlar oluyordu. Özgürlüğü hayal etmediğim tek bir gece bile yoktu. Kaçmayı istemesem de hayatımda kendime özgür olabileceğim daha fazla alan yaratabilmeyi diliyordum. Özgürce flört edebilmeyi, özgürce âşık olup o kişiyle birlikte olabilmeyi.

Âşık olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum. Tıpkı Gianna gibi Romero'yu da neredeyse iki yıldır görmemiştim. O zamanlar ona karşı hissettiklerim aşk değildi, hatta yakınından bile geçmiyordu. Yalnızca etkilenmiş ve ona hayranlık duymuştum. Bunu artık biliyordum. Ancak hayatımda başka kimse de yoktu. Elbette, kızlara özel bir okula gidiyorsanız ve yalnız başınıza bir yere gitmenize izin verilmiyorsa, âşık olacak biriyle tanışmak da zordu.

Alt kattan gelen bir cam kırılma sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yatağımdan fırladım ve kapımı açtım. "Anne?" diye seslendim. Sabahtan beri ortalıkta görünmüyordu. Cevap gelmemiştir ama mutfakta birinin hareket ettiğini duyabiliyordum.

Odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Neredeyse mutfak kapısına ulaştığımda "Anne?" diye tekrar denedim. Hâlâ ses yoktu. Kapıyı açıp içeri girdim. Yerde kırık bir şişe duruyordu ve etrafında kırmızı şarap lekeleri vardı. Annem ise hemen yanında diz çökmüştü. Krem rengi eteği yavaşça içkiyi emiyordu ama farkında değil gibiydi. Sanki tüm sorularının cevabını içinde barındırıyormuş gibi avucundaki bir parçaya bakıyordu. Annemi hiç böyle görmemiştim. Ona doğru yürüdüm. "Anneciğim?" Ona neredeyse hiç böyle seslenmezdim ama şu anda doğru seçim buymuş gibi geliyordu.

Başını kaldırdı. Mavi gözleri dalgın ve ağlamaklıydı. "Ah, evde miydin?"

"Başka nerede olabilirim ki?" demek istiyordum ama onun yerine omzuna dokundum. "Sorun ne? İyi misin sen?"

Elindeki kırık cam parçasına tekrar baktı ve sonra onu yere bıraktı. Doğrulmasına yardım ettim. Ayakta duramıyordu ve nefesinden alkol kokusunu alabiliyordum. İçmeye başlamak için henüz çok erkendi ve annem aslında pek de içen biri sayılmazdı.

"Doktordan geliyorum."

Donup kaldım. “Hasta mısın? Neyin var?”

“Akciğer kanseri,” dedi hafifçe omuz silkerek. “Üçüncü evre.”

Boğazım düğümlendi. “Ama sen hiç sigara içmezsin ki! Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Olabiliyor,” dedi. “Yakında kemoterapiye başlamam gerek.”

Kollarımı etrafına doladım. Bu haberin ağırlığı altında kendimi çaresiz ve güçsüz hissediyordum. “Babamın haberi var mı?”

“Ona ulaşamadım. Telefonuna cevap vermiyor.”

Elbette vermiyordu. Neden karısının aramalarına cevap verecekti ki? Muhtemelen metreslerinden biriyle birlikteydi. “Aria ve Gianna’ya söylemeliyiz. Bilmeleri gerek.”

Annem kolumu kavradı. “Hayır,” dedi sertçe. “Bu Noel tatillerini mahveder. Henüz öğrenmelerini istemiyorum. Onları endişelendirmenin anlamı yok. Zaten Gianna’yla uzun zamandır konuşmuyorum. Aria’nın da *Capo*’nun karısı olarak yeterince derdi var.”

“Anne... bilmek isteyeceklerdir.”

“Onlara söylemeyeceğine söz ver,” diye ısrar etti.

Yavaşça başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki?

İki saat sonra babamın eve geldiğini ve ondan otuz dakika sonra da annemin sessiz adımlarla üst kata çıktığını duydum. Hemen peşinden ana yatak odasının kapısı kapanmıştı. Yalnızdı. Babam hâlâ aşağıda mıydı? Odamdan çıktım ve birinci kattaki ofisine gittim. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldım.

Onunla konuşmam gerekiyordu. İki hafta içinde bir Noel partisi verecektik ve annem hasta olduğu için Gianna da davet edilmeliydi. O ve annem birlikte zaman geçirip barışma fırsatı bulmalıydı.

“İçeri gel,” dedi babam.

Kapıyı açtım ve başımı içeri uzattım. Onu biraz da olsa yıkılmış halde ağlarken görmeyi bekliyordum ama babam birkaç kâğıdın üzerine eğilmiş çalışıyordu. İçeri girdim, kafam karışmıştı. “Annem seninle konuştu mu?” Belki de ona kanser olduğunu söylememişti.

Başını kaldırdı. “Evet, konuştu. Önümüzdeki hafta Chicago’daki en iyi doktorla tedavisine başlayacak.”

“Ah, tamam.” Babamdan başka bir şeyler duymayı umarak duraksadım ama yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan beni izliyordu. “Annemin şu anda ailesinin desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Tüm ailesinin.”

Babam kaşlarını kaldırdı. “Ee?”

“Bence Gianna’yı Noel partimize davet etmeliyiz. O ve annem uzun zamandır birbirlerini görmediler. Eminim annem, Gianna’yı gördüğüne çok mutlu olacaktır.”

Gözleri karardı. “O fahişeyi evime almayacağım. Matteo onu affetmiş, hatta günahlarına rağmen onunla evlenmiş olabilir ama ben o kadar merhametli değilim.”

Hayır, merhametli kesinlikle babam için kullanacağım bir kelime değildi. “Ama annemin her türlü desteğe ihtiyacı var.”

“Hayır dedim. Son sözüm bu,” diye gürledi. “Annen de insanların hastalığını bilmesini istemiyor. Gianna’yı davet edersek şüphelenmeye başlarlar. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranacağız. Bunu hiç kimseye, hatta kız kardeşlerine bile söylemeyeceksin, anladın mı?”

Başımınla onayladım. Fakat böyle bir sırı herkesten nasıl saklayabilirdim ki?

Ev, Noel partimiz için güzelce dekore edilmişti. Her şey mükemmeldi. Kızarmış biftek ve trüflü patates püresinin kokusu odalara yayılıyordu ama tadını çıkarabilecek durumda değildim. Annem dünü ve bu sabahın büyük bir kısmını gördüğü tedavi nedeniyle kusarak geçirmişti. Birkaç kat makyajla ne kadar solgun göründüğünü anlayamazdınız ama ben biliyordum. Sadece babam ve ben biliyorduk. Fabi'nin bile en ufak bir fikri yoktu.

Aria ve Luca diğer konuklardan yalnızca birkaç dakika önce geldi. Zaten bir otelde kalıyorlardı, bu yüzden annemin durumunu onlardan saklamak çok da zor olmamıştı. Aria beni gördüğünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle kollarını boynuma doladı. "Tanrım, Lily. Çok güzel görünüyorsun."

Zorlukla gülümsedim. Birkaç hafta önce bu gümüş elbiseyi bulduğumda kendimi bir yetişkin gibi hissetmiş ve kıvrımlarımı sardığı için çok heyecanlanmıştım. Ancak bugün bir kıyafet için duyduğum heyecan bana saçma geliyordu.

Aria geri çekilip yüzümü inceledi. "Her şey yolunda mı?"

Hemen başımı salladım ve dikkatimi ablamın arkasında sabırla sıranın kendisine gelmesini bekleyen Luca'ya çevirdim. O da bana kısaca sarılmıştı. Beni bu şekilde selamlaması hâlâ garip hissettiriyordu. "Babam hâlâ ofisinde, annem de mutfakta," diye açıkladım. En azından annemin banyoda yine kusmadığını umuyordum.

Luca yanımdan geçip giderken bakışlarım devasa vücudunun arkasına saklanmış olan Romero'ya takıldı. Onu görünce gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Gelmesini beklemiyordum. Geçen yıl Luca ve Aria yalnız gelmişti. Ne de olsa karısını kendisi de fazlasıyla koruyabilirdi.

"Merhaba," dedim gelişigüzel bir şekilde. Sesim hissettiğimden çok daha sakindi. Romero'ya olan hislerimi tam olarak atlatamamış değildim. Ancak artık onun yanında delicesine titre-

mediğimi fark etmek içimi rahatlatıyordu. Son birkaç ay beni değiştirmişti.

Romero

Luca'nın Scuderi ve Dante Cavallaro ile halletmesi gereken işler vardı. Onlarla Chicago'ya gelmemin tek nedeni buydu. Şimdi Scuderi malikânesinin kapısında durmuş Liliana'ya bakarken ise bir bahane bulmalı mıydım diye düşünüyordum. Lily'yi son gördüğümde genç bir kızdı ve hâlâ yetişkin bir kadın olmasa da çok büyümüştü. Sikeyim, göz kamaştırıcıydı. Ona bakmamak çok zordu. Reşit olmasına daha birkaç ay olduğunu ve onun dengi olmadığımı unutmak ise çok kolay...

Başını selam verircesine eğdi ve geri çekildi. Yanakları kızaran flörtöz kız nereye kaybolmuştu? Beni geçmişte hep rahatsız etmiş olsa da itiraf etmeliydim ki o cilveli gülümsemesini göremediğime üzülmiştüm.

Luca ve Aria'nın peşinden eve girdim. Lily'nin adımlarının arkamdan yaklaştığını duyabiliyor, çiçekli parfümünün kokusunu alabiliyor ve hatta gözücuyla ince vücudunu görebiliyordum. Ona bir kez daha bakabilmek için kafamı arkaya çevirme dürtüsüne çok zor direnmiştim.

Sonraki birkaç saati Aria'yı korumakla meşgulmüşüm gibi davranırken Lily'yi dikkatle izleyerek geçirdim. Zaten yapacak pek bir şeyim de yoktu. Ama onu izledikçe bir şeylerin yanlış gittiğini daha iyi anlamıştım. Ne zaman kimsenin ona ilgi göstermediğini düşünse adeta ışığı sönüyor, gülümsemesi kayboluyor ve omuzları çöküyordu. Dikkatini yeterince verebildiğinde kesinlikle iyi bir oyuncuydu ama odağını kaybettiği birkaç an benim için yeterli olmuştu. Koruma olarak geçirdiğim yıllar boyunca en ufak işaretlerin bile farkına varmayı öğrenmiştim.

Oturma odasından çıkıp geri dönmediğinde endişeye kapıldım ama Lily benim sorumluluğumda değildi. Benim görevim Aria'yı korumaktı. Luca'nın karısına baktım. Annesi ve Valentina Cavallaro ile derin bir sohbete dalmıştı. Kendimi dışarı attım. Burada güvende olacaktı. Luca hemen odanın diğer ucunda Dante ve Scuderi'yle konuşuyordu.

Kendimi giriş salonunda bulduğumda bir an için tereddüt ettim. Liliana'nın nereye gittiğinden emin değildim ve tüm evi aramam da neredeyse imkânsızdı. Biri beni bulursa Luca için casusluk yaptığımı düşünebilirdi. O sırada sağımdaki koridordan gelen bir ses dikkatimi çekti. Yalnız olduğuma emin olduktan sonra Liliana'yı görene dek o sesi takip ettim. Duvara yaslanmış, başını geriye atıp gözlerini kapatmıştı. Kendini toparlamaya çalıştığı belli oluyordu ama bu haliyle bile görülmeye değer bir manzaraydı. Sikeyim, uzun sarı saçları, pürüzsüz cildi, belirgin elmacık kemikleri ve narin vücuduyla muhteşemdi. Bir gün onunla evlenecek olan adam çok şanslıydı.

Bu fikir pek hoşuma gitmese de uygunsuz düşüncelerime takılıp kalmadım. Ona doğru yürüdüm. Artık yalnız olmadığını anlaması için adımlarımı duyabilmesine dikkat etmiştim. Liliana gerilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ancak beni gördüğünde tekrar rahatlayarak kafasını çevirdi. Varlığıma verdiği tepkinin ne anlama geldiğinden emin değildim. Ondan birkaç adım ötede, uygun bir mesafede durdum. Bakışlarım uzun, zayıf bacaklarında ve ince belinde gezindikten sonra hızla yüzüne döndü. "Liliana, iyi misin? Uzun süredir yoksun."

"Herkes bana Lily derken sen neden ısrarla Liliana diyorsun?" Gözlerini tekrar açtı. İnsanı büyüleyen gür, koyu kirpiklerle çevrili mavi gözlerini. Ardından hafifçe gülümsedi. Muhteşem gözleri ve muhteşem dudakları vardı. Lanet olsun. "Beni kontrol etmeni ablam mı söyledi?" diye sordu yumuşak sesinde suçlayıcı bir imayla.

Sanki birinin bana söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Bu gece gözlerimi Liliana'dan uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. "Hayır, söylemedi," dedim kısaca. Onu neden aradığımı bilmesine gerek yoktu. Liliana genç bir kızdı ve geçmişteki çocukça flört girişimlerine rağmen fazlasıyla masumdu.

Mavi gözleri bir an için hayretle doldu. Ardından yüzünü çevirmiş, yan profili gözlerimin önüne serilmişti. Çenesi titriyordu ama yutkunup kendini toparladı. "Aria'ya göz kulak olman gerekmiyor mu?"

"Luca içeride," dedim. Ona biraz daha yaklaştım. Çok yaklaşmıştım. Lily'nin parfümü burnuma doluyor, yüzümü saçlarına gömmek istememe neden oluyordu. Tanrım, kahrolası aklımı kaçıırıyordum. "Bir sorun olduğunu görebiliyorum. Neden bana söylemiyorsun?"

Lily gözlerini kısarak doğruldu. "Neden? Ben senin sorumluluğunda değilim. Ayrıca birbirimizi son gördüğümüzde benden pek hoşlanmıyor gibiydin."

İki yıldan daha uzun bir süre önce doğum günü partisinde beni öpmesine engel olduğum için hâlâ kızgın mıydı? Ne tür bir adam o öpücüğe karşılık verirdi ki? Onun yerine, "Belki sana yardım edebilirim," dedim.

İç çektiğinde omuzları düştü. Yüzündeki yorgun ifadeyle bir şekilde daha büyük, yetişkin bir kadın gibi görünüyordu. Kendime ettiğim yemini tekrar hatırlatmak zorunda kalmıştım. Bana baktığında gözleri henüz dökülmeyen yaşlarla doluydu.

"Hey," dedim usulca. Ona dokunmak, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak istiyordum. Sikeyim. Bundan çok daha fazlasını istiyordum ama olduğum yerde kaldım. *Outfit Consigliere*'inin kızma dokunamazdım. Onunla burada yalnız bile olmamalıydım.

"Kimseye söyleyemezsin," dedi.

Tereddüt ettim. Luca benim *Capo*'mdü. Ondan saklayamayacağı bazı şeyler vardı. "Bana ne söyleyeceğini bilmeden sana bu konuda söz veremeyeceğimi biliyorsun." Bir an düşününce aklıma hamile olabileceği, birinin kalbini kırmış olabileceği ihtimali geldi. Bu fikir beni öfkeliendirmişti. Onu istememem gerekiyordu, onu istememeliydim ama yine de...

"Biliyorum ama bu *Outfit* ya da *Famiglia* ile ilgili değil. Bu.." Yere bakıp yutkundü. "Tanrım, kimseye söylememem gerekiyor ve bundan nefret ediyorum. Her şey darmadağın olurken bu oyunu sürdürmekten nefret ediyorum."

Sabırla bekledim ve ona ihtiyaç duyduğu zamanı tanıdım.

Omuzları titremeye başlamıştı ama yine de ağlamıyordu. Bunu nasıl yaptığından emin değildim. "Annem kanser."

Beklediğim cevap bu değildi. Aslında şimdi düşününce annesi yüzündeki yoğun makyaja rağmen solgun görünüyordu.

Lily'nin çıplak omzuna dokundum ve ne kadar iyi hissettirdiğini, teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "Üzgünüm. Neden bunu Aria'ya söylemiyorsun? Onunla her şeyi konuştuğunuzu sanıyordum."

"Gianna ve Aria her şeyi konuşurlar. Ben küçük kız kardeşim, üçüncü tekerim." Sesi oldukça sertti. "Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. Belli ki duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Babam birilerine söylememi yasakladı. Aria'ya bile ama ben gelmiş sana söylüyorum."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim iyice düşünmeden. Ne demeye Lily'ye böyle bir söz vermiştim ki? Benim önceliğim Luca ve *Famiglia*'ydı. *Consigliere*'in karısı hastaysa bunun sonuçlarını düşünmek zorundaydım. Bu onu ve *Outfit*'i zayıflatırmıydı? Luca öyle düşünebilirdi. Yalnızca bu da değil, Aria'yı da korumam gerekiyordu. Ona annesinin hasta olduğunu söylemek benim görevim değil miydi? Sikinle düşünmeye başladığında böyle oluyordu işte. Her şey birbirine karışıyordu.

Lily meraklı bir ifadeyle başını yana eğdi. "Söylemeyecek misin?"

Yanındaki duvara yaslandım. Bu durumun içinden nasıl çıkacağımı düşünüyordum. "Ama ablana söylemen gerektiğini düşünmüyor musun? Sonuçta onun da annesi. Aria gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Biliyorum, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı çaresizce. "Ona söylemek istiyorum. Bunu sır olarak sakladığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Neden koridorda saklandığımı sanıyorsun?"

"O zaman söyle ona."

"Babam öğrenirse çok kızar. Uzun zamandır sinirleri gergin. Bazen en ufak bir hatamda kafama sıkacağımı düşünüyorum."

Sesi kahrolası babasından fazlasıyla korkuyor gibi geliyordu ki o piç sahiden de korkutucuydu. Elini tuttum. "Sana bir şey mi yaptı? Eminim Luca seni güvende tutmanın bir yolunu bulabilir." Tanrı aşkına, ne diyordum ben? Luca en küçük kızını elinden alırsa Scuderi kesinlikle Dante'yi bir savaş başlatmaya ikna ederdi. Başkalarının aile meselelerine karışamazdınız. Bu bizim dünyamızdaki en önemli kurallardan biriydi.

"Babam buna izin vermez," dedi hiç tereddüt etmeden. Gerçekten de artık eskiden tanıdığım o çocuk değildi. Bu dünya masumiyetini çok erken elinden almıştı. "Bana bir şey yapmadı ama emirlerine karşı gelirsem öfkeden deliye döner."

"Ablanı tanıyorsun. Asla kimseye söylemez."

"O zaman da bunu bir sır olarak saklamak zorunda kalır ve annemle bile konuşamaz. Neden her şey bu kadar karmaşık? Neden normal bir ailem olamıyor benim?"

Veremeyeceğim cevaplar için bana baktı. İkimiz de bu dünyanın içine doğmuştuk ve onun kurallarına bağlıydık. "Ailemizi seçemeyiz."

“Benim durumumda, müstakbel kocamı bile seçemiyorum,” diyerek beni şaşırttı. Yüzündeki ifade gardımı almama neden olmuştu. Aşamayacağım bazı sınırlar vardı.

Başını iki yana salladı. “Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Şu anda endişelenmem gereken bu değil.” Hâlâ onunkini kavrayan elime baktığında hemen onu bıraktım. Babası ya da adamlarından biri bizi basarsa, Scuderî’nin kendini kaybetmek için yeni bir nedeni olacaktı.

“Ne var biliyor musun? Ona söyleyeceğim,” dedi Lily aniden. Hızla doğruldu ve bana minnettar bir gülümsemeyle baktı. “Haklısın. Aria gerçeği bilmeyi hak ediyor.” Artık duvara yaslanmadığı için birbirimize daha da yakındık. Bir adım geri çekilip mesafemi korumam gerekirdi ama onun yerine gözlerim dudaklarına kayd.

Ancak o uzaklaşarak beni şaşırttı. “Yardımanın için teşekkür ederim.” Köşeyi dönmesini izledim. Bir an sonra Liliana gitmişti.

Liliana

Sadece Romero’yla yalnız kaldığım ve onu öpmeden yanından ayrılmayı güç bela başarabildiğim için değil, babamın emirlerine karşı gelmeye kararlı olduğum için de kalbim hızla çarpıyordu. Belki Romero doğruyu söylüyordu ve gerçekten de kız kardeşimle Luca’ya annemin hastalığından bahsetmezdi ama neden benim için bir sır saklayacaktı ki? Biz bir çift, hatta arkadaş bile değildik. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyorduk. Bu düşünce mideme ağır bir yük gibi çöktü.

Aria’ya şimdi söylesem daha iyiydi. Eninde sonunda öğrenecekti ve bunu benden duymasını istiyordum. Oturma odasına

geri döndüğümde onu elinde *prosciutto* dolu bir tabakla, kuzenimizle derin bir sohbete dalmış halde buldum. Valentina bana gülümsedi ama yeşil gözlerinde merhamet dolu bir ifade vardı. Biliyor muydu?

Elbette biliyordu. Babam muhtemelen durumu hemen patronu Dante'ye, Dante de karısına söylemişti. Babam başkalarına da söylemiş olabilir miydi? Gerçeği kendi ailesinden *daha çok* hak ettiğini düşündüğü insanlara? "Merhaba, Val," dedim gülümseyerek. "Aria'yı bir süreliğine senden çalabilir miyim? Onunla konuşmam gerek."

Aria bana sorgularcasına baktı ama Valentina neden kız kardeşimle yalnız kalmak istediğimi biliyormuş gibi başını sallamıştı. Aria'nın koluna girdim ve onunla birlikte odada dolaşmaya başladım. Gergindi ve bir şeyler olduğunu anlamıştı. Babamın ya da annemin şüphelenmesini istemediğim için rahat bir ifade takınmaya çalıştım. İçeri geri dönen Romero'nun odanın öbür ucundaki bakışlarını yakalamıştım.

Şöminenin yanındaki Luca ve Dante'ye doğru ilerledi ama son bir kez cesaret verircesine başını sallamayı da ihmal etmemişti. Bir şekilde bu küçük jest beni daha iyi hissettirdi. Son iki yıldır Romero'yla aramızdaki aptalca bir hoşlantıdan başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmiştim ama artık o kadar emin değildim. Onun sakın koruyuculuğunu seviyordum. Bana hasretini çektiğim bir tür emniyet hissi yaşıyordum.

"Lily, neler oluyor? Bütün akşam çok tuhaftır," diye fısıldadı Aria koridora doğru ilerlerken.

"Sana her şeyi birazdan anlatacağım. Önce yalnız kalmak istiyorum."

Aria'nın yüzü endişeyle gölgelendi. "Bir şey mi oldu? Yardıma mı ihtiyacın var?"

Onu yukarı çıkarıp odama çektim. Kapı arkamızdan kapandığında Aria'yı bıraktım ve yatağıma yerleştirdim. Hemen yanıma oturdum.

"Sorun annem," dedim fısıltıyla. Acımı daha fazla gizleme zahmetine girmemiştim. "Akciğer kanseri." Belki de bunu ona bu kadar doğrudan söylememeliydim ama hiçbir şey haberin korkunçluğunu azaltmazdı.

Aria bana kocaman gözlerle baktı, ardından derin bir nefes alarak duvara yaslandı. "Ah Tanrım. Bitkin göründüğünü düşünmüştüm ama bunu babamla başka bir kavga etmelerine yordum."

"Hâlâ kavga ediyorlar ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

Aria kolunu etrafıma doladığında bir an sessizlik içinde birbirimize sarıldık. Annem her zaman olması gerektiği kadar şefkatli ve sevgi dolu olmamıştı ama kusurlarına rağmen onu seviyorduk. "Neden bana söylemedi?"

"Babam kimsenin bilmesini istemiyor. Aslında size söylememi bile yasakladı."

Aria geri çekildi, açık renkli kaşları çatılmıştı. "Yasakladı mı?"

"İtibarını korumanın derdinde. Sanırım annemin hastalığından utanıyor." Bir an tereddüt ettim. "Bu yüzden sana hemen söyleyemedim. Ne yapacağımı bilemedim ama Romero'yla konuştum ve beni sana söylemeye ikna etti."

Aria yüzümü inceledi. "Romero, öyle mi?"

Omuz silktim. "New York'a döndüğünde Gianna'ya söyleyecek misin?"

"Tabii ki," dedi Aria. "Burada olamamasından nefret ediyorum." İç çekti. "Annemle bu konuyu konuşmak istiyorum. Desteğimize ihtiyacı var ama bilmememiz gerekiyorsa ona nasıl destek olabiliriz ki?"

Bilmiyordum. “Babamın tavırlarından nefret ediyorum. Anneme karşı çok soğuk. Çok şanslısın Aria, seni önemseyen bir kocan var.”

Yüzü bir anda değişti. Luca’dan bahsettiğimde hep öyle oluyordu. Kız kardeşim aşkı bulmuştu. “Biliyorum. Bir gün sen de buna sahip olacaksın.”

Gerçekten haklı olmasını umuyordum. Babam gibi biriyle yaşamak, hayatta kalmamın mümkün olmayacağı bir cehennem olurdu.

Her geçen gün annem biraz daha soluyor ve bazen tek yapmam gereken bir an için kafamı çevirmekmiş gibi geliyordu. Cildi çoktan grinin daha korkunç bir tonuna dönmüş, daha da fazla kilo kaybetmişti. Muhteşem saçları bile tamamen dökülmüştü. Hastalığını artık bir sır olarak saklamak imkansızdı. Herkes biliyordu. Etrafta başkaları varken babam şefkatli ve endişeli kocayı oynasa da yalnız kaldığımızda annemin varlığına güçlkle katlanabiliyordu. Sanki bulaşıcı olmasından endişe eder gibi bir hali vardı. Okuldaki son yılımı atlatmaya çalışırken ona destek olmak da bana düşmüştü. Aria ve Gianna’yla neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk. Onlar olmadan ayakta kalamazdım. Geceleri ise karanlıkta yatıp endişe ve korkudan uyuyamadığımda, Romero’nun Noel partimizde bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktığını anımsıyordum. Beni aptal bir çocuk değil de gerçekten bir kadın olarak görüyormuş gibi. Kahverengi gözlerindeki o parıltı, sadece bir hatıradan ibaret olsa bile içimi ısıtıyordu.

Kapım hafifçe çalındığında doğruldum. “Evet?” dedim sessizce. “*Lütfen annem tekrar kusmuş olmasın.*” Burnumda asit kokusu olmadan tek bir gece geçirmek istiyordum. Bu düşünce yüzünden kendimi kötü hissettim. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim?

Kapı açıldı ve Fabi içeri süzülmeden önce sarışın başını içeri uzattı. Saçları dağınıktı ve üzerinde pijamaları vardı. Perdeleri çekmediğim için ağladığını anlayabiliyordum ama bundan bahsetmedim. Fabi birkaç ay önce on iki yaşma basmıştı ve duygularını kimseye, hatta bana bile itiraf edemeyecek kadar gururluydu.

“Uyuyor musun?”

“Uyuyor gibi mi görünüyorum?” dedim alaycı bir sesle.

Ellerini pijama altının ceplerine sokmadan önce başını iki yana salladı. Bir şeylerden korktuğu için yanımda yatamayacak kadar büyümüştü. Babam Fabi’yi odamda gözyaşları içinde bulsaydı kafasını koparırdı. Zayıflık oğlunda ya da herhangi birinde hoş gördüğü bir özellik değildi.

“Film izlemek ister misin?” Yana doğru kaydım. “Zaten uyuyamıyorum.”

“Sende sadece kız filmleri var,” dedi sanki ondan büyük bir iyilik istiyormuşum gibi. Ancak çoktan DVD rafıma doğru yönelmiş ve tahammül edebileceği bir şey seçmişti. Ardından yanıma oturup sırtını yatağımın başlığına yasladı. Film başladı ve uzun bir süre sessizce izledik.

Bakışları hâlâ ekranda olan Fabi, “Sence annem ölecek mi?” diye sordu aniden. Son birkaç aydır duygularını maskelemekte daha başarılı hale gelmişti. Çok geçmeden o da dünyamızdaki diğer tüm erkekler gibi olacaktı.

Hissetmediğim kadar büyük bir inançla, “Hayır,” dedim.

Bugün on sekizinci yaş günümdü ama bir parti verilmeyecek, doğum günü pastası olmayacak, *Mutlu Yıllar* şarkısı söylenmeyecekti. Annem çok hastaydı. Evimizde kutlamalara ya da mutluluğa yer yoktu. Uzun zamandır da olmamıştı. Babam artık neredeyse eve hiç gelmiyordu. Hep iş için uzaktaydı ve son

zamanlarda Fabi de ona eşlik etmeye başlamıştı. Böylece ben de annemle yalnız kalmıştım. Elbette, bir hemşire ile hizmetçimiz vardı ama onlar aileden değillerdi. Annem ikisini de yanında istemiyordu. Bu yüzden okuldan sonra yatağının başında oturup ona kitap okuyan, odası ölüm ve umutsuzluk kokmuyormuş gibi davranmaya çalışan bendim. Aria ve Gianna sabah doğum günümü kutlamak için aramışlardı. Ziyaret etmek istediklerini biliyordum ama babam bunu yasaklamıştı. Doğum günümde bile nezaketten yoksundu.

Anneme en sevdiği kitap olan *Zamanda Kıvrılma*'yı okumayı bıraktım. Çoktan uykuya dalmıştı. Solunum cihazının sesi tüm odayı dolduruyordu. Ayaklandım, biraz dolaşmam gerekiyordu. Bütün gün oturmaktan bacaklarım ve sırtım tutulmuştu.

Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktım. Etrafımdaki herkes için hayat devam ediyordu ama ben köşeme çekilmek zorunda kalmıştım. Telefonum çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Bilinmeyen bir numaranın görüldüğü ekranımı kulağıma bastırdım. "Alo?" diye fısıldadım koridora çıkarken. Her ne kadar sesler artık onu pek uyandırmasa da annemi rahatsız etmek istemiyordum.

"Merhaba, Liliana."

Donup kalmıştım. "Romero?" Beni aradığına inanamıyordum. Bir an sonra aklıma korkunç bir fikir geldi. Aramasının tek açıklaması bu olabilirdi. "Tanrım, ablamlara bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Sana mutlu yıllar dilemek istedim." Sesi yumuşak, sıcak ve derindi. Tıpkı balın boğaz ağrısına yaptığı gibi beni yatıştırmıştı.

"Ah," dedim. Nabzım tekrar yavaşlarken duvara yaslandım. Aramasına nasıl bir anlam yükleyeceğimi bilemiyordum. Bunu olduğundan daha fazlası olarak görmeyi, umutlarımın tekrar kırılmasını istemiyordum. "Teşekkür ederim. Sana doğum günüm

olduğunu Aria mı söyledi?” Hafifçe gülümsedim. Aria’nın beni neşelendirmek için bunu yaptığını hayal edebiliyordum. Elinde değildi, bizi mutlu görmeye ihtiyacı vardı. Bir süredir benimle Romero hakkında konuşmamıştı ama ondan hâlâ hoşlandığımı bildiğinden emindim.

“Söylemesine gerek yok. Doğum gününü biliyorum.”

Bir şey söylemedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğum günümü hatırlıyor muydu?

“Doğum günün için planların var mı?”

“Hayır, evde kalıp anneme bakacağım,” dedim yorgun bir sesle. En son ne zaman gece boyunca uyuduğumu hatırlamıyordum. Çoğu gece, eğer annem kustuğu ya da acı çektiği için beni uyandırmadıysa, yalnızca hiçliğe bakarak uzanırdım.

Romero daha da yumuşak bir sesle devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı. “Her şey yoluna girecek. Şu anda durumun umutsuz görüldüğünü biliyorum ama her zaman böyle olmayacak.”

“Hayatında çok fazla ölüm gördün. Buna nasıl dayanabiliyorsun?”

“Ölen kişinin değer verdiği biri mi yoksa işle ilgili mi olduğuna göre durum değişir.” Telefonda söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Bu yüzden konuyu açtığıma pişman olsam da sesini duymak çok iyi hissettirmişti. “Babam ben on dört yaşındayken öldü. Olmamızı istediğim kadar yakın değildik ama onunki beni şu ana dek gerçekten etkileyen tek ölüm.”

“Biz de birçok arkadaşımın anneleriyle olduğu kadar yakın değiliz. Şimdi ölmek üzere ve bundan pişmanlık duyuyorum.”

“Hâlâ zaman var. Belki de düşündüğünden daha fazla.”

Haklı olmasını çok istesem de içten içe annemin savaşını kaybetmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyordum.

“Teşekkürler, Romero,” dedim usulca. Yüzünü görmek, rahatlatıcı kokusunu solumak istiyordum.

“Bugün seni mutlu edecek bir şey yap. Küçük bir şey olsa bile.”

“Bu beni mutlu ediyor,” diye itiraf ettim.

“Güzel,” dedi ama ses tonunda bir tereddüt sezmiştim. Onu sessizlik takip etti.

“Artık gitmem gerekiyor.” Birdenbire itirafım beni utandırmıştı. Kendimi ortaya koymayı ne zaman bırakacaktım? Duygularımı saklamakta iyi değildim ve bundan nefret ediyordum.

“Hoşça kal,” dedi Romero.

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdım ve uzun süre telefonuma baktım. Romero’nun beni aramasını fazla mı abartıyordum? Belki de yalnızca kibarlık ediyordu. Patronunun karısının kız kardeşinin on sekizinci yaş gününü kutlayarak ekstra puan kazanmak istemişti. Fakat Romero bunu yapacak bir tip gibi görünmüyordu. O zaman neden aramıştı? Noel partimizde bana olan bakışlarıyla bir ilgisi var mıydı? Benim ondan hoşlandığım kadar, benden hoşlanmaya başlamış olabilir miydi?

Doğum gününden iki hafta sonra annemin sağlığı daha da kötüleşti. Cildi kâğıt gibi ve soğuktu. Gözleri ise ağrı kesicilerden buğulanmıştı. Onu incitmekten korktuğum için elini hafifçe tutuyordum. Çok kırılgan görünüyordu. İçten içe bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bir mucize olacağına inanmak istesem de artık küçük bir çocuk değildim. Her şeyin farkındaydım. Bazen hâlâ eskisi gibi saf bir kız olmayı diliyordum.

“Aria?” dedi annem kısıp sesle.

Sandalyemde doğruldum ve ona doğru eğildim. “Hayır benim, Liliana.”

Annemin gözleri beni bulduğunda usulca gülümsedi. Bitkin yüzündeki bu ifade çok üzücüydü. Bir zamanlar çok güzel ve mağrur bir kadinken şimdi eskiden olduğu kişinin hayaleti gibiydi.

“Benim tatlı Lily’ım,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem hiçbir zaman aşırı sevecen bir tip sayılmazdı. Elbette, büyürken bize sarılmış, yatmadan önce masal okumuş ve bildiği kadarıyla iyi bir anne olmaya çalışmıştı. Ancak kardeşlerim ile bana neredeyse hiç lakaplarla seslenmezdi. “Evet, buradayım.” En azından babam beni tekrar göndermeye çalışana dek. Eğer ona kalsaydı, annem sevdiği herkesten uzakta kilit altında tutulur, sonunda ölene dek yalnızca hemşireler tarafından bakılırdı.

Kendime bunun onu korumak için olduğunu söylemeye çalışıyordum. Gururlu bir kadının sadece hastalığıyla değil, olduğu kişi gibi hatırlanmasına izin vermek istediği için. Fakat babamın asıl amacının bu olmadığını hissediyordum. Bazen annemden utanıp utanmadığını merak ediyordum.

“Kız kardeşlerin nerede? Ya Fabi?” Sanki onları orada görmeyi bekliyormuş gibi başımın üzerine baktı.

Bakışlarımı çenesine indirdim, gözlerinin içine bakamıyordum. “Fabi dersleriyle meşgul.” Bu apaçık bir yalandı. Fabi annemizle çok fazla zaman geçirmiyordu. Babam onun okulu yerine yalnızca Tanrı’nın bileceği işlerle meşgul olduğundan emin olmuştu. Sanki çok yaklaşırsa hastalığının Fabi’ye bulaşacağından endişeleniyordu. “Aria ve Gianna yakında burada olacaklar. Seni yeniden görmek için sabırsızlanıyorlar.”

“Onları baban mı aradı?” diye sordu.

Tekrar yalan söylemek istemiyordum. Ancak ona babamın ölmek üzere olan annemizi ziyaret etmelerini istemediğini, eğer onları aramasaydım ölmek üzere olduğundan bile haberleri ol-

mayacağını nasıl söyleyebilirdim? Su doldurdum ve bardağını dudaklarına yaklaştırdım. “İçmen gerek.”

Annem küçük bir yudum aldı ama sonra başını çevirdi. “Susamadım.”

Bardağı komodinin üzerine geri koyarken kalbim paramparçaydı. Annemle konuşacak bir şeyler aradım ama asıl anlatmak istediğim şey, Romero’ya olan aşkım, ona asla güvenemeyeceğim bir konuydu. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana biraz çorba getirebilirim.”

Başını hafifçe iki yana salladı. Tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu ve rahatsız hissetmeye başlamıştım. Nedeninden bile emin değildim. Bakışlarında öyle bir keder ve özlem vardı ki içimin derinliklerindeki karanlık bir yere sesleniyordu. “Tanrım, artık genç ve kaygısız olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum.”

Kaygısız mı? Çok uzun süredir kaygısız hissetmemiştim.

“Yapmak istediğim öyle çok şey, kurduğum öyle çok hayal vardı ki... Her şey mümkün görünüyordu.” Sesi sanki hatıralar vücudunun derinliklerinde bir yerden enerji alıyormuş gibi güçlendi.

“Güzel bir evin, seni seven bir sürü arkadaşın ve çocukların var,” dedim ama bunu söylerken bile yanlış olduğunu biliyordum. Her zaman yanlış şeyi yaptığımı hissetmekten, elimden hiçbir şey gelmemesinden nefret ediyordum.

“Evet, öyle,” dedi hüzünlü, küçük bir gülümsemeyle. Tebessümü yavaşça soldu. “Ziyaretime gelmeyen arkadaşlar.”

Bunu inkâr edemezdim. Hiç ziyarete gelmemelerinin nedeninin babam mı yoksa annemi gerçekten önemsememeleri mi olduğundan bile emin değildim. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım. Sonrasında suçluluk duyacağım bir yalan daha. Ancak annem konuşmaya devam etti. “Bedeli kanla ödenmiş bir ev.”

Annem, kocasının servetimiz için korkunç şeyler yaptığını hiçbir zaman kabul etmemişti. Bunu pek umursadığı izlenimini aldığımı da söyleyemezdim. Para ve lüks, babamın bizlere her zaman karşılıksız olarak verdiği tek şeydi. Nefesimi tuttum. Söyleyeceği bir sonraki şeyi hem merak ediyor hem de korkuyordum. Çocuk sahibi olduğu için pişman mıydı? Biz onun için birer hayal kırıklığı mıydık?

Elimi okşadı. “Ve siz çocuklar... Sizi daha iyi korumam gerektirdi. Sizin için savaşamayacak kadar güçsüzdüm hep.”

“Elinden gelen her şeyi yaptın. Hem babam da seni dinlemezdi zaten.”

“Evet, dinlemezdi,” diye fısıldadı. “Ama daha çok çabalayabilirdim. Pişman olduğum o kadar çok şey var ki...”

Bunu inkâr edemezdim. Babam kendini kaybettiğinde sık sık annemin bizim, özellikle de Gianna’nın arkasında durmasını dilemiştim. Ancak değiştirilemeyecek bir şey için ona kendini kötü hissettirmenin faydası yoktu.

“Hayata yalnızca bir kere geliyorsun, Lily. Tadmı çıkar. Keşke ben de öyle yapsaydım ama artık çok geç. Sonunun benim gibi olmasını, geriye dönüp baktığında kaçırdığın fırsatları ve kaybettiğin hayalleri görmeni istemiyorum. Hayatın öylece akıp gitmesine izin verme. Sen benden daha cesursun, mutluluğun için savaşacak kadar cesursun.”

Tutku dolu sözleri karşısında afallamış bir halde yutkundum. “Ne demek istiyorsun?”

“Babanla evlenmeden önce, babamın restoranında çalışan genç bir adama aşkıttım. Tatlı ve çekiciydi. Bizim dünyamızın bir parçası değildi.”

Babamın bizi duyacağından endişelenerek kapıya doğru baktım. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. *Sanki gerçekten bu odaya adım atmış gibi.* “Onu seviyor muydun?”

“Belki de. Ancak aşk zamanla gelişen bir şeydir ve bizim buna hiç fırsatımız olmadı. Onu çok sevebilirdim, buna eminim. Bir keresinde çöp bidonlarının arkasında öpüşmüştük. Dışarısoğuktu ve etrafımız leş gibi kokuyordu ama hayatımın en romantik anıydı.” Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Annemde daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi bu.

Kalbim acıyla sıkıştı. Babam onun için hiç romantik bir şey yapmamış mıydı? “Peki ya babam?”

“Baban...” Duraksadı ve birkaç titrete nefes aldı. Oksijen tüpünün yardımıyla bile nefes almakta zorlanıyordu. “Onun romantizme ayıracak zamanı yok. Hiç olmadı.”

Fakat annemin arkasından fahişelere ayıracak zamanı vardı. Bunu ben bile biliyordum ve genellikle bu tür şeylerden en son haberdar olan da bendim. Anneme nazik bir söz söylediğini hiç duymamıştım. Her zaman babamın sevgisini yalnızca kapalı kapılar ardında gösterebildiğini düşünmüştüm ama şimdi muhtemelen hiç göstermediğini fark ediyordum. Yaptığı tek güzel şey ona pahalı mücevherler almaktı.

“Beni yanlış anlama, babana saygı duyuyorum.”

“Ama onu sevmiyorsun,” diye bitirdim cümlesini. Annemin, babam duygularına karşılık vermese bile onu sevdiğinden her zaman emindim. Ancak aralarında hiçbir şey olmadığını öğrenmek mideme bir yumruk gibi inmişti. Aria ile Gianna anlaşmalı olarak evlenmelerine rağmen mutlulardı. Şimdi pek çoğunun bu kadar şanslı olmadığını ve kocalarını hiç sevmediklerinin, hatta onlara tahammül bile edemediklerinin farkına varıyordum. Dünyamızdaki çoğu kadın, onları aldatan ve hatta bazen şiddet uygulayan adamlarla, sevgiden yoksun evliliklere hapsedilmişlerdi.

Annem iç çekti. Gözleri yavaşça kapanırken teni eskisinden daha da solgundu. “Kendime hep hâlâ sevdiğim şeyleri yapmak ve mutlu olmak için zamanım olduğunu söyledim, ama şimdi? Hepsi için çok geç.”

Bu sözleri her söylediğinde yumruk yiyormuş gibi mi hissedecektim? “Hayır,” dedim titreyen sesimle. “Geç falan değil. Sakın pes edeyim deme.”

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Fazla uzun sürmeyecek. Benim için pişmanlıktan başka bir şey yok artık. Ama senin önünde koca bir hayat var, Liliana. Dolu dolu yaşayacağma söz ver bana. Mutlu olmaya çalışacaksın.”

Sertçe yutkundum. Annem hayatım boyunca bana kaderime razı olmamı, uslu bir kız olmamı, itaatkâr olmamı söylemişti. “Aşk için evlenmek istiyorum.”

“Öyle yapmalısın,” diye fısıldadı.

“Babam izin vermez. Benim için birini bulacaktır, öyle değil mi?”

“Aria ve Gianna iyi evlilikler yaptılar. Sen de taktiksel nedenlerle evlenmek zorunda değilsin. Âşık olmakta ve o özel çocukla evlenmekte özgür olmalısın.”

Aklıma Romero geldiğinde bir kelebek sürüsü mideme akın etti.

“O bakışı hatırlıyorum,” dedi annem usulca. “Biri var demek, hmm?”

Kızardım. “Aptalca bir şey sadece. Benimle ilgilenmiyor bile.”

“Nasıl ilgilenmiyor olabilir ki? Güzelsin, zekisin ve iyi bir aileden geliyorsun. Sana âşık olmaması için deli olması gerekir.”

Annemle hiç böyle konuşmamıştım ve bu kadar yakınlaşmamızın nedeni kanser olduğu için inanılmaz üzgün hissediyordum. Keşke daha öncesinde de böyle bir anne olsaydı diye düşündüm ve sonra böyle bir şey düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. “Babamın onaylayacağı biri değil,” dedim sonunda. Bu Romero’yu tarif etmek için hafif kalıyordu. “O sadece bir asker.”

“Ah,” diye fısıldadı annem. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. “Kimsenin seni mutluluğa ulaştırmaktan alıkoymasına izin verme.” Annem yavaşça uykuya dalarken son birkaç kelimesini zar zor duyabilmişim. Elimi onunkinden çekip ayağa kalktım.

Nefesleri ağır, hırıltılı ve durgundu. Duracakları anı neredeyse gözlerimin önüne getirebiliyordum. Odadan çıktım ama kapıyı kapatmadım. Annem yardım isterse duyacağımdan emin olmak istiyordum.

Merdivenlere doğru ilerlerken neredeyse babama çarpacaktım. “Annem seni gördüğüne çok sevinecek,” dedim. “Ama daha az önce uyudu, o yüzden biraz beklemen gerekebilir.”

Kravatını gevşetti. “Annenin yanına gitmiyordum. Birkaç toplantım daha var.”

“Ah, tabii.” Bu yüzden parfüm dükkânı gibi kokuyordu ve takım elbisesi de bu yüzden kırışıklı. Tüm günü fahişelerinden biriyle geçirmişti. Şimdi de muhtemelen bir diğerine gidiyordu. “Ama sonrasmda seni görmeyi çok ister.”

Babam gözlerini kıstı. “Ablanı mı aradın? Luca bu sabah beni aradı ve Aria’yla birlikte anneni ziyaret etmek için yola çıktıklarını söyledi.”

“Veda etmeye hakları var.”

“Gerçekten onu böyle görmek isteyeceklerini mi düşünüyorsun? Annen bir zamanlar gururlu bir kadındı. Akli başında olsaydı kimsenin onu bu acması halde görmesini istemezdi.”

İçim öfkeyle doldu. “Ondan utanıyorsun, bütün mesele bu!”

Bir parmağını uyarırcasına kaldırdı. “Dikkatli ol. Benimle bu ses tonunda konuşma. Üzerinde çok fazla baskı olduğunu biliyorum ama şu anda sabrım tükenmek üzere.”

Dudaklarımı birbirine basturdum. “Aria ve Luca hâlâ yoldalar mı, yoksa ziyaret etmelerini de mi yasakladın?” Gianna’nın da geleceğinden bahsetmemiştim. Sonuçta yakında öğrenecekti ve Luca umuyorum ki babamı sakinleştirmek için orada olacaktı.

“Öğleden sonra burada olacaklar. Bu sayede Luca ve Dante de iş konuşabilir.”

Endişelendiği şey bu muydu? İş? Karısı ölüyordu ve adamın umurunda bile değildi. Başımı sallayıp tek bir kelime daha etmeden oradan ayrıldım. Yarım saat sonra tekrar dışarı çıktığımda pencereden onu izliyordum. Bir zamanlar babamı örnek alırdım. Onu siyah takım elbisesinin içinde gördüğümde dünyanın en önemli insanı olduğunu düşünürdüm ama bu pek de uzun sürmemişti. Anneme ilk kez elini kaldırdığında, sandığım gibi biri olmadığını anlamıştım.

Aria, Gianna ve Luca iki saat sonra geldi. Matteo ise New York'ta kalmıştı. Bunun tek nedeni Luca'nın orada güvendiği birine ihtiyacı olması değildi. Gianna'nın babamızla yüzleşmesi her halükârda bomba etkisi yaratacaktı. Eğer Matteo da yanında olursa, kesinlikle birileri ölebilirdi.

Kız kardeşlerim bana sıkıca sarıldılar. "Nasılsın?" diye sordu Aria.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Annemi bu kadar bitkin görmek çok zor."

"Babamın bir pislik gibi davranması da hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldandı Gianna.

Luca başıyla ufak bir selam verdi. "Ben mutfakta bekleyeceğim. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Yalnızca annemizle baş başa kalmamızı istediğini hissediyordum ve bunun için minnettardım. Neredeyse ona Romero'yu soracaktım ama kendime engel oldum.

Kız kardeşlerimle birlikte yukarı çıktık. Annemin yatak odasına girdiğimizde şoka uğramışlardı. Hep yanında olmama rağmen ben bile her sabah ne kadar hasta olduğunu gördüğümde şok oluyordum. Üstelik odadaki koku da korkunçtu. Hemşireler zemini ve mobilyaları günde iki kez temizliyorlardı ama çürük ve idrar kokusu her bir yanı sarmıştı. Giysilerim ile tenime bile sinmiş gibiydi. Geceleri uyuyamadığımda burnuma doluyordu.

Annem uyanıktı ama gözlerinin tanıdık bir ışıltıyla parlaması biraz zaman almıştı. Gülümsediğinde burnundaki tüplere rağmen bir an için, ölüm çoktan pençelerini üzerine geçirmemiş gibi görünüyordu. Aria hemen yatağa doğru yürüdü ve yavaşça ona sarıldı. Gianna ise kaskatı bir halde yanımda duruyordu. Annemle bir süredir görüşmemişlerdi ve pek de iyi ayrıldıkları söylenemezdi. Aria geri çekilince annemin bakışları Gianna'yı buldu ve aniden ağlamaya başladı. "Ah, Gianna," diye fısıldadı.

Gianna da ona doğru koşup annemi kucakladı. Bu kavuşmanın böylesine korkunç bir nedeni olması kalbimi kırıyordu. Keşke bugünden çok daha önce bir araya gelebilmiş olsaydık... Yatağın yanına iki sandalye daha çektim ve onları saatlerce oturduğum sandalyenin yanına koydum. Hepimiz oturduğumuzda annem bir süredir ilk kez huzurlu görünüyordu. Aria ve Gianna konuşurken onları dinledim. Aria anneme New York'taki yeni bir sergiden bahsedince Gianna bana doğru eğildi. "Fabi nerede? Evde olması gerekmiyor mu?"

"Her gün babam birisine Fabi'yi okuldan aldırıyor ve akşam yemeğine kadar onu görmüyorum."

"Şimdiden Fabi'yi mafya işlerine mi soktu? O bu saçmalıklar için çok küçük."

"Bilmiyorum. Fabi'yle bu konuda konuşmak çok zor. Bana eskisi gibi her şeyi anlatmıyor. Annem hastalandığından beri çok değişti. Bazen onu tanıyamıyorum bile."

"Mafya hepsini değiştiriyor. İçlerindeki iyiliği alıp götürüyor," diye mırıldandı Gianna.

"Matteo, Luca ve Romero'ya bak. Onlar kötü değiller."

Gianna iç çekti. "Ama iyi de değiller. Alakaları bile yok. Fabi'nin ruhu çürümeden önce nasıl biri olduğunu biliyorum. Luca ve Matteo'yu ise her zaman sadece *Made* erkekleri olarak tanıyordum, o yüzden durum farklı." Sorgularcasına gözlerini

kıstı. “Hâlâ Romero’ya mı âşıksın? Şimdiye kadar kendine yeni bir hedef seçmen gerekmez miydi?”

Kızarsam da cevap vermedim. Neyse ki tam o sırada Aria konuşmaya Gianna’yı da dahil etmişti. Tekrar derin bir nefes alabilirdim.

Üçümüz de sandalyelerimizde uyuyakalmıştık. İki saat sonra babamın gür sesiyle yerimden sıçradım. “Onun burada ne işi var?”

Doğrudum, kendimi toparlamam birkaç saniyemi almıştı. Babam kapının girişinde durmuş, sertçe Gianna’ya bakıyordu. Yaptığı şey için onu hâlâ affetmemişti. Muhtemelen öfkesini de kendisiyle birlikte mezara götürecekti.

“Buraya seni görmeye gelmedim, inan bana,” diye mırıldandı Gianna.

Aria sandalyesinden kalkıp babamın yanma gitti ve ona çabucak sarıldı. Genellikle ablam etraftayken keyfi yerinde olurdu. Nihayetinde onu henüz hayal kırıklığına uğratmamış tek kişi Aria’ydı ama ona bakmamıştı bile.

“Seni evimde istemiyorum,” dedi Gianna’ya.

Birkaç adım gerisinde Fabi’yi gördüm, belli ki nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Gianna’yı çok özlediğini ve onunla telefonda konuşmak için her seferinde nasıl da hevesli olduğunu biliyordum. Ancak babamın onun üzerindeki etkisi son birkaç ayda artmıştı ve küçük kardeşimin hangi tarafı seçeceğinden emin olmadığı açıktı.

Ayağa kalktım ve endişeyle anneme baktım. Hâlâ ilaçların etkisindeydi. Buna şahit olmasını istemiyordum. “Lütfen, dışarıda konuşalım,” diye fısıldadım.

Babam dönüp anneme tek bir kez bile bakmadan koridora çıktı. Geri kalanımız da onu takip ettiğinde Gianna, Fabi’nin bir

karar vermesini beklemeden ona sarılmıştı. Bir süre sonra Fabi de ona sarıldı. Artık Gianna'dan, hatta hepimizden daha uzundu.

Babam öfkeyle kardeşime baktı. Aptal gururunu bir kez olsun geride bırakamadığına inanamıyordum. Annemin son günlerinde bize ihtiyacı vardı ama onun umurunda bile değildi. Gianna'ya kızmaya devam etmeden önce kapıyı kapatmamı bile beklememişti.

“Bu eve adım atmanı yasaklamıştım,” diye gürledi.

Kapıyı yavaşça kapatıp arkama yaslandım. Bacaklarım titriyordu. Son birkaç ay öyle yorucuydu ki artık buna dayanamıyordum ama annem, Fabi ve hatta kız kardeşlerim için güçlü olmam gerekiyordu.

“Burası annemin de evi ve beni görmek istedi,” dedi Gianna. Bu doğrudu. Annemin kaç kez Gianna'yı sorduğunu unutmuşum. Son görüşmeleri ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, birbirlerini çok seviyorlardı.

Babam omuzlarını geriye attı. “Bu evin parasını ben ödedim, yani benim sözüm kanundur.”

“Ölüm döşeğindeki karının isteklerine hiç mi saygın yok?” diye tısladı Gianna.

Matteo'nun karısı olmasına rağmen babamın Gianna'ya vuracağına emindim. Ancak tam o sırada merdivenlerin başında Luca'yı gördüm. Bu, babamın daha kötü şeyler söylemesine ve Gianna'nın da ona karşılık vermesine engel olmamıştı. Daha fazla dayanamayacaktım. Hızla yanlarından geçip gittim ama kavgaları koridorda da beni takip etmişti. Aşağıya indiğimde bile bağırışlarını duyabiliyordum. Aceleyle mutfığa girip kapıyı kapattım ve yüzümü ellerimin arasına gömmeden önce duvara yaslandım. Uzun zamandır savaştığım yaşlar gözlerime baskı yapıyordu. Onları daha fazla tutamayacaktım.

Bir ses kafamı kaldırmama neden oldu. Romero mutfak tezgâhının başında durmuş kahve fincanının üzerinden beni izliyordu. Utanç içinde yüzümü buruşturdum ve hızla yanaklarımı silmeye çalıştım. “Özür dilerim,” dedim. “Burada biri olduğunu bilmiyordum.” Romero’nun burada olduğunu bile bilmiyordum ama buna şaşırmamalıyım. Matteo New York’ta kaldığı için Luca’nın meşgul olduğu zamanlarda kız kardeşlerime göz kulak olabilecek birine ihtiyacı vardı.

“Burası senin evin,” dedi usulca. Bakışları nazik ve anlayışlıydı. Gözlerimi kaçırmak zorundaydım yoksa gerçekten hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacaktım ve bu istediğim son şeydi.

“Eskiden öyleydi,” diye fısıldadım. Çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum ama kelimeler gelmeye devam etti. “Şimdi ise kapana kısılmış gibi hissediyorum. İyi giden hiçbir şey yok. Nereye baksam yalnızca karanlık, hastalık, nefret ve korku var.” Ani çıkışımın şokuyla sessizliğe gömüldüm.

Romero kahvesini bıraktı. “En son ne zaman evden çıktın?”

Bilmiyordum bile. Omuz silktilim.

“Biraz yürüyelim. Kahve içmeye gidebiliriz. Hava gerçekten çok güzel.”

Son birkaç haftadır duygularımı saran kara bulutların arasından sevinç rüzgârları esti. “Sorun olmayacağına emin misin?”

“Luca’ya bir soracağım ama neden sorun olsun ki? Bir saniye bekle sadece.”

Ona yol vermek için kenara çekildim. Yanımdan geçerken nefis tıraş losyonu ciğerlerime dolmuştu. Kokusuyla teselli bulmak için burnumu gömleğine bastırmak istiyordum. Gözlerim onu takip ederken geniş omuzlarını ve dar kalçalarını süzdüm. Annemin sözleri tekrar aklımdan geçti. Belki de mutluluk sandığım kadar uzakta değildi.

Romero

Lily ile yalnız kalmayı ne şimdi ne de başka bir zaman düşünüyordum bile olmamalıydım. Ne kadar büyüdüğünü fark etmeden duramıyordum. İlk tanıştığımızda olduğu o küçük kız değildi. Artık evlilik çağında bir kadındı ama en azından babasının standartlarına göre benim ligimin dışındaydı. New York'taki en iyi dövüşçülerden biriydim. Sadece Luca ve Matteo bıçakta ya da silahta benim kadar iyilerdi ve tam olarak beş parasız da sayılmazdım. Ancak kesinlikle köklü bir mafya ailesinden gelmiyordum ve Luca'nın gibi bir daireyi de karşılayamazdım. Neden bu tür şeyler düşündüğümü bile bilmiyordum. Babasına Lily'le evlenmek istediğimi söyleyecek değildim. Ne şimdi ne de başka bir zaman. Şu anda ilgilenmem gereken daha önemli meseleler vardı.

Tartışma seslerini takip ederek merdivenleri çıktım. Gianna ile babası yine tartışıyorlardı ve Luca onların kafalarını koparmalarını engellemeye çalışıyor gibiydi. Tek sorun, kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünmesiydi. Onlara doğru yürürken Luca bıkkınlık dolu gözlerle bana döndü. Scuderi tam bir baş belasıydı ve Luca da bu gezegendeki en sabırlı insan sayılmazdı. Bu, kesinlikle kötü bir ikiliydi. Bana doğru yaklaştı. "Gianna ve babası kavga etmeyi bırakmazlarsa kahrolası aklımı kaçıracam."

"Lily bu durumdan kötü etkileniyor. Aylardır annesinin durumunun kötüleşmesine tanıklık etmek zorunda kaldı. Kafasını dağıtması için onu yürüyüşe çıkarıp bir kahve ısmarlamak istiyorum."

Luca hiç hoşlanmadığım bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Elbette, ama gerçekten daha fazla soruna ihtiyacım yok. New York ve Chicago arasındaki ilişkiler zaten sallantıda."

"Chicago'yla ilişkimize zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım."

Luca başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Tekrar Scuderi ile kızlarına baktı. "Geri dönsem iyi olacak. Akşam

yemeğinden önce burada olun, böylece Scuderi'nin de Liliana'nın evden çıktığını bilmesine gerek kalmaz. Piç herif bırak o kızı, hiçbir şeyi umursamıyor.”

Luca'yı Scuderi ve Gianna arasında arabuluculuk yapmak üzere boktan göreviyle baş başa bırakarak topuklarımın üzerinde döndüm. Mutfağa girdiğimde Lily masada oturuyordu. Hemen ayaklandı, güzel yüzünde umut dolu bir ifade vardı. *Güzel*. Onun yanındayken böyle şeyler düşünmeyi bırakmalıydım. Aramızdaki sınırlar kolaylıkla bulanıklaşıyordu ve Luca haklıydı. Başımıza daha fazla bela almaya kesinlikle ihtiyacımız yoktu.

“Ee? Çıkabilir miyiz?” diye sordu Lily yüzünde aynı umut dolu gülümsemeyle.

Ondan olabildiğince uzakta durdum. “Evet ama akşam yemeğinden önce dönmemiz gerek.”

Bu da iki saatten biraz fazla zamanımız var demek oluyordu.

Gözlerinde bir parça hayal kırıklığı görsem de hızla kayboldu. “Gidelim o zaman.”

Evden çıktığımızda Lily kaldırımında durdu ve mutlulukla başını yukarı kaldırdı. Güneş ışıkları yüzünü aydınlatıyordu. “Bu çok iyi hissettirdi,” dedi usulca.

Daha da iyi hissettirecek o kadar çok şey biliyorum ki...

Tutku yüzünü sardığında nasıl görünürdü? Bu, muhtemelen asla öğrenemeyeceğim bir şeydi. Hiçbir şey söylemedim ve o güneşin tadını çıkarırken yalnızca izledim.

Mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. “Özür dilerim. Zamanımızı boşa harcıyorum. Kahve içmemiz gerekiyordu, bütün gün kaldırımında dikilmemiz değil.”

“Sen nasıl istiyorsan. Eğer burada kalıp güneşin tadını çıkarmak istiyorsan, bunu da yapabiliriz. Benim için sakıncası yok.” Hem de hiç yoktu. Lily'yi bütün gün izleyebilirdim.

Başını iki yana salladı. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve uzanıp bir tutamını parmaklarımın arasından geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Neden bilmesem de kolumu ona doğru uzattım. Hiç tereddüt etmeden kolunu benimkine doladı, bana bakarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Lanet olsun. Sokak boyunca yürümeye başladık. “Güzel bir kafe biliyor musun? Son birkaç yıl içinde birçok kez Chicago’ya geldim ama buradaki mekânlara pek aşina değilim.”

“Lezzetli *cupcake*’leri olan küçük bir kafe var, kahvesi de harika. Sadece on dakikalık yürüme mesafesinde. Oraya gidebiliriz. Genelde hep paket servis alıyorum ama istersen oturabiliriz?” İstedğim pek çok şey vardı. Ancak şimdi Lily’yi o dar kot pantolon ve gömlekle gördüğüm için bunların çoğu yatağымda çıplak olmasını içeriyordu.

“Kulağa hoş geliyor. Yolu göster.”

“Senin neyini seviyorum, biliyor musun? Çok cana yakın ve sakınsın. Komşu çocuğı gibi. İyi ve nazık”

“Lily, ben bir *Made* erkeğıyim. Beni bir kahraman yerine koyma. Nazık ya da iyi bir adam değilim.”

“Bana karşı öylesin,” dedi hafıfçe. Mavi gözleri gereğinden fazla güven doluydu. Onun hakkında düşündüğüm şeyleri bilmiyordu ve çoğı pek de iyi değillerdi. Ona öyle kötü şeyler yapmak istiyordum ki anlayamazdı bile. Bu yüzden mesafemi korumalıydım. Belki yetişkin bir kadın gibi görünebilirdi ama Lily hâlâ çok genç, çok masumdu.

Yalnızca gülümsedim. “Deniyorum.”

“İyi gidiyorsun,” dedi alaycı bir tavırla. Yüzündeki hüznün bir an için kaybolmuştu ve bu beni yüreklendirmeye yetiyordu.

Liliana

Romero sırtıttı. “Teşekkürler.” Onu tam da orada öpebilirdim. Çok yakışıklı ve seksi görünüyordu.

“Rica ederim,” dedim. Chicago’ya değil de Paris’in Arnavut kaldırımli sokaklarından birine aitmiş gibi görünen küçük kafeye doğru yürüdük. Babamın korumaları gibi yaşı benimkinin iki katı olmayan bir adamla yürümek tuhaftı. Kasanın önünde durduğumuzda Romero kolumu bıraksa da o ana dek iki sevgili gibiydik. Bu gerçek olsaydı nasıl hissederdim? Yalnızca dikkatimi hasta annemden uzaklaştırmaya çalışmasaydı ve sahiden bir çift olsaydık?

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Romero sessizce.

İçeri girdiğimizden beri dik dik suratına bakıyordum. Hemen dikkatimi siparişimizi almayı bekleyen kıza çevirdim. “Bir *capuccino* ve *red velvet cupcake*,” dedim dalgınca. Bu benim her zamanki siparişimdi ve aklım günün spesiyalleri için tabelaya bakamayacak kadar karışıkı.

Romero, “Bana da aynısından,” dedi ve siparişlerimizi ödemek için cüzdanını çıkardı.

Pencerenin yanındaki boş masaya doğru yürürken, “Benim yerime ödemene gerek yoktu,” diye fısıldadım.

Romero tek kaşını kaldırdı. “Bir kadın benim yanımdayken asla para ödemez.”

“Öyle mi?” dedim merakla. Romero bunu söylediğine pişman olmuş gibi görünüyordu ama artık çok geçti. Çoktan ilgimi çekmişti. “Kaç tane kız arkadaşın oldu?”

Bu çok kişisel bir soruydu.

Romero kıkırdadı. “Bu sana söyleyeceğim bir şey değil.”

“Öyleyse çok,” dedim gülerek. Garson siparişlerimizi getirdiğinde Romero da kendini toparlamak için biraz zaman kazanmıştı. Kadın yanıımızdan ayrıldığı anda, “Bu işlerin bizim dünyaımızdaki erkekler için nasıl olduğunu biliyorum. Bir sürü kadınla birlikte oluyorsunuz,” dedim.

“Hepimizi tanıyorsun demek?” Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Kaslı göğsüne ve kollarına tam oturan beyaz gömleği dikkatimi dağıtmıştı.

Cappuccino’mdan bir yudum aldım. “Kadınlar konuşuyor ve duyduğuma göre çoğu *Made* erkeği *Outfit*’in genelevlerine hayır diyemiyormuş. Çoğu için mümkün olduğunca çok kadınla birlikte olmak bir tür hobi gibi. New York’ta da durumun farklı olduğundan şüpheliyim.”

“Birçok erkek öyle ama hepsi değil.”

“Sen bir istisnasın yani?” dedim şüpheyle. Bunun doğru olmasını istiyordum ama gerçekçi davranmalıydım.

Romero *cupcake*’inden bir ısırık aldı, belli ki bana ne söyleyeceğini düşünüyordu. “Gençken, on sekiz ya da on dokuz yaşlarındayken çılgın günlerim oldu.”

“Peki ya şimdi? Kız arkadaşın var mı? Ya da nişanlın?” Bu düşünceyi daima aklımdan uzak tutmuştum ama Romero’nun konuşma tarzına bakılırsa gayet olasıydı. Kahvemi yudumladım. Elimdeki fincana minnettardım. Bana odaklanacak bir şey veriyordu.

Romero yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Yok. Son birkaç yılda kız arkadaşlarım oldu ama iş her zaman önce geldiğinde düzenli bir ilişki yaşamak zor. Ben bir askerim. *Famiglia* her zaman önceliğim olacak. Birçok kadın bunu kaldıramaz.”

“Birçok kadına bu hayatı isteyip istemedikleri sorulmuyor. Anlaşmalı bir evliliğe ne dersin?”

“Birinin bana kiminle evlenmem gerektiğini söylemesi fık-
rinden hoşlanmıyorum.”

“Yani ailen sana birini bulmaya çalışmadı mı?”

Romero sırtıttı. Masanın üzerinden atlayıp kucağına tırmana-
bilirdim. “Elbette çalıştı. Bizler İtalyanız, çocuklarımızın hayatı-
na karışmak kanımızda var.”

“Öyleyse önerdikleri kızların hiçbirinden hoşlanmadın mı?”

“Bazılarından hoşlandığım oldu. Ama ya benimle ilgilenmi-
yorlardı ya da hayatımın geri kalanını onlarla geçirmeyi hayal
edemiyordum.”

“Ve hiç kimse seni evliliğe zorlamaya çalışmadı mı?”

Romero’nun ifadesi kararış, daha yırtıcı bir hal almıştı.
“Beni nasıl zorlayabilirler ki?”

Başımı salladım. Evet, nasıl zorlayacaklardı ki? O aptal bir
kız değı, bir *Made* erkeğıydi. “Haklısın. Sonuçta kendi seçimle-
rini yapabilirsin.”

Romero elindeki fincanı bıraktı ve dirseklerini masaya yasla-
yarak öne doğru eğildi. “Luca politik nedenlerle evlenmemi iste-
yebilir. Muhtemelen onu reddetmezdim.”

“Ama o bunu istemezdi,” dedim.

Romero başıyla onayladı. “Belki sen de kendi seçimini yapar-
sın. Aniden mükemmel bir adamla tanışırsın ve o adam babana
göre ailenize layık olur.”

Mükemmel adam tam önümde oturuyordu. Romero’nun
başka birini bulabileceğimi söylemesi çok acı vericiydi. Ona kar-
şı bir şeyler hissettiğimin farkında değıl miydi? Babamın onay-
layacağı bir adam bulmak istemiyordum. Karşımdaki adamı is-
tiyordum.

Belki de yüz ifademde gördüğü bir şey yüzünden o andan
sonra rastgele şeyler hakkında konuşmaya başladık. Aralarında

önemli bir konu yoktu ve çok geçmeden de eve geri dönmek zorunda kalmıştık. Bu kez kolunu uzatmamıştı. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışsam da çok zordu. Evin girişine adım attığımızda, aylardır süregelen hüznün ağırlığının yeniden omuzlarıma çöktüğünü hissedebiliyordum.

Romero hafifçe koluma dokundu. Gözlerim kirli sakalını, keskin çenesini, endişe dolu kahverengi gözlerini, belirgin elmacık kemiklerini takip etti. Kendime bir daha yapmayacağıma dair söz verdiğim şeyi yapmak üzereydim ama tam o anda, bu soğuk, umutsuz evde sanki o ateş, ben de pervaneydim. Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Dudaklarımızın teması öyle hafifti ki neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi ama bu daha fazlasını arzulamama neden olmuştu. Romero kollarımı kavradı ve beni kendisinden uzaklaştırdı. “Liliana, yapma.”

Ellerinden kurtulup başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Annem mutluluğum için risk almam gerektiğini söylemişti ve ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Romero

Hiddetle mutfığa girdim. Bir kahveye daha ihtiyacım vardı. Kapı arkamdan çok büyük bir güçle çarparak kapandı. Bir şeyleri küçük parçalara ayırmak istiyordum. Dudaklarım hâlâ o saçma öpücükten dolayı karıncalanıyordu. Aslında buna öpücük bile denemezdi. Olmam gereken sadık asker gibi davrandığım için her şey çok çabuk sona ermişti. Sikeyim.

Kendime bir kahve yaptım ve iki yudumda kafama dikip fincanı yüksek bir sesle bıraktım.

Tam o sırada mutfığın kapısı açılmıştı. Luca yüzünde sorgulayan bir ifadeyle kafasını içeri uzattı. “Buranın senin evin olmadığını farkındasın, değil mi? Scuderî'nin pahalı mermer tez-

gâhmı mahvetmenden hoşlanacağını sanmıyorum.” Dudakları neredeyse gülümsercesine seğirdi.

Mutfak adasına yaslanarak gevşemeye çalıştım. “Scuderi’nin mutfağının nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Nerede o? Evde şüpheli bir sessizlik var. Gianna’yla kavga etmeyi bırakmazlar sanıyordum.”

Luca’nın gözleri karardı. “Devam ederlerdi ama Scuderi bir toplantı için çıktı. Benim de birazdan gitmem gerekecek. Dante ile bu gece sevdiği bir İtalyan restoranında şu Ruslarla ilgili meseleyi tartışacağız.”

“Sanırım ben kadınlara göz kulak olmak için burada kalıyorum,” dedim gergin bir sesle. Bütün akşam Lily’nin etrafında olma fikri beni endişelendiriyordu.

Luca yanıma geldi. “Kahve içmeye çıktığınızda Liliana’yla aranızda neler olduğu konusunda endişelenmeli miyim? Bilmek istiyor muyum ondan bile emin değilim.”

Ona sertçe baktım. “Hiçbir şey olmadı, Luca. Beni tanıyor-sun, ben iyi bir askerim.”

“Sen aynı zamanda aleti olan bir adamsın ve Liliana da yıllardır seninle flört eden güzel bir kız. Bu bazen talihsiz kazalara yol açabilir.”

Derin bir nefes aldım.

“Siktir,” diye mırıldandı Luca. “Şaka yapıyordum. Sakın bana gerçekten bir şeyler olduğunu söyleme.”

“Liliana beni öptü ama buna öpmek denemez. Dudaklarımız neredeyse birbirine değmedi bile ve ben de zaten onu ittim. Yani endişelenecek bir şey yok.”

“Ah, ama dudaklarınızın neredeyse değmediğini söylediğinde yüzündeki pişmanlığa bakılırsa endişelenmeliyim. Onu istiyorsun.”

“Evet, onu istiyorum,” diye mırıldandım. Beni sorguya çekmesinden rahatsız olmaya başlamıştım. Luca eskiden aletini pantolonunun içinde tutamayan bir adamdı. Şimdi ise bir aziz kadar kibirli davranıyordu. “Ama bu konuda bir adım atmayacağım. Kendimi kontrol edebilirim. *Famiglia*’ya zarar verecek bir şeyi asla yapmam.”

Luca omzuma vurdu. “Bunu biliyorum. Ama eğer beynin yerine aletin sesini dinleme riskiyle karşı karşıya kalırsan, Liliana’nın zor bir dönemden geçtiğini unutma. Muhtemelen sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyor. O hassas ve genç bir kız. Lily’nin, hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğini biliyorum.”

Kesinlikle beni suçlu hissettirmeye çalışıyordu. Başımıyla onayladım çünkü dilimin ucuna kadar gelen kelimeler *Capo*’ma söyleyemeyeceğim kadar sertti.

O sırada Aria mutfağa girdi ama bizi görünce durdu. “Bölüyor muyum?” Gözleri ikimizin arasında gezindi. “Yemeğe başlamamız gerektiğini düşündüm. Babam hizmetçimize izin verdi, şu anda evde kimseyi istemiyormuş. Yani yemeği bizim pişirmemiz gerekiyor.”

“Hadi, pizza sipariş edelim,” dedi Luca. Karısına doğru yürüdü ve başının üstünü öpmeden önce onu kendine doğru çekti. Luca’nın yanında çalıştığım ilk birkaç yıl boyunca, onun birine böylesine şefkat gösteremeyeceğine dair her şeyimi ortaya koyardım.

“Konuşmanızın Lily ile bir ilgisi var mıydı?” diye sordu Aria rahatça. Pizza dükkânlarının broşürlerini karıştırıyordu.

Hiçbir şey söylemedim. “Neden soruyorsun?” dedi Luca omuz silkerek.

Aria başını iki yana salladı. “Kör değilim. Lily, Romero’yla yürüyüşten döndüğünden bu yana tuhaf davranıyor.” Uyarı dolu gözlerle bana baktı. “Seninle yalnız kalmasını istemiyorum.”

Luca'nın kaşları havaya kalktı. Ben de oldukça şaşkın görünüyor olmalıydım.

“Bana öyle bakma. Seni sevdiğimi biliyorsun, Romero, ama Lily son zamanlarda çok fazla şey yaşadı ve konu sen olunca beyni duruyor. Onun için endişelenmek istemiyorum.”

“Şimdi de onun namusunu mu koruyorsun?” diye sordum alaycı bir tavırla.

“Hey,” dedi Luca sertçe. “Ona karşı bu ses tonuyla konuşma.”

Aria başını salladı. “Hayır, sorun yok. Lily'nin namusunu korumuyorum. Yalnızca onun incinmesini istemiyorum. Senin de küçük kız kardeşlerin var, onları güvende tutmak istemiyormusun?”

“İstiyorum,” dedim. “Asla onu incitecek bir şey yapmam. Ama isteğine saygı duyuyorum. Bundan sonra Lily ile yalnız kalmayacağım.” Luca'ya ufak bir baş selamı vererek mutfaktan çıktım. Aria'nın sözleri hiç hoşuma gitmemişti. Luca sahiplenici bir piç olmasına rağmen karısı konusunda bana güveniyordu ama Aria kız kardeşi konusunda onunla aynı fikirde değildi. Elbette gerçek şuydu ki Aria'ya hiçbir zaman uzaktan yakından ilgi duymamıştım. Kör değildim. O güzel, hatta kesinlikle seksi bir kadındı ama hakkında hiç fanteziler kurmamıştım ve bunun tek nedeni Luca'nın aletimi keseceğini bilmem değildi. Ancak Lily farklı bir meseleydi. Lily'nin çıplak vücudunu birden fazla kez altımda hayal etmiştim ve ona her yaklaştığımda bedenini duvara yaslayıp onunla sevişmek istiyordum. Bu büyük bir sorundu. Belki de Aria'nın emirlerinin Lily'le aramda bir engel daha oluşturması en iyisiydi.

Bölüm Beş

Liliana

Biri beni sarsıyordu. Gözlerimi aradım ama her şey bulanıktı. “Lily, kalk, Sanırım annem ölüyor,” dedi Aria panik dolu bir sesle. Korkuyla doğruldum, başım dönüyordu.

Ablam muhtemelen diğerlerini uyandırmak için çoktan odamdan çıkmıştı. Annemin asla yalnız kalmadığından emin olmak için her zaman birimiz yatağının başında oturuyorduk. Bu gece sıra Aria'daydı. Battaniyemden kurtulup yataktan çıktım ve aceleyle koridorun sonundaki yatak odasına doğru ilerledim. Daha içeri girmeden antiseptik ve dezenfektan kokusu beni karşıladı ama burnum artık bu yakıcı kokuya alışmıştı. Gianna çoktan gelmiş, yatağın kenarına tünemişti. Annemin gözleri kapalıydı. Bir an için çok geç kaldığıma ve çoktan öldüğüne emin olmuşum. Ardından göğsünün yavaşça yükselip alçaldığını gördüm. Tereddütle yatağa yaklaştım. Gianna neredeyse bana bakmamıştı bile. Gözlerini bacaklarına dikmişti. Kollarımı arkasından omuzlarına doladım ve yanaklarımızı birbirine bastırdım.

“Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

“Hemşire nerede?”

“Rahatça vedalaşabilmemiz için gitti. Acı çekmemesi için an-neme bir doz daha morfin verdi.”

O sırada Aria ile Fabi odaya girdi. Küçük kardeşimiz cesur bir ifade takınmıştı ve lanet olsun, tam bir yetişkin gibi görünüyordu. Yaşma göre fazlasıyla uzun boylu ve güçlüydü. Luca koridorda duruyordu ama içeri girmedi. Onun yerine kapıyı kapatarak bizi yalnız bıraktı.

Annemin nefes alıp verişleri öyle yavaştı ki zar zor fark ediliyordu. Göz kapakları, sanki kafasının içinde bir film izliyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Fazla uzun sürmeyecekti. Fabi yatağın ayakucuna tutundu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Gözlerinde yaşlar vardı ama yüzü taş gibiydi. Bu bakışı, *bu duruşu* tanıyordum.

Kafamı çevirdim. Aria bize doğru yaklaştı. “Durumu nasıl?”

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Gianna sertçe ona baktı. “Babam nerede? Burada olmalıydı!” Sessiz konuşmasına rağmen Aria ile ben yine de endişeyle an-neme baktık. Hayatın son anlarında üzülmesine gerek yoktu. Midem acıyla sıkıştığında bir an kusmak için tuvalete koşmak zorunda kalacağımdan emin olmuşum. Ölüm, özellikle de bizim dünyamızda büyüdüğünüzde, hayatımızın bir parçasıydı. Son birkaç yılda sayısız cenazeye katılmışım ama neredeyse hepsi yakından tanımadığım insanlar içindi.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Aria. “Kapısını çaldım, hatta içeri de girdim ama geceyi yatağında geçirmiş gibi görünmüyordu.”

Gianna’yla birbirimize baktık. Gerçekten fahişelerinden biriyle mi birlikteydi? Annem dünden beri kendini çok halsiz hissediyordu, o yüzden bu gecenin *o gece* olması sürpriz olmamıştı. Karısının yanında olmak için evde kalmalıydı.

Gianna kaşlarını çattı. “Nerede olduğunu biliyor musun? Son birkaç gündür en iyi arkadaşı gibi davranıyorsun ya,” diye mırıldandı Fabi’ye doğru.

Fabi kaskatı kesildi. “Nereye gittiğini bana söylemez. Ayrıca onun en iyi arkadaşı falan değilim ama tek oğlu olarak sorumluluklarım var.”

Kardeşim ayaklandığında onu bırakmaktan başka çarem kalmamıştı. “Tanrım, bu nasıl bir saçmalık böyle? İnanamıyorum,” diye tısladı.

“Gianna,” dedi Aria uyarırcasına. “Bu kadar yeter. Burada yapma, şu anda değil.”

“Babamın burada olmaması önemli değil,” dedim kararlılıkla. “Biz annem için buradayız. Hayatındaki en önemli kişiler biziz, o değil.”

O gece babamdan son kez bahsetmiştik. Annemin durumu değişmeden saatler geçti. Ara sıra gözlerim kapanıyordu ama sonra nefes alıp veriş sesleri değişti.

Sandalyemde doğrulup elini tuttum. “Anne?”

Aria da diğer elini tutuyordu. Gianna köşedeki koltukta oturduğu yerden kıpırdamadı. Bacaklarını göğsüne bastırmuş, çenesini dizlerine yaslamıştı. Fabi ise yanağını yatağın ahşap kenarına dayayarak uyuyakalmıştı. Uzandım ve onu dürttüm. İrkilerek sandalyesinde doğruldu.

Annemin göz kapakları açılacaklarmış gibi çırpınıyordu. Bize bir kez daha bakmasını, hatta belki bir şeyler söylemesini umarak nefesimi tuttum ama onunki yalnızca daha da yavaşlamıştı.

Ne kadar sürdüğünden emin değildim. Annemin göğsünü, tamamen durana dek zorlukla hareket edişini izlerken zaman kavramını yitirmiştim. Fabi hemşireyi çağırmak için dışarı fırladı ama zaten bildiğim bir şeyi söylemesine gerek yoktu. Annemiz

ölmüştü. Hemşire yanımdan geçti ve sonra üzüntüyle başını sallayıp tekrar gözden kayboldu.

Annemin elini bırakıp sandalyemden kalktım ve geri çekildim. Aria hareket etmedi, hâlâ elini tutuyordu. Annem bir an için oradaydı ve bir an sonra gitmişti. Böylece bir hayat ve onunla birlikte o kişinin hayalleri ile umutları da sona ermişti. Hayat çok kısıydı, her an son anınız olabilirdi. Annem bana mutlu olmamı söylemişti ama bizim dünyamızda mutluluk kolay elde edilen bir şey değildi.

Aria başını yatağın kenarına yaslamış, hiç ses çıkarmadan ağlıyordu. Tıpkı benim gibi Fabi de geride durdu. Ne olduğunu anlayamıyormuş gibi görünüyordu. Gianna saatler sonra ilk kez yatağa yaklaşarak Aria'ya doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. Anneme göz ucuyla bakmamıştı bile ve bunu anlıyordum. Gianna'nın annemle ilişkisi her zaman zor olmuştu. Annem, babamızın Gianna kaçtıktan sonra ona korkunç davranmasına sesini çıkarmayınca da daha da kötüleşmişti. Buraya geldiğinden beri Gianna'nın duyguları sık sık değişiyor, bir anı diğerini tutmuyordu.

Bir süre sonra Aria ayağa kalktı ve annemin alnına bir öpücük kondurdu. Şaşırtıcı bir şekilde Gianna da aynısını yapmıştı ama hemen sonra geri çekildi. Ben ise sadece bakabilmiştim. Son bir veda için annemi alnından öpmem gerektiğini biliyordum ama cansız bedenine dokunacak gücüm yoktu. Bu artık annem değildi. Yalnızca bomboş bir vücuttu.

Odadan sendeleyerek çıktım. Boğazım düğümleniyor, gözlerim yanıyordu. Koşmak ve hiç durmamak istiyordum ama kordorda Romero'ya çarptım. Omuzlarımdan tutmasaydı yere yığılabilirdim. Nefes nefese kalmıştım. Panik yavaş yavaş vücudumu bir mengene gibi sarıyordu.

“Götür onu buradan,” diye emretti Luca. Onu fark etmemiştim bile.

“Aria’nın emirleri ne olacak?”

“Umurumda bile değil.”

Romero bir kolunu belime doladı ve beni koridora doğru yönlendirdi. Hâlâ ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum ama nafileydi. Bacaklarım iki büküm oldu.

“Hey,” dedi Romero yatıştırıcı bir sesle. “Otur.” Beni yere bıraktı ve sırtımda sakinleştirici daireler çizerken başımı bacaklarımın arasına koymama yardım etti. Sıcak eli beni kendime getirmişti.

“Nefes al,” diye mırıldandı. “Sorun yok.”

Sesi beni ruhumu tüketmek isteyen kara delikten çekip çıkarıyordu. Sonunda nefeslerim normale döndü. **“Annem öldü,”** diye fısıldadım konuşabildiğimden emin olduğumda.

Romero sırtımı okşarken duraksadı. **“Çok üzgünüm.”**

Başımı salladım, yeni gözyaşlarıyla savaşıyordum. **“Babam orada değildi. Nerede olduğunu bilmiyorum. Son anlarında annemin yanında olmalıydı!”** Öfke iyi hissettiriyordu. Üzüntüden çok daha iyi.

“Evet, olmalıydı. Belki de Dante onu yanına çağırmıştır.”

Romero’ya sertçe baktım. **“Dante bunu yapmaz. Hele gecenin bir yarısı, annemizin bu kadar hasta olduğunu bildiği halde asla. Babam annem öldüğünde burada olmak istemedi. Durumu kötüleştigiinden beri onu neredeyse hiç ziyaret etmiyordu zaten. Bencil piçin teki. Muhtemelen şu anda fahişelerinden birini beceriyordur.”**

Romero karanlık bir şekilde gülümsedi. **“Bazen senin artık bir yetişkin olduğunu ve dünyamızın çirkin yanlarını bildiğini unutuyorum.”**

“Unutmasan iyi edersin,” dedim. “Hepinizin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.”

“Buna hiç şüphem yok,” dedi. Bir an için yalnızca birbirimize baktık. Şimdi daha sakın hissediyordum.

“Teşekkürler,” dedim basitçe. Romero elini sırtımdan çekti ama keşke çekmeseydi. Dokunuşu iyi hissettiriyordu. Doğrulup bana elini uzattı. Ayağa kalkabilmek için ona tutunduğum sırada annemin odasının kapısı açıldı. Aria dışarı çıktı, gözleri ikimizin üzerindeydi. Romero elimi bıraktı ve Aria’ya annemin ölümü için ne kadar üzgün olduğunu söylemeden önce cesaret veren bir gülümsemeyle bana baktı. Ablam onu başıyla onaylasa da sonra gözleri tekrar bana kaydı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ona doğru yürüdüm ve kollarımı etrafına doladım. Romero bunu gitmesi için bir işaret olarak almıştı. Ancak köşeyi dönmeden önce omzunun üzerinden son bir kez baktı ve gözlerimiz birbirini buldu. Göğsümdeki soğuk ve boş his aniden hafiflemiş, yerini sıcak, daha umut dolu bir şey almıştı. Ardından Romero hızla ortadan kayboldu. Neredeyse peşinden gidecektim ama kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Arkamızdan adım sesleri geldi. Luca telefonunu kulağından çekerken bize doğru yürüyordu.

“Babam telefonuna cevap vermiyor mu? Mesaj atmayı denedin mi?” diye sordu Aria benden uzaklaşıp kocasına doğru ilerlerken.

Luca yüzünü buruşturdu. “Evet, ona iki mesaj attım ama henüz cevap vermedi ve aramalarımı da açmıyor. Yakın zamanda döneceğinden şüpheliyim.”

Vücudum düşüncesinden bile rahatsız olsa da annemin yatak odasına döndüm. Aria’nın kocasıyla biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Ben yanlarında sadece üçüncü tekerlek olurdum. Kapıyı kapatmadan önce Luca’nın ablamın yüzünü kavradığını ve göz kapaklarını öptüğünü gördüm. İşte sevgi ve bağlılık buydu. Aria ölüyor olsaydı bile Luca yanından ayrılmazdı. İyi bir adam olmayabilirdi ama iyi bir kocaydı. Bir gün benim de o ka-

dar şanslı olabilmem için dua ettim. Beni umursamayan soğuk bir adamla annemin yaşadığı hayatı yaşayamazdım. Romero'nun böyle olmayacağını biliyordum ama babam onu kocam olarak seçecek değildi.

Gianna koltuğuna geri dönmüştü ama kısık bir sesle telefonda konuşuyordu. Muhtemelen Matteo'ydu. O da evliliğinin başında ne kadar mücadele etmiş olursa olsun kendine göre birini bulmuştu.

Fabi ise ortalıkta görünmüyordu. Gianna'yı bölmek istemediğim için küçük kardeşimi aramaya koyuldum. Onu odasında, masasında oturmuş ve çok sayıdaki bıçaklarından birini parlatırken bulmuştum. Hepsi zaten yeterince parlaktı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordum.

Başını kaldırıp bakmamıştı bile. Yalnızca dudaklarını birbirine bastırdı.

Tekrar konuşmadan önce bir süre bekledim. “Pekâlâ. Ama fikrini değiştirirsen, ben odamdayım.” Hiçbir tepki vermedi. Sadece bir sonraki bıçağa uzandı ve onu da parlatmaya başladı.

Romero hemen dışarıda bekliyordu. Kardeşime doğru başını salladı. “Onunla konuşmamı ister misin? Belki de aileden olmayan birine ihtiyacı vardır.”

“Kadın olmayan demek istiyorsun,” dedim acı bir şekilde. Sonra duygularımı hemen kontrol altına aldım. “Muhtemelen haklısın. Benimle konuşmaktansa seninle konuşmayı tercih eder.”

Romero daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama yanımdan geçip kardeşime doğru yürüdü. “Koleksiyonunu parlatmak için yardıma ihtiyacın var mı?”

Fabi başını kaldırdı. Solgun yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirmişti. Hiçbir şey söylemeden ona da bir bez uzattı. Romero masanın kenarına tünedi ve kendi bıçağını kılıfından çıkardı.

Kesinlikle ölümcül görünen uzun, kavisli bir bıçaktı bu. Fabi'nin gözleri parlarken daha yakından bakmak için sandalyesinden kalktı. "Vay canına," diye mırıldandı.

"Muhtemelen önce cilalamalıydım. Senin bıçakların çok daha iyi durumda."

"Sadece göstermelikler de ondan," dedi Fabi. "Ama seninki bir silah, gerçek bir bıçak. Onunla kaç kişiyi öldürdün?"

Kapıyı hızla kapattım. Bir gece için yeterince ölüm görmüş-tüm. Romero'nun hayatı boyunca kaç kişinin ölümüne sebep olduğunu bilmek istemiyordum. Annemin cesedinin götürül-meyi beklediği yatak odasına doğru baktım ve sonra arkamı dö-nüp kendi odama doğru ilerledim. Aria'nın Luca'sı, Gianna'nın Matteo'su ve bir süreliğine de olsa Fabi'nin bile Romero'su vardı ama ben bununla yalnız başa çıkacaktım. Zaten haftalardır, hatta aylardır bunu yapıyordum.

Romero

Her ne kadar Lily'nin yanında olmak, onu teselli etmek istesem de Aria'nın isteklerine saygı duyuyordum. O da yeterince şey yaşamıştı ve kız kardeşi için endişelenmenin getirdiği fazladan üzüntüye ihtiyacı yoktu.

Bunun yerine Fabiano'ya bıçağımı nasıl kullanacağını, uzun bir bıçağı kısa bir bıçak kadar çabuk nasıl kınından çıkaracağını gösterdim. Onu kederinden uzaklaştırmak kolaydı. Fakat lanet olsun ki bana en çok ihtiyacı olan kişi o değildi.

Bana ihtiyacı olan mı? Sikeyim, şimdiden böyle düşünmeye başlarsam başım büyük belaya girecekti. Lily benim sorumlulu-ğumda değildi ve kesinlikle de bana ihtiyacı yoktu.

Fabi ona ödünç verdiğim kılıftan bıçağını çıkardı ve ne ka-dar hızlı yaptığına bakarak sırıttı. Bir zamanlar ben de böyley-

dim. Dövüşmek ve kazanmakla ilgili ne varsa öğrenmeye hevesliydim. Değerimi kanıtlamaya hevesliydim. Babam sıradan bir borç tahsildarıydı ve *Capo* ile asla doğrudan konuşmayan biriydi. Daha iyi olmak, ona ve kendime değerimi kanıtlamak istemiştım. Fabiano'nun ise omuzlarında büyük beklentiler vardı. Başarısız olmak için pek çok nedeni ama başarılı olmak için çok az fırsatı vardı.

“Artık Luca'nın yanına gitmem gerekiyor,” dedim sonunda. Fabi başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. Bir bez alıp aynı bıçağı tekrar parlatmaya başladı. Bütün geceyi ve hatta belki de sonraki birkaç günü böyle geçireceğini tahmin ediyordum.

Dışarı çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken Liliana'nın kapısının önünde durup gelen sesleri dinledim. Belki de içeri dalıp onu teselli edebilmek, kahrolası beyaz atlı prensi olabilmek için ağladığını duymak istiyordum.

Bir süre sonra yoluma devam ettim.

Bölüm Altı

Liliana

Cenaze kıyafetlerimin içinde son derece solgun görünüyordum. Aria, Gianna ve ben aynı mütevazı siyah elbise ile babetleri giymiş, saçlarımızı topuz yapmış-tık. Gözlerimin altındaki halkalar korkutucu olsa da yüzümde hiç makyaj yoktu. Babam büyük bir cenaze töreni düzenlemiş-ti. Pahalı meşe bir tabut, birbirinden güzel çiçekler, sonrasında verilecek ziyafet için en iyi yiyecekler. Herkesin görmeyi beklediği üzere harap olmuş bir dul gibi davranıyordu. Kesinlikle muhteşem bir gösteriydi. Peki, annemin ona gerçekten ihtiyacı olduğunda neredeydi? Bu yalnızca insanları etkilemek ve belki de kendisini daha iyi hissetmek içindi. Onun gibi bir adam bile ölüm döşegindeki karısını terk ettiği için kendini suçlu hissediyor olmalıydı.

Cenazeler bizim dünyamızda büyük bir olaydı. Babam önemli bir adamdı ve bu yüzden annemin ölümü de sosyal bir etkinlik haline gelmişti. Herkes katılmak istiyor, başsağlığı dilerken timsah gözyaşları döküyordu. Benim gözlerim ise bir çöl kadar ku-

ruydu. İnsanların bana baktığını, annem için ağlamamı, umdukları tepkiyi göstermemi beklediklerini görebiliyordum. Ancak ağlayamıyordum. Etrafımda sahte gözyaşları döken bunca insan varken ağlamak istemiyordum. Anneme değer verdiklerini, onu tanıdıklarını iddia ediyorlardı ama bu insanların hiçbiri evden çıkamayacak kadar hastayken onu ziyarete gelmemişti. Annem onlar için zaten bugünden çok daha önce ölmüştü. Gösterişli bir sosyete kadını olmadığı anda onu kirli bir paçavra gibi bir kenara atmışlardı. Hepsi midemi bulandırıyordu.

Birlikte tabuta doğru ilerlerken babam kollarını Fabi ile benim omuzlarıma doladı. Dokunuşuyla ürperdim. Tepkimin nedeninin yakınlığından duyduğum tiksinti olduğunu fark ettiğini sanmıyordum. Omzumu sıkma cüretinde bulunması bunu gösteriyordu. Olduğum yerde kalıp ondan uzaklaşmamak için kendimi kontrol etmek inanılmaz zordu.

Tabut yavaşça toprağa bırakılırken rahip duasına başladı. Kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda mezarın karşısındaki Romero'nun gözleriyle karşılaştım. Tören için gelen Luca ve Matteo'nun aksine onun ailemizle birlikte bu tarafta durmasına izin verilmemişti. Birbirimizi izlerken yüzünde ciddi bir ifade vardı ama sonra bakışlarını tekrar tabuta indirdi. Son birkaç gündür benden kaçıyordu. Bulunduğu odaya girdiğimde, genellikle aptalca bir bahaneyle oradan ayrılıyordu. Varlığıma dayanamadığı ve bunu bana nasıl söyleyeceğini bilemediği çok açıktı. Artık herkes kardeşlerim ve benim etrafımda diken üstünde davranıyordu. Keşke bana gerçeği söyleseydi. Üstesinden gelebilirdim.

Babam bizi diğer misafirlerimizin yanına, annemin mezarından uzağa çekti ve nihayet beni bıraktı. Gözlerden ve babamdan uzakta olduğum için öyle rahatlamıştım ki ufak bir nefes aldım.

İnsanlar veda etmek için tabuta yönelmeye başladıkları anda uzaklaşmaya başladım. Kimse beni durdurmamıştı. Kimse fark

etmiş gibi görünmüyordu. Kendi gösterileriyle fazla meşgullerdi. Döndüm ve arkama bile bakmadım. Patikadan aşağıya, mezar-
dan uzağa doğru koştum. Ayaklarım yere vurdukça çakıl taşla-
rı havada uçuşuyordu. Nereye gittiğimden bile emin değildim.
Mezarlık çok büyüktü ve biraz huzur bulabileceğim pek çok yer
vardı. Annemin gömüldüğü yerden bile daha gösterişli bir alana
ulaştım. Etrafımda sıra sıra dizilmiş eski aile mahzenleri vardı.
Çoğu kilitli olsa da demir kapılardan biri aralıktı. O tarafa doğru
ilerledim ve kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra
girdim. İçerisi serindi, burnuma küf kokusu geliyordu. Her şey
gri mermerden yapılmıştı. Yavaşça yere çöktüm ve sırtımı soğuk
duvara yaslayarak oturdum.

Böyle anlarda Gianna'nın neden kaçtığını anlıyordum. Bu
hayatı sonsuza dek geride bırakma isteğim hiç olmamıştı ama
bazen en azından bir süreliğine uzaklaşmak istiyordum.

Eninde sonunda birilerinin kaybolduğumu fark edeceğini ve
beni aramaya geleceğini bilsem de babamın öfkeden deliye dö-
necek olması umurumda bile değildi.

Bir saat geçmeden uzaktan birinin adımı seslendiğini duy-
dum. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama tek bir ses
bile çıkmamıştı. Başımı mermere yasladım ve demir kapının
parmaklıkları arasından dışarı baktım. Hayatımda sık sık görün-
mez parmaklıklarla çevriliymişim gibi hissetmişim ve şimdi on-
ların arkasına sığınıyordum. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle
kıvrıldı. Mahzenin dışında basamaklar gıcırdıyordu. Kapının
aralığından birini gördüğümde nefesimi tuttum.

Tanıdık yapısıyla uzun bir beden hemen dışarıdaydı.
Romero. Beni henüz görmemişti ama hızlıca etrafı taradı.
Bakışları saklandığım yeri teğet geçtiğinde geri dönmek üze-
reydi. Saklanmaya devam edebilir, öfkemle, mutsuzluğumla ve
üzüntümle baş başa kalabilirdim ama birden artık bunu istemez

olmuştum. Nedense Romero'nun beni bulmasını istiyordum. Sahte gözyaşları dökmemişti ve aileden biri de değildi. O güvenli. Sessizce boğazımı temizlediğimde Romero gibi bir adam elbette bunu kaçırmamıştı. Geri döndüğünde gözleri beni buldu. Yanıma gelip kapıyı açtı ve fazla uzun olduğu için başını eğerek içeri girdi. Ardından bana elini uzattı. Gözlerinde o çok nefret ettiğim acıma duygusunu aradım ama sadece endişeli ve hatta belki de iyiliğimi önemsiyormuş görünüyordu. Kısa bir süre öncesine kadar benden uzak durmak için elinden geleni yapmışken bu ilgisini neye yormam gerektiğinden emin değildim.

Elini tuttuğumda beni ayağa kaldırmadan önce parmakları sıkılaştı. Hareketin hızıyla kendimi doğruca Romero'nun kollarında buldum. Geri çekilmeliydim. O da beni uzaklaştırmalıydı ancak yapmadık.

Birine bu kadar yakın olmak, onun sıcaklığını hissetmek iyi gelmişti. Hayatım son zamanlarda bundan oldukça yoksundu. Romero yavaşça mahzenden çıkarken beni de yanına çekti. Hâlâ birbirimize fazlasıyla yakındık.

“Neredeyse bir saattir seni arıyoruz,” dedi sessizce. Endişeli görünüyordu ama tek odaklanabildiğim dudaklarının ne kadar yakınımda olduğu ve ne kadar güzel koktuğuydu. “Baban güvende olduğuna sevinecek.”

Babam. Son birkaç aydaki davranışlarını düşününce içim öfkeyle doldu. Öfkeli olmaktan, bu öfkeyle ne yapacağımı bilememekten çok yorulmuştum. Parmak uçlarımda yükselip gözlerimi kapattım ve dudaklarımı Romero'nun dudaklarına bastırdım. Bunu üçüncü kez yapıyordum. Hatalarımdan hiç ders almamışım gibi görünüyordu ama artık reddedilmekten bile korkmuyordum. İçim öyle uyuşmuştu ki hiçbir şeyin beni incitmesine imkân yoktu.

Romero'nun elleri sanki beni itecekmiş gibi omuzlarımı buldu ancak yalnızca orada durmuşlardı. Dokunuşu sıcak ve güçlüydü. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalışmasa da dudaklarımız birbirine değiyordu. Ufak bir temastan ibaretti ve o bile çok çabuk sona ermişti. Bir damla yanaklarımdan aşağı süzülüp dudaklarıma takıldı. İlk gerçek öpücüğümün gözyaşı tadında olacağını hiç düşünmemiştim. Tekrar yere çöktüm, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Yaptıklarından utanamayacak kadar bitkin, üzgün ve öfkeliydim.

Romero kaşlarını çatmış, yüzümü inceliyordu. "Lily," diye söze başladı ama bir an sonra gerçekten ağlamaya başladım. Yanaklarımdan aşağı durmak bilmeyen yaşlar süzülüyordu. Yüzümü Romero'nun göğsüne gömdüm. Yalnızca başımın arkasını kavradı ve hüngür hüngür ağlamama izin verdi.

Onun güvenli kollarında ilk kez kederimi kabullenmeye cesaret etmiş ve beni bütünüyle yutmasından korkmamıştım. Buna izin vermeyeceğini biliyordum. Belki saçma bir düşünceydi ama Romero'nun beni her şeyden koruyacağıma inanıyordum. Onu unutmaya, hayatıma devam etmeye, âşık olabileceğim yeni birini bulmaya çalışsam da hepsi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Geri dönmeliyiz. Baban çok endişelenmiştir."

"Babam benim için endişelenmiyor. Yalnızca onu kötü gösteririm diye endişeleniyor," dedim sessizce geri çekilirken. Yanaklarımı sildim. Romero ıslak tenime yapışan bir tutam saç nazikçe kenara çekti. Hâlâ birbirimize çok yakındık. Artık duygularımı daha iyi kontrol edebildiğim için geri çekildim. Kendimi Romero'nun kollarına attığım için utanıyordum. *Yine*. Aklını okuyamadığım için çok mutluydum. Şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istemiyordum.

Romero'nun telefonu çaldığında bana özür dilercesine gülümseyip cevap verdi. "Evet, onu buldum. Birazdan orada oluruz."

Bir mezarın önünde duran yaşlı adama doğru baktım. Dudakları hareket ediyordu ve ağırlığını bastonuna vermişti. Ölen karısıyla konuştuğunu, ona günlerinin nasıl geçtiğini, onunla tekrar bir araya gelmeyi ne kadar çok istediğini anlatığını hissediyordum. Babam asla böyle olmayacaktı. Annemin ölümünü çoktan atlatmış gibi görünüyordu.

Romero omzuma hafifçe dokundu. Neredeyse tekrar kollarına atılacaktım ama bu sefer daha güçlüydüm. “Geri dönmeye hazır mısın?”

Hazır mıydım? Hayır. Babamı ya da insanların sahte gözyaşlarını görmek istemiyordum. Tek bir acıma sözcüğü daha duy-mak istemiyordum. “Evet.”

Annemin mezarma doğru yürürken ikimiz de o öpücükten bahsetmedik. Romero beni acıdığı için öpmüş ya da en azından benim onu öpmeme izin vermişti. Durumun acı gerçeği buydu işte. Döndüğümüzde Luca ile Aria bizi bekliyordu.

Ablam bana doğru koşup sıkıca sarıldı. “İyi misin?”

Anında kendimi kötü hissettim. O da annemizi kaybetmişti. O da üzgündü ve şimdi her şeyin üzerine bir de benim için endişelenmek zorunda kalmıştı. “Evet, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Aria anlayışla kafasını salladı. “Babam ve diğer konuklar ziyafet için eve geçtiler. Biz de hemen gitmeliyiz, yoksa babam daha da sinirlenecek.”

Başımınla onayladım. Aria, Romero’ya çözmekte zorlandığım bir şekilde baktı. Ardından omuzlarıma sıkıca doladığı kollarıyla beni arabaya doğru çekti. Luca ve Romero hemen arkamızdalar-dı. Annemin mezarına tekrar bakmadım, bunun benim için çok fazla olacağını biliyordum.

“Romero’ya attığın o bakış da neydi?” diye sordum sessizce arka koltuğa yerleşirken.

Aria masum bir yüz ifadesi takındı ama bunu yutmamıştım. Aramızdaki mesafe nedeniyle eskisi kadar yakın olmasak da onu çok iyi tanıyordum. İç çekti. “Ona senden uzak durmasını söylemiştim.”

“Ne yaptın?” diye tısladım. Luca omzunun üzerinden bize baktığında sesimi daha da alçalttım. Söylediklerimi duymadığını umuyordum. Romero iyi bir radyo istasyonu bulmakla meşgul görünüyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum fısıldayarak.

“Lily, incinmeni istemiyorum. Romero’nun seni mutlu edeceğini ve üzüntüne çare olacağını sanıyorsun, fakat bu sadece işleri daha da kötüleştirecek. Ona âşık olduğunu düşünüyor olabilirsin ama yalnızlığı başka bir şeyle karıştırmamalısın.”

Ona inanamıyordum. “Ben aptal değilim. Ne hissettiğimi biliyorum.”

Aria elimi tuttu. “Lütfen kızma, Lily. Ben sadece seni korumak istiyorum.”

Herkes sürekli beni korumak istediğini söylüyordu. Beni neden korumak istediklerini merak ediyordum. Yaşamaktan mı?

İki gün sonra Aria, Gianna, Matteo, Romero ve Luca New York’a gitmek üzere yola çıkmışlardı. Onları bir daha ne zaman göreceğimden emin değildim. Aria babama yazın birkaç haftalığına onları ziyaret edip edemeyeceğimi sormuştu. Fakat o gizlemeye çalışmadığı bir şekilde Gianna’ya bakarak reddetmişti. Güçlü bir yüz ifadesi takınıp kız kardeşlerime, arkadaşlarımla vakit geçirmek ve Fabi’yle ilgilenmekle meşgul olacağımı söyledim. Romero bana sarılıp veda bile etmemiş, onunla özel olarak konuşma fırsatımız da olmamıştı. Belki de ona öpücüğü soramam en iyisiydi.

Aria aynı akşam gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için beni aradı. Değildim ama ona söylemedim.

Bunun yerine her şey yolunda gidiyormuş gibi davranmayı öğrenmiştim. Ancak arkadaşlarım ya tatildelerdi ya da ailevi meselelerle meşgullerdi. Bu yüzden günlerimi evimizde sadece hizmetçimiz ve korumamla yalnız geçiriyordum. Babam ile Fabi neredeyse hiçbir zaman yoklardı ve döndüklerinde de benimle konuşamadıkları yeni sırlar paylaştıkları için onların varlığında bile kendimi yalnız hissediyordum. Etrafınız insanlarla çevriliyken hissettiğiniz yalnızlık en kötüsüydü.

Sık sık annemin öldüğü yatağın yanındaki sandalyede oturup söylediklerini ve verdiğim sözü nasıl tutacağımı düşünerek saatler geçiriyordum. Babam üniversiteye gitmeme, New York'u ziyaret etmeme ya da arkadaşlarımla partilere katılmama izin vermiyordu. Tek yapabildiğim bir şeylerin olmasını beklemektir. Hayatı gerçekten yaşamayı beklemek. Belki annem ölmemiş olsaydı babam yazı beni potansiyel koca adaylarıyla tanıştırtarak geçirecek ve yakın gelecekte planlamam gereken bir düğünüm olacaktı. Bu bile hayatımın şu anki gidişatına, dört gözle bekleyeceğim hiçbir şeyin olmamasına tercih edilebilir görünüyordu.

Romero

Luca, Matteo ve ben kart oynadığımız sırada Aria'nın telefonu çaldı. Gianna'yla kanepede oturmuş şarap içip gülüşüyorlardı.

Konuşmaya başladığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Luca da kartlarını bıraktı.

“Neden daha önce aramadın? Onu bizimle göndermeliydin!”

Luca ayaklandı ve karısının yanına gitti. “Benimle de konuşabilirsin,” dedi Aria gözlerini kocasına çevirmeden önce. “Babam seninle konuşmak istiyor.” Elini uzattığında Luca endişeyle ona bakıp telefonu aldı.

Gianna kız kardeşine doğru yürüdü. “Neler oluyor?”

İçimde kötü bir his vardı.

“Lily bugün bayılmış. Anlaşılan cenazeden beri pek bir şey yemiyormuş.”

Sandalyemden fırladım. “İyi miymiş?”

Aria başını salladı. “Fiziksel olarak evet. Babam bir doktor çağırılmış, daha fazla yiyip içmesi gerekiyormuş. Ama bundan fazlası var. Babamın söylediğine göre Lily gittiğimizden beri neredeyse hep yalnızmış. Kimse onunla ilgilenmemiş. Babamın beni onu orada bırakmaya ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Onu hemen benimle birlikte New York’a getirmeliydim.”

“Şerefim üzerine yemin ederim ki Liliana buradayken ona hiçbir zarar gelmeyecek. Çok iyi korunacak. Bundan emin olacağım,” dedi Luca. Bir süre hattın diğer ucundaki Scuderì’nin söylediklerini dinledi. “Bunun farkındayım. İnanın bana, Liliana Chicago’da olduğu kadar güvende olacak.” Tekrar susup dinledi ve sonra telefonu kapattı.

Aria aceleyle yanına gitti. “Ee? Buraya gelmesine izin verecek mi?”

Luca hafifçe gülümsedi. “Bütün yazı burada geçirmesine izin verdi, hatta belki daha da fazlasını. Onun için gerçekten endişeleniyor gibiydi.”

“Gerçekten mi? Bu harika!” dedi Aria gülümseyerek.

“Bunu endişelendiği için yaptığımdan şüpheliyim ama bizimle kalmasına izin verdiği sürece kimin umurunda?” dedi Gianna.

“Ne zaman gelecek?” diye sordum. Sanki sadece görevini yerine getirdiğinden emin olmak isteyen endişeli bir askermişim gibi rahat görünmeye çalışıyordum.

Luca’nın yüz ifadesinden bunu bir an için bile yutmadığı anlaşılıyordu; fakat Aria dikkatini veremeyecek kadar kendi coşkusuna kapılmıştı. “Yarın öğleden sonra.”

“Bizde kalacak, değil mi?” diye sordu Aria.

Luca başıyla onayladı. “Babana onun güvenliğini bizzat sağlayacağımı söyledim.”

“Yani gezip tozup eğlenmemesi ya da Tanrı korusun masumiyetini lekelememesini mi kastediyorsun?” diye mırıldandı Gianna.

“Evet, aynen öyle,” dedi Luca kesin bir ifadeyle. “Ve sözümü tutmazsam *Outfit* ile savaşa girme riskimiz olduğundan, onun sınırlı bir şekilde eğlenmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Gözleri yine beni bulduğunda küfretmemek için kendimi zor tutmuştum. Lily’le mezarlıkta öpüştüğümüzü bile bilmiyordu. Bunu bilseydi durum ne kadar kötü olurdu merak ediyordum.

“Yazı Hamptons’da geçirebiliriz. Şehir çok sıcak ve havasız. Hem zaten malikâneyi de yeterince sık kullanmıyoruz.” Aria, Luca’nın koluna dokundu ve onu her zaman etkileyen bakışlarla kocasına döndü. “Lütfen, Luca? Lily’nin buraya tıklıp kalmasını istemiyorum. Hamptons’da havuzda uzanabilir, okyanusta yüzebilir ya da teknemizle gezintiye çıkabiliriz.”

Luca boyun eğmiş bir ifadeyle, “Tamam, tamam,” dedi. “Ama Matteo ve ben yaz boyunca sizinle kalamayız. Şu anda uğraşmamız gereken çok şey var. Biz yokken Romero ve Sandro’nun sizi güvende tutması gerekecek.”

Aria hızlıca bana baktı. Muhtemelen kız kardeşinin yanında olmamanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm Yedi

Liliana

Annemin cenazesinden bu yana geçen iki hafta içinde kendimi ne kadar ihmal ettiğimi fark etmemiştim bile. Acıkıyor, nadiren susuyordum. Bu yüzden de fazla bir şey yememişim.

Bayılmam babamın fikrini değiştirdiği için elbette mutluydum.

Beni New York'a göndermesi bana verebileceği en büyük hediye idi. Son iki haftadır nihayet bu evden çıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

New York'a indiğimde Aria ve Luca beni bekliyordu. Romero'yu orada göremememden dolayı kısa süreli bir hayal kırıklığı yaşasam da burada olduğum için mutlu olmaya karar vermişim. Aria bana sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde gözleri vücudumda dolaşıyordu. "Babam nasıl olur da bunu daha önce fark etmez. Tanrım, ne kadar çok kilo vermişsin, Lily."

“Sadece birkaç kilo. Kısa sürede geri alırım,” dedim gülümseyerek.

“İyi edersin,” dedi Luca bana tek koluyla sarılırken. “Gerekirse sana zorla yediririm. Babana sana iyi bakacağıma dair söz verdim.”

Gözlerimi devirdim. “Babamın neden umursadığını bile anlamıyorum. Benimle neredeyse hiç ilgilenmedi. Şimdi birdenbire endişelenmeye mi başlamış? Bu da ne demek oluyor?”

Aria’nın yüzünden endişeli bir ifade geçti. Tam ona ne olduğunu soracaktım ki Luca ikimizi de çıkışa doğru yönlendirdi. “Hadi gidelim. Buradan nefret ediyorum.”

“Peki, bugün ne yapacağız?” diye sordum arabaya doğru yürürken.

Haftalarca hiçbir şey yapmadıktan, hiçbir şey hissetmedikten sonra dışarı çıkmaya, yeniden yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Hiçbir şey,” dedi Aria özür dilercesine.

Yüzüm düştüğünde aceleyle tekrar konuştu. “Ama sadece sabah erkenden Hamptons’a gideceğimiz için. Yazı plajda geçireceğiz.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Aria ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bana baktı. Birden başımın üzerindeki kara bulutlar dağılıvermişti.

Romero

Zor durumlarda bile ifademi korumak konusunda oldukça iyiydim. Ancak Lily’yi çatı katma girerken gördüğüm an öfkemi gizleyebileceğimden emin olamamıştım. Kızının üzüntü içinde boğulmasına izin verdiği için babasına duyduğum öfkeyi. Herhalde bunun için hâlâ küçük olan oğlunu *Outfit*e katarak kendi konumunu güçlendirmekle fazla meşguldü.

Lily köprücük ve kürek kemikleri ortaya çıkacak kadar kilo vermişti. Çok kırılgan görünüyordu ama kahretsin, yine de öyle güzeldi ki... Onu her şeyden korumak istiyordum.

Gözlerimiz birbirini buldu. İçlerindeki özlem beni odanın öbür ucuna yürüyüp onu kollarıma almaya zorlasa da olduğum yerde kaldım. Bunun tek nedeni Aria'nın bakışları değildi. Luca, Scuderî'ye söz vermişti. Biz, *Famiglia* olarak, Lilitana'yı güven-
de tutacaktık ve buna onuru da dahildi. Rüyalarımın çoğunda Lily'nin çıplak olduğunu düşünürsek, kesinlikle mesafemi koru-
mam gerekiyordu ve koruyacaktım da.

Son birkaç hafta içinde, Lily'yi aklımdan söküp atacakları umuduyla birkaç kızla yatmıştım ama şimdi onu görünce bunun tamamen boşa olduğunu anlıyordum. Elbette, birlikte olduğum her kadının Lily olduğunu hayal etmemin de pek yardımcı olma-
mıştı.

Tam anlamıyla boku yemiştım.

Mutfak tezgâhına yaslanıp üç kız kardeşin kavuşmasını izler-
ken Luca yanıma geldi. "Lilitana'yla aynı malikânede olman bir sorun yaratacak mı?"

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Emin misin? Çünkü az önce yüzündeki ifade bana farklı bir hikâye anlatıyordu."

"Eminim. Dediğın gibi Lilitana güzel bir kız ama daha önce güzel kızlarla birlikte oldum. Ondan daha güzel kızlarla bile bir-
likte oldum. Scuderî'nin gazabına uğrama riskini almayacağım."

Bu lanet bir yalandı. Birlikte olduğum kızların hiçbirisi Lily'nin güzelliğiyile boy ölçüşemezdi ama neyse ki Luca akıl okuyamı-
yordu. Her ne kadar aptal askerleri hizada tutmak için onları böyle bir altıncı hissi olduğuna inandırmaya çalışsa da ben ger-
çeği biliyordum.

“Yalnızca Scuderi’nin gazabı değil,” dedi Luca. “Sikeyim, bu çok ciddi. Ciddiyim, Romero.”

Bu bir uyarı mıydı?

Düşüncelerimi kendime saklayıp başımla onay verdim. Luca iyi bir *Capo*’ydu. Onun kurallarına uymakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştım ama nedense bu durum içime sinmiyordu. Yemek yediğimiz sırada Lily benimle göz göze gelmeye çalışmıştı. Fakat ben dikkatimi Matteo ile Luca’dan ayırmamaya özen göstermiştim. Lily’nin umutlanmasını istemiyordum.

Daha da önemlisi, kendi dürtülerimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Liliana

Romero hâlâ beni görmezden geliyordu. Gerçi görmezden gelmek pek de doğru bir ifade sayılmazdı.

Bana kibar bir mesafeden, dostça davranıyordu ama asla çok sıcak yaklaşmamıştı. Aria’nın ona ne söylediğini bilmeseydim daha kötü hissederdim ama bu haliyle benimle ilgilendiğinden oldukça emindim.

Malikânedeki ilk gün güneş pırl pırl parlıyordu ve akşam yemeğini dışarıda, kumsalda yiyecektik. Pembe plaj elbisemi giymeye karar vermiştim. Dekolteliydi, sırtı açıktı ve kıvrımlarımı sarıyordu. En azından eskiden öyleydi. Şimdi bazı yerleri biraz bol görünse de yine de çok güzel duruyordu. Kız kardeşlerim ve ben erkeklerin kurduğu masaya doğru ilerlediğimizde Romero başını mangaldan kaldırdı. Beni gördüğünde bakışlarına yerleşen ifade ihtiyacım olan tüm cesareti vermişti. Bu, son yirmi dört saatteki kibar ilgisizliğinden çok uzaktı.

Gözlerini benden ayırdı ve biftikleri çevirme işine geri döndü. O da harika görünüyordu. Batan güneşin kahverengi saç-

larına vuruşu, hareket ettiğinde kaslarının gerilişi. Gömleğinin kollarını kıvrmasına ve üstten açtığı iki düğmesinden ortaya serilen bronz göğsüne bayılmışım.

“Ağzının suyu akıyor,” diye fısıldadı Gianna kulağıma.

Kızarıp bakışlarımı Romero’dan kaçırdım. Yüzünde sinsî bir sırıtışla masaya yerleşen ablama dik dik baktım.

Yanındaki sandalyeye oturdum. “Sen de Romero’ya benden uzak durmasını söyledin mi?”

Gianna soğutucudan beyaz şarap şişesini aldı ve kadehlerimizi doldurdu. “Ben mi? Hayır. Beni bilirsin. Edepsiz ve yasak olan her şeye varım. Eğer Romero’dan bir parça almak istiyorsan, al gitsin. Hayat çok kısa.”

Şarap kadehini dudaklarıma yaslariken duraksadım. Neredeyse aynı kelimeleri duymamla annemin sözleri aklıma düşmüştü. “Aria aynı fikirde değil,” dedim ve şarabımın yarısını içtim.

“Aria anaç bir tavuk gibi davranmaya çalışıyor ama ne istediğine sen karar vermelisin.”

“Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum. Şarap yüzünden midemin ısındığını hissediyordum. Kadehimi uzun bir yudumda bitirdim.

“Dürüst olmak gerekirse bunun için bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum,” dedi Gianna kızıl kaşlarını kaldırarak. “Ama bana bir iyilik yap ve şarabı biraz yavaş iç.”

“Eğlenmemi istediğini sanıyordum.”

“Evet, ama ne istediğini anlayacak kadar ayık olmanı istiyorum. Ayrıca eğer zil zurna sarhoş olursan Romero’nun seni ciddiye alacağını sanmıyorum.”

“Haklısın. Sarhoş bir kızdan faydalanmak için fazla centilmen.”

Gianna kıs kıs güldü. “Vay canına, Aria’nın neden endişelendiğini şimdi anlıyorum.” Bir süre Romero’yu izledi. Matteo’nun

söylediği bir şeye gülüyordu. “Yerinde olsam Romero’nun cencilmenliğine fazla güvenmezdim. Onunlayken kontrolü elden bırakma. O ne olursa olsun bir *Made* erkeği. Adamı öldürmek zorunda bırakma beni, tamam mı?”

“Senin anaç bir tavuk olmadığını sanıyordum.”

“Değilim. Ben eğer Romero seni incitirse onun aletini koparacak olan kızgın anne ayıyım.”

Bir kahkaha patlattım. Tam da o sırada Aria masada bize katılmış ve şüpheyle gözlerini üzerimize dikmişti. “İkinizin yalnız kalmasından hoşlanıyor muyum emin değilim. Bela kokusu alıyorum.”

“Görünüşe göre benim kimseyle yalnız kalmamı istemiyorsun,” dedim hafif alaycı bir sesle.

Aria inleyip kendine bir kadeh şarap aldı. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Sana kızgın değilim.” Aria’nın emirlerini görmezden gelecek ve Romero’yu da buna ikna etmek için elimden geleni yapacaktım.

Aria önce masum bir yüz ifadesi takınan Gianna’ya, sonra da bana baktı. “Bu hiç hoşuma gitmedi. Başınızı belaya sokmayacağınıza söz verin.”

“Ben başımı yeterince belaya soktum, almayayım,” dedi Gianna sırtarak.

Aria o *abla* bakışıyla bana döndü.

“Uslu duracağım, söz veriyorum,” dedim sonunda. Ardından kendime biraz daha şarap koydum ve Romero’yla baş başa kalabilmek için bir plan yapmaya çalıştım. Aria’nın gölgem gibi peşimde olacağını çok iyi biliyordum.

Gün içerisinde Aria’dan kurtulmak neredeyse imkânsızdı. Beni ve özellikle Romero’yu bir şahin gibi izliyordu. Ne zaman böy-

lesine oyunbozan birine dönüşmüştü? Geceler ve sabahın erken saatleri elimdeki tek seçenektir. Zaten çok az uyuduğum için bu çok büyük bir sorun olmayacaktı. Nedense karanlık yüzünden uykuya dalmaktan korkuyordum. Bu yüzden gecelerimi Romero hakkında hayaller kurarak ve onu nasıl baştan çıkaracağıma dair planlar yaparak geçirmeye başlamıştım. Arada sırada da öğleden sonra kız kardeşlerimle güneşlenirken bir saat uyuyabiliyordum.

Bir sonraki hamlem için cesaretimi toplamam birkaç günümü almıştı. Cüretkâr olmayı biliyordum ama bu, daha önce yaptığım bir şey değildi. Yıllar boyunca babamın askerleriyle aramdaki zararsız flörtleşmeler dışında erkeklerle hiçbir deneyimim olmamıştı.

Romero'nun beni reddetmesi konusunda eskisi kadar endişeli değildim. Son birkaç gündür sık sık kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü anlarda onu beni izlerken yakalıyordum. Güneş doğup ilk ışıkları yüzümü okşadığında yatağımdan çıktım ve sahile bakan pencereme yaklaştım. Her sabah olduğu gibi, üzerinde sadece şortuyla koşan yalnız figürü görmüştüm. Bu, günümün en önemli anıydı. Romero'nun her sabah gün doğmadan kalkıp spor yapma iradesini nereden aldığından emin değildim ama söz konusu ben olunca kendini bu denli kontrol edemeyeceğini umuyordum. Malikâneye doğru yokuş yukarı koşmasını izledim. Onu gözetlediğimi fark etmemesi için iyice duvara yaslanmıştım. O gözden kaybolduktan sonra, odamdan çıkmadan önce beş dakika daha bekledim. Saat altıya yaklaşırken ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kız kardeşlerim hâlâ uyuyorlardı, hiç bu kadar erken kalkmazlardı. Matteo ile Luca ise dün New York'a gitmişlerdi ve akşama kadar dönmeyeceklerdi, yani yoluma çıkabilecek tek kişi diğer korumamız Sandro'ydu. Onun kapısının önünden geçerken daha sessiz olmaya dikkat etmeme rağmen içeriden hiç ses gelmiyordu. Romero'nun odasına yaklaştıkça hızımı artırdım.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Biri öğrenirse, *babam* öğrenirse, beni Chicago'da kilit altında tutardı. Artık evden çıkmama bile izin vermezdi. Yaptığım son derece uygunsuz ve hanımefendilere yakışmayan bir davranıştı. Bunca zaman sonra bile insanlar hâlâ Gianna'nın arkasından konuşuyorlardı. Yeni bir kurban bulma fırsatını kaçırmazlardı ve başka bir Scuderi kardeşin –üstelik de yalnızca bir askerle– suçüstü yakalanmasından daha iyi ne olabilirdi ki?

İçten içe, günaha karşı koyma konusunda tıpkı Gianna gibi olduğumu biliyordum. Yapamıyordum işte. Romero'nun kapısı kilitli değildi. Nefesimi tutarak parmak uçlarımda yatak odasına girdim. Orada değildi ama bitişikteki banyodan akan suyun sesini duyabiliyordum. Sessizce o yöne doğru ilerledim ve aralık kapıdan içeri baktım.

Romero alışkanlıklarına bağlı bir adamdı, bu yüzden onu beklediğim gibi duşun altında buldum. Ancak bulunduğum noktadan pek bir şey göremiyordum. Kapıyı hafifçe itip banyoya girdim.

Onu gördüğümde nefesim kesilmişti. Bana dönük olan sırtı öyle muhteşem bir manzaraydı ki... Kahverengi saçlarını yıkar-ken omuzları ve sırtı geriliyordu. Omurgasının üzerinde dikenli tellerle sarılmış bir haç dövmesi vardı. Ardından gözlerim mükemmel biçimli poposuna kaydı. Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim ama kimsenin Romero'yla kıyaslanabileceğini hayal dahi edemiyordum. Düşlerimdeki Romero bile onunla kıyaslanamazdı.

Dönmeye başladı. O an oradan gitmeliydim. Fakat merak içinde vücuduna baktım. Tahrik olmuş muydu? Beni gördüğünde kaskatı kesildi. Kalbinin üzerinde bir dövme daha vardı. *Famiglia*'nın mottosu.

Gözleri geceliğimin ve çıplak bacaklarımın üzerinde gezinmeden önce bakışlarımı buldu. Bir an sonra sorumun cevabı-

nı almıştım. Az önce gördüğüm tahrik olmuş hali değildi. *Ah Tanrım*. Aletin sarsılmaz ilgim altında sertleşmesini izlerken yanaklarım kızardı. Aramızdaki mesafeyi aşip ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bir şeyi canını yakacak kadar çok istemek kavramını hiç anlamamıştım. Şimdi anlıyordum.

Romero telaşsız hareketlerle duşun kapısını açtı ve beline bir havlu sardıktan sonra dışarı çıktı. Baharatlı duş jelinin, nane ve sandal ağacının kokusu burnuma dolmuştu. Yavaşça bana doğru ilerledi. “Biliyorsun,” dedi garip bir şekilde sert bir sesle. “Eğer biri bizi bu şekilde görürse yanlış bir fikre kapılabilir. Bu fikir benim hayatıma, senin de itibarına mal olabilir.”

Hâlâ hareket edemiyordum. Taş kesilmiştim ama vücudum alev alıyor, kanım kızgın lavlara dönüşüyor gibiydi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Romero’yu köşeye sıkıştırdığımda söylemek istediğim şeylerin üzerine saatlerce düşünmüştüm ama şimdi nutkum tutulmuştu.

Gözlerim havlunun kenarında, altında kaybolan koyu renk tüylerde, kasıklarının enfes kıvrımlarında oyalandı.

Elim Romero’nun göğsüne uzandı, tenini parmak uçlarımda hissetmek istiyordum. Konu o olduğunda dürtülerimi kontrol edemiyordum. Belki de bu beni korkutmalıydı. Bizim dünyamızda kadınlar böyle olmamalılardı.

Romero, ben ona dokunamadan bileğimi yakaladı. Tutuşu neredeyse acı vericiydi.

Bakışlarım biraz utanç biraz da hayretle yukarı fırladı. Romero’nun yüzünde gördüğüm ifadeyle ürpermiştim.

Öne doğru eğildi, gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerim kapansa da istediğim öpücük bir türlü gelmemişti. Kapının gıcirtısını duyunca başımı kaldırıp Romero’ya baktım. Banyonun kapısını ardına kadar açmıştı. Yaklaşmasının nedeni beni öpmek değildi. İçim utançla doldu. Benimle ilgilendiğini nasıl düşünebilmişim?

“Gitmen gerek,” diye mırıldandı doğrulurken. Parmakları hâlâ bileğime dolanmıştı.

“O zaman bırak gideyim.”

Beni anında bıraktı ve bir adım geri çekildi. Olduğum yerde kaldım. Ona dokunmak istiyordum. Onun da bana dokunmasını istiyordum. Küfretti ve bir an sonra üzerimdeydi. Bir eli başımın arkasını, diğeri ise kalçamı kavramıştı. Dokunuşu ateşli, tehditkâr ve vaatlerle doluydu. O kadar yakınımdaydı ki neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordum. Üzerimdeki parmakları bana her zamankinden daha canlı hissettiriyordu. Daha fazlasını, bu duygunun içinde boğulmayı istiyordum.

“Git,” dedi boğuk bir sesle. “Ben yeminimi bozmadan önce git.” Bu kısmen bir rica, kısmen de emirdi.

Yeminini bozmasını istiyordum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim ama bakışlarındaki bir şey geri çekilmeme neden olmuştu. Cesur olsam da aptal değildim. Gözlerimin son bir kez onu tepeden tırnağa süzmesine izin verdim. Ardından hızla banyodan dışarı fırladım ve kapıya doğru ilerledim. Yalnızca koridoru kontrol etmek için durmuştum. Etrafta kimse yoktu, bu yüzden çıkıp aceleyle kendi odama doğru ilerledim. Neredeyse kapıma varmışım ki Gianna çıkageldi. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı ve elinde bir fincan sıcak çikolata tutuyordu. Gözleri şüpheyle kısılrken orada durdu.

“Geceliğinle koridorda gizlice dolanıp ne yapıyorsun?”

Neden erken kalkmak için bugünü seçmek zorundaydı ki?

“Hiçbir şey,” dedim hızla. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Vücudum böyle durumlarda bana ihanet etmeyi ne zaman bırakacaktı?

“Hiçbir şey,” diye tekrarladı Gianna. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve rahatça fincanından bir yudum aldı. “Doğru ya. Romero’nun odası şu taraftaydı, değil mi?”

Omuz silktim. “Olabilir. Beni hiç davet etmedi sonuçta.”

“Bu oraya gitmediğin anlamına gelmez.”

“Sorgun bitti mi? Neden birdenbire babam gibi davranmaya başladığını anlamıyorum. Sen de her zaman kurallara göre oynamış değilsin.”

“Sakin ol, şampiyon. Sadece merak ettim. Romero da dahil istediğin herkesi istediğin sıklıkta ziyaret edebilirsin ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Hizmetçiler sizi görürse söylentiler yangın gibi yayılır. Akıllıca davranmalısın, yani evin içinde kafası kopmuş tavuk gibi koşturmanın bir faydası olmaz. Eğer Aria seni bu halde yakalasaydı, açıklamam gereken çok şey olurdu.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” dedim inatla.

Gianna buruk bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum, ama bu seni cezalandırmayacakları anlamına gelmez. Sadece dikkatli ol.” Sıcak çikolata fincanını bana uzattı. “Bence senin daha çok ihtiyacın var.”

Dikkatli davrandığımı sanıyordum ama en azından kız kardeşlerim içimi görüyor gibilerdi. Yalnızca sırrımı kocalarından saklayacaklarını umabilirdim. İnsanlar aramızda bir şeyler olduğuna inanmaya başlarsa, Romero’nun da benim de başımız öyle olmasa bile büyük derde girerdi. Gerçek kimsenin umurunda değildi. Keşke aramızda sahiden üzerine konuşulacak bir şey olsaydı. Keşke Romero beni istediğim gibi öpseydi. Keşke öpmekle kalmasaydı.

Romero

Neredeyse Liliana’yı odama sürükleyip ona sahip olmak için peşinden koşacaktım. Lanet olsun. Beni istiyordu. Gerçek, yü-

zünün her bir yanından gün gibi okunuyordu. Arkamı dönüp de kocaman mavi gözleriyle karşılaştığım ilk anda hayal gördüğümü sanmıştım. Ne de olsa duş alırken onu düşünüyordum. Liliana olması gerekenden daha sık aklıma geliyordu. Luca şu anda odaklanmamın ne kadar zor olduğunu bilseydi, Aria'yı başka birinin korumasını isterdi ve beni kesinlikle Lily'den uzağa, New York'a geri gönderirdi. İyi bir asker olsaydım, ondan bunu yapmasını kendim isterdim ama hiçbir yere gitmek istemiyordum. Lily'nin yanında kalmak istiyordum.

Sertçe banyo kapısına bakarken elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. Lily'yi neden göndermiştim ki? Onu öpmemi istiyordu. Bundan daha fazlasını istiyordu. O zaman neden lanet vicdanımı dinlemek zorundaydım?

Ancak beni Lily'yi öpmekten alıkoyan şey ahlaki değerler değildi. Yeminime ve görevime karşı gelse de asıl sebep hiçbir zaman bu olmamıştı. Gerçekten benim korumam altında olmasa da Lily'yi *kendisinden bile* korumak istiyordum. Benimle bu şekilde flört etmesinin sonuçlarının farkında bile değildi. Bizim dünyamızda bir kadının tüm değeri itibarına ve bekâretine dayanırdı. Bu, özellikle yüksek rütbeli *Made* erkeklerinin kızları için geçerliydi. Fakat askerler arasında bile çok az sayıda kadının kendi seçtikleri adamlarla birlikte olmasına izin veriliyordu. Hâlâ bir asır öncesinin kurallarını uyguluyorduk ve bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliydim. Eğer Lily'nin bana yaklaşmasına, aramızdaki bu şeyin büyümesine izin verirsem ve ona istediğim gibi sahip olursam, o zaman toplumumuzun gözünde mahvolurdu.

Elbette bekâretini tehlikeye atmadan yapabileceğimiz pek çok şey vardı. Sikeyim, öyle çok şey yapabiliydik ki...

Bunu düşünmem çok tehlikeliydi. Lily'yi mahvetmeden ona sahip olabileceğim yolları düşünmeye başlarsam, bu fikirlere

göre hareket etme olasılığım da o kadar artardı ve belli bir noktada duracak kadar güçlü olup olmadığımdan emin değildim. En azından Lily durmamı istemezse ki içimde istemeyeceğine dair bir his vardı.

Kahvaltı sırasında hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Aria zaten çok dikkatliydi. Gianna da olması gerekenden fazlasını biliyor gibiydi.

Lily, kız kardeşleri bakmadığı sırada bana döndü. Gözlerindeki ifade aletimin seğirmesine neden olmuştu. Bugün ona bir açık vermiştim. Artık onu istediğimi biliyordu.

Tüm hayatımı başkaları için yaşamış, kendi ihtiyaçlarımı hep ikinci plana atmıştım. Bir kez olsun istediğimi almak o kadar da kötü olur muydu? Hayatımda hiçbir şeyi karşımdaki kızdan daha fazla istememiştim.

Neden kendimi bundan mahrum edecektim ki?

Bölüm Sekiz

Liliana

Gözlerimi tavana, daha doğrusu tavan olduğunu bildiğim yere diktim. Karanlık öyle aşılmazdı ki kendi elimi bile seçemiyordum. Bazen hayatım yalnızca karanlıktan ibaretmiş gibi hissediyordum. Sonu olmayan uzun bir tünel gibi. Özellikle geceleri annemin sözleri aklımdan çıkmıyordu. Ona mutlu olacağıma dair söz vermiştim ama bunu nasıl yapacağımdan bile emin değildim. Annem öldüğünden beri içimi derin bir yalnızlık sarmıştı. Hiçbir zaman bazı kızların anneleriyle olduğu kadar yakın olmasak da daima hayatımdaydı. Şimdi tamamen bir başıma kalmışım gibi görünüyordu. Elbette Fabi vardı ama o benden küçüktü ve çok yakında mafya işlerine karışacaktı. Babam ise... Şu anda burada, Hamptons'da olmak beni mutlu ediyordu ama bu geçici bir süreliğineydi.

Kız kardeşlerim her zaman yanımdalardı ama onların da kendi hayatları, birer kocaları vardı ve bir gün kendi aileleri olacaktı. Beni hâlâ seviyor ve ilgileniyor olsalar da onlardan ayrı olarak kendi mutluluğumu yaşamak istiyordum. Onların sahip

olduğu şeyi istiyordum ve bu tür bir mutluluğu istediğim tek kişinin Romero olduğunu biliyordum.

Bu yaz bana farklı gözlerle bakıyordu. Geçmiş yıllarda yüz ifadesi hep onun için küçük bir kızdan, korunması gereken birinden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koymuştu. Ancak son zamanlarda bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum. Erkekler konusunda uzman değildim elbette ama bakışlarında, Luca'nın yüzünde Aria'yı izlerken sık sık gördüğüm bir şeyin izi vardı.

En azından ben bundan oldukça emindim. Battaniyemi üzerimden itip doğruldum. Dikkat çekmekten korktuğum için ışıkları yakmaya zahmet etmedim ve doğruca kapıya doğru ilerledim. Kolu yavaşça indirip koridora çıktım. Etraf sessiz ve karanlıktı ama en azından burada şekilleri seçebiliyordum. Romero'nun odasını bulmak için bir şeyler görmem gerektiğinden değildi elbette. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Oraya tekrar gitmeyi hayal ettiğim zamanların sayısını unutmuşum. Ancak şimdiye kadar mantığım hep beni durdurmuştu. Bu gece mantığımı dinlemekten, tedbirli davranmaktan yorulmuşum. Yalnız kalmak istemiyordum. Bütün geceyi bir başıma karanlığa bakıp üzülerek geçirmek istemiyordum. Ses çıkarmamaya dikkat ederek koridor boyunca ilerledim. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Romero'nun kapısına ulaştığımda uzun bir süre orada durdum. İçerisi sessizdi. Tabii ki öyle olacaktı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve o, koşuya çıkmak için her zaman erken kalkardı.

Kolu kavrayıp aşağı indirdiğimde parmaklarım heyecandan titriyordu. Hiç ses çıkarmadan açıldı. İçeri girip kapıyı tekrar kapattım. Ardından uzun bir süre yerimden kıınıldamadan yalnızca yatağı ve Romero'nun vücudunun hatlarına baktım. Perdeleri kapalı değildi, bu yüzden ay ışığı odayı bir nebze aydınlatıyordu. Romero'nun sırtı bana dönüktü ve battaniyesi ancak bacaklarını örtüyordu. Gözlerim kaslı omuzlarında ve kollarında gezindi.

Birbiri ardına tereddütlü adımlarla ona yaklaştım. Bu çok yanlış. Romero beni daha önce de odasında ve daha da kötüsü, duşta onu gözetlerken yakalamıştı fakat bu daha samimi hissettiriyordu. Yataktaydı ve işler istediğim gibi giderse birazdan ben de ona katılacaktım. Ya beni gönderirse ne olacaktı? Ya da daha kötüsü sinirlenip Luca'ya söylerse? Ya beni Chicago'ya, annemi hiç özlemeyen babamın yanına, o karanlık ve umutsuz eve geri gönderirlerse?

Yataktan birkaç adım ötede donup kaldım. Nefeslerim sanki kendimi zorlamışım gibi hızlanmıştı ve ellerim nemliydi. Belki de aklımı kaçıırıyordum. Kendime bunu annem mutlu olmamı istediği için yaptığımı söylüyordum; belki de bu sadece deliliğim için bir bahaneydi. Romero'yu annemle konuşmadan çok önce bile istiyordum ve hatta ölümünden çok önce onu öpmeye çalışmıştım.

Başımı iki yana salladım ve her şeyi fazla düşündüğüm için kendime kızdım. Bir zamanlar canım istediği sürece ne istersem yapardım. Yatağa doğru bir adım daha attım. Ancak fark etmeden bir ses çıkarmış olmalıydım ki Romero'nun nefesleri değişti ve vücudu gerildi. *Olamaz*. Artık geri dönüş yoktu.

Hızlı bir hamleyle sırtüstü yuvarlandı ve gözleri beni buldu. Bir an için rahatlasa da hemen tekrar gerilmişti. "Liliana?"

Cevap vermedim. Dilim damağıma yapışmış gibiydi. Ne düşünüyordum ki?

Romero bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve bir süre kenarda oturup sessizce beni izledi. Yüzümü görebiliyor muydu? Muhtemelen bir kedi tarafından kapana kısılmış fare gibi görünüyordum ama korkmuyordum. Hem de hiç. Aslında utanmış ve garip bir şekilde heyecanlanmıştım. Ben sapkın ve hasta bir fareydim, bundan emindim işte. Romero ayaklandığında gözlerim vücudunu hızlıca taradı. Yalnızca *boxer* giyiyordu ve gerçek

olamayacak kadar iyi görünüyordu. Sanki rüyalarımın fırlamış gibiydi. Romero'yu ve onunla yapmak istediğim onca şeyi ne kadar sık hayal ettiğimi düşünmek utanç vericiydi.

“Lily, burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?” Sesinde endişe vardı ama başka bir şey de duyuyordum. Beni duşta onu gözetlerken yakaladığında duyduğum bir şey. Daha karanlık ve neredeyse sabırsız bir şeydi.

Midemde kelekler uçuşurken ona doğru bir adım attım. Kollarına atılmak, onu öpmek ve çok daha fazlasını istiyordum.

“Seninle yatabilir miyim?” Kelimeler bir anda ağzımdan dökülürmüştü. Bunu söylediğime inanamıyordum. Özellikle de bu kadar kolayca yanlış anlaşılacakken.

Romero kaskatı kesildi. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Her an beni ezip geçeceğinden emindim. Ona doğru bir adım daha attım. Artık uzansam ona dokunabilirdim.

Romero'nun nefes sesleri inanılmaz derecede yüksekti. Göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum. Bana kızmış mıydı?

“Bu şaka yapılacak bir konu değil,” dedi sessizce. “Hiç komik değil.” Kızmıştı. Belki de ipucunu alıp arkama bile bakmadan odasını terk etmeliydim. Fakat Gianna gibi ben de bu gibi durumlarda hiçbir zaman çok akıllı olmamıştım.

“Şaka yapmıyordum ve o anlamda söylemedim,” diye fısıldadım. “Senin yatağında uyumak istiyorum, sadece uyumak.” Şimdilik. Eninde sonunda bundan daha fazlasını isteyecektim.

“Liliana,” diye mırıldandı Romero. “Aklını mı kaçırdın sen? Ne söylediğinin farkında mısın?”

İçim öfkeyle doldu. Herkes her zaman karar vermek için çok küçük, çok saf ve çok duygusal olduğumu düşünüyordu. “Ne söylediğimi gayet iyi biliyorum.”

“Bundan şüpheliyim.”

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene dek aramızdaki mesafeyi aştım. Romero geri çekilmese de vücudu kasılmıştı. “Her gece karanlık beni yutuyormuş gibi, hayatım kontrolden çıkıyormuş gibi, hayatımda iyi olan hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Ama seni düşündüğümde bütün bu hisler yok oluyor. Seninleyken kendimi güvende hissediyorum.”

“Hissetmemelisin. Ben hiçbir açıdan iyi bir adam değilim.”

“İyi olup olmaman umurumda değil. Ben de bu dünyada büyüdüm. Her şeyin nasıl olduğunu biliyorum ve bunu sorun etmiyorum.”

“Hiçbir şey bildiğin yok. Eğer işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten biliyorsan, biri seni gece odamda bulursa neler olabileceğini de anlıyor olmalısın.”

“Ne yapamayacağımı duymaktan bıktım artık. Kendim karar veremez miyim? Bu benim hayatım, neden ben karar vermiyorum?”

Romero bir an sessiz kaldıktan sonra, “Elbette bu senin hayatın ama babanın senden bazı beklentileri var. Sadece bu da değil, Luca ona ve Dante Cavallaro’ya sana iyi bakacağına, seni güvende tutacağına dair söz verdi. Buna itibarın da dahil. Eğer birisi onlara şu anda odamda olduğunu söylerse, bu *Outfit* ve New York arasında savaş anlamına gelebilir. Bu bir oyun değil. Oyun oynayamayacağın kadar ciddi bir mesele.”

“Oyun oynamıyorum. Çok yalnızım, Romero,” diye fısıldadım. “Ve senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum.” Hoşlanıyorum demek yetersiz kalıyordu. “Sadece sana yakın olmak istiyorum. Sen de beni öptün, bana nasıl baktığını görüyorum. Benimle ilgilendiğini biliyorum.”

Hiçbir şey söylemedi.

Şüphe yavaşça beynime işledi. Bana attığı bakışları hayal mi ediyordum? “Benden hoşlanmıyorsan söyle. Sorun değil.” Sorundu. Kesinlikle yıkılırdım ama belki de en iyisi bu olacaktı. Bir şekilde hayatıma devam edecektim.

“Siktir,” diye mırıldandı. Benden uzaklaştı ve arkasını döndü. “İyi bir adam olsaydım, sana tam olarak bunu söylerdim. Sikeyim, senin iyiliğin için sana yalan söylerdim. Ama ben iyi biri değilim, Lily.”

İçim rahatlamıştı. Benden hoşlanmadığını söylememişti. İşaretleri doğru okumuştum. Tanrım, sevinçten çılgılık atabiliyordum. Avuçlarımı çıplak kürek kemiklerine yasladım. Teni birkaç küçük yara izi dışında pürüzsüzdü ama bunlar onu benim için daha çekici kılıyordu. Dokunuşumla kasılsa da geri adım atmadı. “Yani benimle ilgileniyor ve... benden hoşlanıyor musun?”

Romero sertçe güldü. “Bu çılgınlık.”

“Söylesene. Beni çekici buluyor musun?”

Bana döndü. Geri çekilecek kadar hızlı değildim ve ellerim şimdi göğsüne yaslanmışlardı. Bu daha da iyi hissettiriyordu. Ellerimi vücudunda gezdirmemek için kendimi zor tuttum. Karanlıkta bile gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Beni tepeden tırnağa süzdü. Üzerimde sadece bir şort ve atlet vardı ama utanmamıştım bile. Romero’nun beni böyle görmesini, bir tepki vermesini istiyordum.

“Lily, göz kamaştırıcısın. Tabii ki seni çekici buluyorum. Sikeyim, kendine bir bak, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin.”

Dudaklarım aralandı. Bu umut etmeye cesaret ettiğimden daha fazlaydı. Daha da yaklaştım ve ona baktım. “O zaman neden beni kendinden uzaklaştırıp duruyorsun?”

“Çünkü doğru olan bu. Çünkü riskleri biliyorum.”

“Bu riske değmez mi?”

Romero bana öylesine yoğun bir şekilde baktı ki titremekten kendimi alamamıştım. Cevap vermedi. Kalçalarımı kavradı ve dudakları dudaklarımı bulmadan önce beni kendine doğru çekti. Tereddüt etmeden dudaklarımı araladım. Bu öpücük için, ona yakın olmak için öyle istekliydim ki... Dili ağzımı işgal etti. Öpüşünde en ufak bir tereddüt ya da şüphe yoktu. İnledim. Bu ilk öpüşmemizden çok farklıydı, daha yoğundu. Başımın arkasını kavradı ve beni istediği şekilde yönlendirdi. Ona zorlukla ayak uydurabiliyordum. Parmak uçlarımda yükseldim ve dengemi sağlamak için omuzlarına tutunurken vücuduna yaslandım. Dudakları beni tüketiyor, içimi yakıyor ve çok daha fazlasını arzulamama neden oluyordu.

Romero sarsılarak uzaklaştığında onu takip etmeye çalıştım. Ancak beni kendinden uzaklaştırdı. Nefes alıp verişleri sertti ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. “Bana bir saniye ver,” dedi boğuk bir sesle.

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Tek düşünebildiğim onu tekrar öpmek, ellerini vücudumda hissetmektir. Bundan başka bir şey istemiyordum. Ancak dediğini yaptım ve kendini toparlaması için ona birkaç saniye verdim. Sonunda gözlerini tekrar açtı. O vahşi gözler gitmiş, yerini daha kontrollü bir bakış almıştı. Omuzlarımdaki elleri gevşerken başparmakları hafifçe tenimi okşadı. Fark ettiğinden bile emin değildim. Bu nazik dokunuşla tüylerim diken diken olmuştu. Bir şey söylemesini bekledim ama diyeceklerinden de korkuyordum. Ellerinden biri yanağıma uzandı. “Artık gitmelisin,” dedi sessizce.

Donup kaldım. “Beni gönderiyor musun?”

Yüzünde tereddüdün izleri belirdi. “En iyisi bu Lily, inan bana.”

Bir adım geri çekildim. Ona yalvarmayacaktım. Eğer geceyi burada geçirmemi istemiyorsa, bunu kabul etmek zorundaydım. “Peki. İyi geceler.” Arkamı döndüm ve aceleyle dışarı çıktım. Koridoru geçip odama doğru ilerlerken aklım başımda değil gibiydi. Bugün kendimi ortaya koymuş, istediğimi elde etmek için her şeyi riske atmıştım. Bunu bir daha yapmayacaktım. Romero’ya büyük bir aşk besliyordum ama hâlâ gururum da vardı. Eğer o riski almak istemiyorsa, ben de bunu kabul edecektim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve yatağıma geri döndüm. Daha önce olduğu gibi karanlık etrafımı sarmıştı. Odam çok sessiz, yapayalnız ve bomboştu. Romero’yla öpüştüğümüz anı düşünmek bile beni neşelendirememişti. Onu muhtemelen son kez öpmüşken nasıl neşelendirecekti ki? Uykuya dalmam uzun zaman aldı. Gece boyu annemin solgun ve mutsuz yüzü rüyalarımın girmişti.

Romero ve ben ertesi sabah birbirimize neredeyse hiç bakmamıştık. Her zamanki gibi yakınlığını da aramıyordum. Gözlerinden mümkün olduğunca kaçmaya çalışsam da birkaç kez bana bakışlarını yakalamıştım. Ne anlamam gerektiğinden emin değildim ama onunla baş başa vakit geçiremediğimize mutluydum. Tabii ki neredeyse her zaman etrafımdaydı. Korumanızdan kaçmak zordu ama tamamen kız kardeşlerime odaklanmak ve onlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum.

Romero

Odama döndüğüm sırada saat gece yarısını çoktan geçmişti. Luca, Matteo ve ben bir saat öncesine kadar kâğıt oynuyorduk. Siktir, kafamı dağıtmak için buna çok ihtiyacım vardı. Daha sonra onlar eşleriyle yatağa girdiklerinde terasta oturup aynı şeyi neden yapamadığımı düşünmüştüm.

Duyduğum bir şeyle duraksadım. Lily'nin kapısına doğru sesi takip ederken elim silahıma gitmişti. Sesi sıkıntılı geliyor, uykusunda mırıldanıp ağlıyordu. Koridoru kontrol ettim ama yalnızdım. Herkes uzun süredir uyuyordu ya da en azından kapalı kapıların ardında meşguldü. Kolu yavaşça indirdim ve sessizce içeri girdim. Gözlerimin evin geri kalanından daha karanlık olan odaya alışması biraz zaman almıştı. Perdeler içeri hiç ışık almıyordu. Kapıyı aralık bırakıp odanın içine doğru ilerledim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu kesinlikle geceleri Lily'nin yatak odasında onunla yalnız kalmak değildi. Kaçınmam gereken şeyler listemde bu gerçekten en üst sıradaydı.

Huzursuz görünüyordu ve ben de onu korumaya yemin etmiştim. Fakat bir kâbus ona zarar veremezdi. Burada olmam için hiçbir sebep yoktu. Aria'yı veya Gianna'yı arayabilir ya da Lily'nin uyumaya devam etmesine izin verebilirdim ama ben aptalın tekiydim.

İki gün önce odama geldiğinde onu göndermek tüm kahrolası gücümü tüketmişti. Onu yatağında istemiştim ve sadece uyumak için değildi. Benimle yatıp yatamayacağını sorduğunu ilk duyduğumda neredeyse sertleşecektim. Öyle demek istemediğini biliyordum ama hiç kimseyi o gece olduğu kadar yanlış anlamak istememiştim.

Bu berbat bir durumdu. İşimi ve ailemi her zaman ön planda tutmuştum. Şimdiye kadar hayatıma giren tüm kadınlar güzel birer kaçamak olsa da hiçbir zaman görevimi engellemeye yaklaşmamışlardı bile. Lily ise farklıydı. Bunu nasıl yaptığından emin değildim ama onu lanet aklımdan çıkaramıyordum. Açık kapı ile Lily'nin yatağı arasında göz gezdirdim ve sonra ona doğru yürüdüm. Bir yanım kapıyı kapatıp tamamen gözlerden uzak olmak istese de aralık bıraktım. Sözümü tutma şansım olsun istiyorsam birinin gelip odaya bakma riskini aklımda tutmalıydım.

Lily'nin başında durup bir süre onu izledim. Sırtüstü yatmış, sarı saçları yastığının üzerine yayılmış ve kaşları birbirine yaklaşmıştı. Sikeyim, bir kâbusun pençesindeyken bile çok güzeldi. Lanet olsun. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle? Omzuna dokundum. Üzerinde sadece bir atlet vardı. Parmaklarım çıplak tenine değdiğinde bu ufak dokunuşla aletim seğirdi. Kahretsin, yalnızca omzuna dokunmuştum; göğsüne, poposuna ya da bacaklarının arasına değil. Tanrı aşkına, omzuna dokunduğum için neredeyse sertleşecektim, bu durum tamamen yeni bir seviyede acmasıydı. "Liliana?" Nedense takma ismi yerine tam adını kullanmak daha güvenli gelmişti.

Göz kapakları hareket ederken elimin altında kıpırdandı. Fakat yine de uyanmamıştı. Boynunun yan tarafına hafifçe dokundum, nabzının parmak uçlarımin altında titrediğini hissedebiliyordum. "Lily," dedim biraz daha yüksek sesle.

İrkilerek gözlerini açtığında doğrudan bana bakıyordu. "Romero?" diye fısıldadı hâlâ uykulu bir sesle. Onu öyle çok öpmek istiyordum ki...

Liliana

Biri boğazıma dokunarak beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtım ama beynimin karşında kim olduğunu algılaması birkaç saniye sürmüştü: Romero.

"Romero?" Belki de hâlâ rüya görüyordum. Bir önceki ölüm döşeginde bana mutluluktan bahseden annemle ilgili rüyama göre bu kesinlikle bir gelişmeydi.

"Sorun yok," dedi Romero derin sesiyle.

Etrafıma bakındım. "Benim odamdasın." Aptal gibi göründüğümü biliyordum ama afallamıştım. Ne de olsa iki gün önce beni odasından kovmuştu ve şimdi kendisi benim odamdaydı. Bu beklemediğim bir sürprizdi. Sorun ettiğimden değildi elbette.

Romero'nun dudakları gülümsemek istercesine kıpırdandı. Bir an sonra tekrar ciddileşmişti. Bazen bu tür bir duyguya izin verirse hepsinin ortaya döküleceğinden endişe ettiği için gülümsemesini saklamaya çalıştığını düşünüyordum. "Kâbus görüyordun. Seni uyandırmak istedim."

Başımı salladım. Yatağımın yanında durmuş, hafifçe üzerime eğilmişti. Biraz uzansam boynundan tutup onu kendime çekebilirdim. Parmaklarım bunu yapmak için kaşınıyordu ama kısa bir süre önce beni reddettiğini unutmamıştım. Bir sonraki adımın onun atması gerekiyordu ve beni kâbusumdan uyandırmak için odama gelmesinin sayılıp sayılmayacağından emin değildim. Sayılmasını istiyordum. Doğrulduğum, battaniyem kalçalarımın kadar sıyrılmıştı. Üzerimde ince bir pijama takımı vardı. Romero'nun gözleri hareketimi takip etti ve göğsümde oyalandı.

"Uyandırdığın için teşekkürler. Annemle ilgili bir rüyaydı." Bunu neden söylediğimden emin değildim. Kâbusum Romero'yla konuşmak bir yana, düşünmek istediğim son şeydi. Gözleri yüzüme döndü. Sık sık içlerinde boğulabileceğimi düşünürdüm. O yanımdayken kendimi çok mutlu ve huzurlu hissediyordum. Bir şekilde Romero'nun doğru kişi olduğunu, birlikte olmam gereken kişi olduğunu biliyordum. Neredeyse en başından beri biliyordum. Eğer kader diye bir şey varsa, o da buydu.

Romero alnıma düşen bir tutam saç nazikçe geri ittiğinde ona doğru eğildim. Her nasılsa şimdi daha da yakındı. "Onu özlüyorsun."

Başımınla onayladım. Çok özlüyordum ama son sözleri beni ölümünden daha çok sarsmıştı. Kaçırıldığı şeyler için duyduğu üzüntü, içindeki özlem... Bunu asla unutabileceğimi sanmıyordum. Gözlerimiz buluştuğunda bir süre birbirimize baktık. Koridordan sızan loş ışıktaki ifadesindeki çatışmayı görebiliyordum. Ona doğru uzanmak istesem de kendimi durdurdum. Güçlü olmalıydım, kendime biraz saygım olmalıydı.

Artan gerilimi kesmek için bir şey, *herhangi bir şey* söylemek üzereydim ki Romero eğilip beni öptü. Bunu beklemiyordum. Dudaklarına karşı nefesim kesildi ama şaşkınlığım yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Kollarımı boynuna dolayıp onu tüm gücümle öptüm. Bir dizini yatağa dayadı ve sertçe başımı kavradı. Öpücüğü yorgunluğumun ve rüyamdan kalan hüznün son kırıntılarını da yok etmişti. Ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değildim. Romero yatakta diz çökmüş, ben de kısmen doğrulmuştum. Her saniye daha da canlı hissediyordum. Sonunda geri çekildim, nefesim kesilmişti. Bacaklarımın arasında nabzım ısrarla atıyordu ama bu gece işleri daha ileri götürmenin yanlış olacağını biliyordum.

Romero yanağını okşadı. Doğrulmak üzereyken kolunu yakaladım. “Bu gece yalnız olmak istemiyorum.”

İtiraz etmesini bekledim ama hiçbir şey söylememişti. Kapiya doğru ilerlediğinde kalbim paramparça oldu. Tek kelime bile etmeden gidecek miydi? Fakat onun yerine yatağa dönmeden önce kapıyı sessizce kapattı. Bana doğru attığı her adımında, kalbim duracakmış gibi oluyordu. Romero silah kılıfını komodinin üzerine bıraktı ve ardından ayakkabılarını çıkardı.

Ona yer açmak için yatağımın diğer tarafına kaydım, heyecandan içim içime sığmıyordu. Romero, umduğum gibi benimle birlikte örtünün altına girmedi ve bunun yerine üstüne uzandı. Omzumun üzerinden ona baktım. Yorgun görünüyordu, benim hissettiğimden bile daha yorgun. Bana gülümsedi. Tebessümü neredeyse teslim olmuş ve biraz da pişman görünüyordu. Kolunu belime doladı ve beni vücuduna çekip sırtımı göğsüne yasladı. Battaniyem aramıza giriyordu. O engelin de kalkmasını istiyordum ama bu gecenin onun istediği gibi olmasına izin vermeye karar verdim. Küçük bir muharebe kazanmıştım, savaş bekleyebilirdi. Aramızdaki kumaşa rağmen öpüşmemizin Romero’yu ne kadar etkilediğini hissedebiliyordum. Kendi kendime gülümseyerek gözlerimi kapattım. “Benimle kaldığın için teşekkür ederim.”

Romero başımın arkasını öptü. “Biraz uyu. Ben kâbusları uzak tutacağım.”

“Tutacağını biliyorum,” diye fısıldadım.

Ertesi sabah alarmım beni uyandırdığında yatakta yalnızdım. Doğruldu ve perdelerin açılmasını sağlayan düğmeye bastım. Kõr edici ışık beni selamladığında hızla gözlerimi kapattım. Nihayet aydınlığa alıştığım an Romero’nun geceyi odamda geçirdiğine dair bir işaret bulmak için etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu. Rüya görmüş de olabilirdim. Bir an için bu ihtimali düşündüm ama burnumu yastığa bastırdığımda onun kokusunu aldım. Rüya değildi. Yataktan çıktım. Tabii ki sabaha kadar kalmamıştı. Romero temkinliydi, en azından birimiz öyle olmalıydı. Eğer kız kardeşlerimden biri kapıyı çalmadan içeri girseydi, ki bu daha önce de olmuştu, o zaman başımız büyük belaya girebilirdi. Yine de beni tek kelime etmeden bırakıp gitmesi yeniden reddedilmişim gibi hissettirmişti.

Kendine gel, Lily.

Dikkatli olmalıydık yoksa eve gönderilirdim ve o zaman birlikte hiç vakit geçiremezdik. Bu iyi bir başlangıçtı.

Ne için başlangıç? Babamın Romero’yu potansiyel bir koca aday olarak kabul edeceğine inanacak kadar saf değildim. Romero’nun beni evlenmek isteyeceği biri olarak gördüğünden bile emin değildim. Fazla ileri gidiyordum. Tek istediğim risk almak, hayatın tadını çıkarmak ve mutlu olmaktır. Romero’yla geçirdiğim gece de bu yönde atılmış bir adımdı.

Aceleyle duşumu aldım ama makyajıma ve saçıma ekstra özen göstermiştim. Ardından aşağıya indim. Kız kardeşlerimin mutfakta gülüşüklerini duyabiliyordum, bu yüzden sesi takip ettim. Ellerinde kahve fincanlarıyla tezgâhın önünde duruyorlardı. İçeride başka kimse yoktu ama büyük ahşap masa altı

kişi için kurulmuştu. Erkeklerin bize daha sonra katılacaklarını umuyordum. Romero henüz orada olmadığı için hayal kırıklığımlı gizlemeye çalışarak onlara doğru yürüdüm. Aria bana bir fincan kahve doldurdu ve endişeli bir bakışla uzattı. “Dün gece yine uyumadın mı?”

Fincanı dudaklarıma dayarken duraksadım. Nabzım hızlanmıştı. Romero’yu odama girerken mi görmüşlerdi? Ya da sabah odamdan çıkarken? “Neden?” diye sordum tereddütle.

Gianna alay edercesine güldü. “Çünkü çok yorgun görünüyorsun. Gözlerinin altında halkalar var.”

Yeterince kapatıcı sürdüğümü sanıyordum. Lanet olsun. “İyiym. Rüyamda annemi gördüm ama kötü değildi.”

Aria kolunu omuzlarıma doladı. “Hâlâ sana söylediği şeyi mi görüyorsun?”

“Evet,” dedim kaçamak bir tavırla. “Sözlerini aklımdan çıkarıyorum.”

“Söylediği her şeyi çok fazla ciddiye alma. Annem hastaydı. Onun hatalarını düzeltmek senin işin değil. Mutsuz ölmek kendi hatasıydı,” dedi Gianna.

“Gianna,” dedi Aria uyarırcasına.

“Annem beni herhangi bir şeyle suçlamaya çalışmadı ki. O sadece mutlu olmamı istiyordu.”

“Olacaksın da. Bundan emin olacağız,” dedi Aria. Geri çekilmeden önce omzumu hafifçe sıktı. “Hadi, kahvaltıya oturalım. Lucaların ne zaman geleceği belli olmaz. Konuşacakları bir şeyler varmış.”

“Öyle mi?” diye sordum üçümüz de masaya yerleşirken. “İşle mi ilgili?” Romero’yla henüz hiçbir şey yapmamışken bile bu kadar gerginsem, aramızda gerçekten bir şeyler geçtiğinde daha ne kadar kötü olacaktım?

Aria bana tuhaf bir bakış attı. “Sanırım. Tek konuştukları bu.”

“Biraz tuhaf davranıyorsun,” dedi Gianna ekmek sepetinden bir çörek alırken. Yüzümü inceledi. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedim hızla. Bir kâseye biraz mısır gevreği ve süt doldurdum. Gianna’nın gözleri kafatasımda delikler açıyor gibiydi. Konuyu üsteleyeceğini anlayabiliyordum ama tam o sırada kordondan erkek sesleri gelmeye başladı. Mutfığa girdiklerinde neredeyse rahat bir nefes alacaktım çünkü Gianna’nın dikkati ona sırtan Matteo’ya kaymıştı. Gözlerim Romero’ya takılınca donup kaldım. Kahverengi saçları hafif dağınıktı ve göğsünü saran beyaz gömleği tüm dikkatimi dağıtıyordu. Fakat Luca ve Matteo ile birlikte masaya doğru ilerlerken onun bakışları üzerimde durmamıştı bile. Normal davranmamız ve şüpheleri üzerimize çekmememiz gerektiğini bilmeme rağmen, bana bakmayı açıkça reddetmesi içimin endişeyle dolmasına neden oldu. Luca eğilip Aria’yı öptüğünde ve Matteo karşılarındaki sandalyelere yerleşmeden önce aynısını Gianna’ya yaptığında da işler düzelmemişti. Romero yerine otururken bana küçük bir selam verdi ve hafifçe gülümsedi. Kaşığımı kapıp mısır gevreğimi yemeye başladım. İki ablamın gözlerini de üzerimde hissedebiliyordum. Beni çok iyi tanıyorlardı ama onlara hiçbir şeyden şüphelenme fırsatı vermeyecektim. Kocalarından sır saklamak zorunda kalmalarını istemiyordum, özellikle de bu tür bir sırrı. Kahvaltının geri kalanında, karşımda oturmasına rağmen gözlerimi Romero’dan uzak tutmaya özen gösterdim ve bunun yerine kız kardeşlerimle konuştum. Romero’nun beni görmezden gelmekte pek zorlanmadığı kesindi. O ve diğer erkekler, polisin fazla dikkatini çeken bir uyuşturucu satıcısıyla nasıl başa çıkacakları hakkında derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Kahvaltıdan sonra Aria ve Gianna tekrar havuza girmeye karar verdi. Hava güzeldi. Dışarıda hafif bir esinti vardı ve mavi gökyüzünü sadece birkaç beyaz bulut süslüyordu. Bikinimi

giymek için yatak odama gittim. Beyaz puantiyeli, şirin pembe bir takımdı ve göğüslerimi vurgulayan askılı bir üstü vardı. Odamdan dışarı adımımı attığımda sert bir göğse çarptım; kollarımdaki güçlü eller beni tutsa da sallanmayı bıraktığım an geri çekilmişlerdi. Elimi kalbimin üzerine bastırdım, kapımın önünde birinin olmasını beklemiyordum. “Tanrım, beni korkuttun,” dedim küçük bir kahkahayla. Ancak başımı kaldırıp Romero’yu gördüğümde kahkaham yarıda kesilmişti.

Hiçbir şey söylemedi, gözleri vücudumda gezinirken çenesi sertçe kasılmıştı. Tepki vermediği için utanmıştım. Hiç Romero’nun ya da herhangi bir erkeğin yanında böyle yarı çıplak bulunmamıştım. Romero birçok kadını çıplak görmüş olmalıydı ve beni onlarla kıyaslayıp kıyaslamadığını merak ediyordum.

Bir adım geri çekildim. Yanaklarım ısrarlı ilgisi altında ısınırken kollarımı bilinçsizce vücudumun önünde kavuşturdum.

Bana yaklaşımadan önce koridoru kontrol etti. “Nefes kesici görünüyorsun,” dedi alçak sesle.

Kollarımı indirdim. Onu iğnelemekten kendimi alamamıştım. “Kahvaltıda fark etmemiş gibiydin.” Kayıtsız görünme çabama rağmen sesim öfkemi açığa vuruyordu ve bu beni rahatsız ediyordu.

Romero gözlerimin içine baktı, ifadesi yumuşamıştı. “İnan bana, fark ettim. Fark etmemek imkânsız, Lily,” dedi sessizce. Koridorda yalnızdık ve tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyorduk. “Seni görmezden gelmek istemedim ama başka seçeneğimiz yok. Bu bir sır olarak kalmalı.”

“Bu mu?” diye sordum. “Tam olarak nedir bu?” Henüz aramızda neredeyse hiçbir şey olmamıştı. Üç kez öpüşmüştük ama o kadardı.

Omuzları sanki üzerimize bir etiket yapıştırmak istemiyormuş gibi gerildi. “Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama seni isti-

yorum, Lily. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Ne yaparsam yapayım hep oradasın.”

Derin bir nefes verdim. Omuzlarımdan kocaman bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Demek sadece ben değildim. Başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona bakarken, “Beni istiyor musun?” diye tekrar ettim.

Romero’nun gözleri yeniden vücudumu boydan boya dolaştı. Her yerim karıncalanmıştı. Gözlerinin gezindiği her bir noktaya dokunsa nasıl hissettirirdi? Küçük, karanlık bir kahkaha attı. “Ah, evet.”

“Ben de seni istiyorum. Peki şimdi ne yapacağız?” Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana dek ona yaklaştım ve yüzüne bakmak için başımı geriye eğdim. Bunu istememe rağmen bana dokunmamıştı. Fakat gözleri göğüslerimdeydi ve artık duygularını gizlemediği için yüz ifadesindeki açlığı görebiliyordum. “Yapmak istediğim tek şey seni yatak odana götürüp bikinini yırtıp atmak, sonra da teninin her santimini tatmak. Tadının kesinlikle mükemmel olduğuna eminim.”

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum, yüzüm alev alacaktı. “Neden kendin bakmıyorsun?” Baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldamaya çalışsam da sesim nefes nefese, neredeyse utangaç çıkmıştı.

Romero parmak uçlarıyla kızarmış yanaklarıma dokundu. “Çok masum.” Başını iki yana salladı. Fiziksel ve duygusal olarak geri çekilmek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Ona yaslandım, göğüslerim güçlü gövdesiyle aynı hizadaydı. “Masum olmak istemiyorum, Romero.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Başımı kavradı ve boynumu arkaya yatırıp eğildi. Diliyle şahdamarımın izini sürmeden önce nabzuma derin bir öpücük kondurmuştu. Merkezim kasılırken utanç verici bir inilti çıkardım. Kafamı yana doğru eğerek

ona daha çok alan açmışım ancak o, boğazımdan yukarı çıkıp dudaklarımı öptü. Kendimi bedenine daha da sert bastırdım. Gömleği çıplak tenimi ürpertiyordu. Evin içinden gelen bir sesle birbirimizden ayrıldık. Koridorda kimse olmasa da bu bize dikkatli olmamız gerektiğini hatırlatmıştı. Etrafa bir kez daha baktıktan sonra Romero yanağımı tekrar okşadı. “Tadın gerçekten de düşündüğüm kadar mükemmel.”

Gülümsedim. “Daha tamamını denemedin bile.” Ne söylediğimi ve onun bunu nasıl anlayacağını fark ettiğimde yanaklarım alev aldı.

Romero’nun gözleri arzu olduğundan şüphelendiğim bir hisle kararmıştı. “İnan bana, niyetim bu.”

Titredim. “Öyle mi?”

“Tanrım, evet.” İç çekti, sonra bir adım geri çekildi. “Ama dikkatli olmamız gerekiyor. Tehlikeli bir yolda ilerliyoruz.”

“Biliyorum ama umurumda değil. Bunu istiyorum.”

Romero beni tekrar öptü ve başını iki yana salladı. “Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama seni kahrolası aklımdan çıkaramıyorum. Şimdi de bu.” Bikinimi işaret etti. “Aklımı okuyamadığın için şanslısın, yoksa şok olurdun.”

“Aklımı okuyabilseydin senin şok olacağın kadar değil,” dedim baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Arkamı döndüm ve kalçalarımı sallayarak oradan uzaklaştım.

Romero

Lily’nin salınarak uzaklaşmasını izlerken neredeyse inleyecektim. Minik bikinisi muhteşem poposunu tam olarak örtmüyordu ve uzun bacakları beni çılgına çeviriyordu. Aklını okumak, ne stediğini öğrenmek ve ona bunu vermek istiyordum.

Daha önce tadına bakmamla ilgili yaptığı yorum, zihnimi ağzımın amının üzerinde olduğu görüntülerle doldurmuştu. Hayal ettiğim kadar pembe ve mükemmel olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Merhamet dileyene kadar onu yalamak istiyordum.

Pantolonum bana rahatsızlık veriyordu. Aletime biraz daha yer açmak için önümü düzeltmem gerekmişti. Onu tatmayı düşünmeye devam edersem kendimi nasıl tutabilirdim ki? Kafamda o görüntüler bana işkence etmeden yatağında yatmak zaten yeterince zordu. Lily'nin gece beni tekrar ziyaret edeceğini biliyordum. Artık onu ne kadar çok istediğimi bildiğine göre bu fırsatı kullanacaktı.

Ancak aynı zamanda belirli sınırlar koymam gerektiğini de biliyordum. Flört etmek ve öpüşmek hâlâ tolere edilebilirdi ama Luca ile Aria'nın ve en önemlisi de Scuderì'nin buna katılmayacağından emindim. İşleri daha da ileri götürmek riske atamayacağım bir durumdu. Luca'ya bir söz vermiştim ve en azından bu sözü tutmaya çalışmalıyım.

Bölüm Dokuz

Liliana

O gece yine Romero'nun odasına gittim. Işıklar kapalıydı ama sırtını yatak başlığına yaslamış oturuyordu. Yanına yaklaştığımda hiçbir şey söylememesi beni germişti.

“Hey,” diye fısıldadım. Ardından esnedim çünkü uzun bir gün olmuştu ve her zamanki gibi uyku benden kaçıyordu. “Yatağına gelebilir miyim?”

Battaniyesini kaldırdı. Çabucak altına girdim ama aniden utandığım için ona sokulmamıştım. Romero bana baktı ve sonra uzanıp alnımdaki birkaç saç telini geriye itti. Onu öpmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum ama başını iki yana salladı. Donup kalmıştım.

“Bence yataktayken öpüşmemeliyiz.”

“Artık beni öpmek istemiyor musun?” O kadar korkunç muydum?

“Hayır, seni hâlâ öpmek istiyorum ve öpeceğim de ama yataktayken değil. Aşmamamız gereken bazı sınırlar var, Lily.”

“Tamam,” dedim yavaşça. Belki de haklıydı. Yatakta öpüşmek çok daha fazlasını yapmaktan sadece küçük bir adım ötedeydi ve bazı şeylerin geri dönüşü yoktu. “En azından sarılabilir miyiz?”

Romero kıkırdadı. “Muhtemelen hayır demeliyim,” diye mırıldandı. “Ama çoktan mahvoldum zaten.”

Yatağa uzandı ve kollarını açtı. Ona yaklaşıp başımı omzuna koydum. Yanında kendimi neden bu kadar rahat hissettiğimden emin değildim. Tanımadığım insanlarla fiziksel temas kurmaktan hoşlanmamama rağmen Romero’yla hep yakın olmak istiyordum.

Gözlerimi kapattım ama hemen uykuya dalmamıştım. “Luca için çalışmaktan hiç pişman oldun mu? Bir askerin oğlu olarak *Famiglia*’nın bir parçası olmama seçeneğin de vardı. Normal bir hayat yaşayabilirdin.”

“Hayır, tek istediğim buydu,” dedi Romero. Parmakları dikkatimi dağıtacak şekilde kolumda aşağı yukarı geziniyordu ama farkında olup olmadığından bile emin değildim. “Luca ve Matteo’yu mafyaya girmeden çok önce tanıyordum. Benden büyük ve bir ayı kadar güçlü olduğu için hep Luca’yı örnek alırdım. Matteo’yla birlikte de başımızı sürekli belaya sokardık.”

“Bahse girerim Matteo’nun başı derde girmiş, sen de onu kurtarmak zorunda kalmışsındır.”

Romero bir kahkaha attı. “Evet, bu daha doğru. Luca *Made* erkeği olduğunda ve on bir yaşında ilk cinayetini nasıl işlediğini duyduğumda, onun gibi olmaktan başka bir şey istemedim.”

“O zamanlar henüz sekiz yaşındaymışsın. Bunun yerine oyuncak arabalarla oynaman gerekmez miydi?”

“*Famiglia*’nın bir üyesi olmak istediğimi her zaman biliyordum. Aralarındaki en iyi dövüşçü olmak istiyordum. Sık sık Matteo’yla ve hatta başlarda Luca’yla antrenman yapardım. Beni yerden yere vururlardı. Ama çabuk öğrenen biri idim ve birkaç

yıl sonra mafyaya kabul edildiğimde, bıçak kullanmakta benimle boy ölçüşebilecek sadece bir avuç insan vardı. Zamanla daha da iyi oldum. Çok çalıştım.”

Başardığı şeyle gurur duyduğunu söyleyebilirdim. “Ailen ne istiyordu? Seni mafyadan uzak tutmaya çalıştılar mı?”

“Babam onun gibi olmamı hiçbir zaman istemedi. Bir borç tahsildarı olarak pek çok korkunç şey yapmak zorunda kaldı. Yine de o ve annem kendi kararlarımı vermem konusunda bana güvendiler.”

İnsanların kendi kararlarınızı vermeniz konusunda size güvenmesi nasıl bir histi acaba?

“Bu hayat seni mutlu ediyor mu?” diye sordum usulca. Bazen beni neyin mutlu ettiğini kolayca söyleyebilmeyi dilerdim.

“Bazen... ama kimse her zaman mutlu olamaz.” Bir an sessiz kaldı. “Seni ne mutlu ediyor?”

“Bilmiyorum. Bu ediyor, ama geçici olduğunu biliyorum.”

Romero’nun göğsü, ben uykuya daldığından emin olana dek yanağımın altında alçalıp yükseldi. Fakat sonra tekrar konuştu. “Mutluluk çoğu zaman öyledir. Bu, devam ettiği sürece tadını çıkaramayacağın anlamına gelmez.”

İçten içe bu çılgınlığa son vermem gerektiğini biliyordum. Eğer biri bizi yakalarsa ikimizin de hayatı mahvolurdu. Ancak yapamıyordum. Ne zaman Romero’nun yanında olsam, son birkaç haftadır üzerime çöken keder katlanılabilir görünüyordu. Her şey daha huzurlu ve umutlu görünüyordu.

Kapıyı yavaşça açtım. Her zamanki gibi ışıklar kapalıydı ama perdeler çekilmemişti. Bu yüzden ay ışığı mobilyaların hatlarını aydınlatıyor ve bana yatağa giden yolu gösteriyordu. Kapıyı ses çıkarmadan kapatıp parmak uçlarımda içeri doğru ilerledim.

Romero uyanıktı. Yorganın altına girdiğimde gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Sırtüstü yatmış, kollarını başının arkasına yaslamıştı. Yüz ifadesini seçemiyordum. Kolunu bana dolayabilmek için başımı göğsüne koymamı bekledi. İlk hamleyi hiç yapmamıştı ama bu gece yalnızca yanında uykuya dalmak istemiyordum. Ne istediğimi tam olarak bilmesem de kesinlikle daha fazlasını istediğime emindim. Dizlerimin üzerinde yükselip kucağına çıktığımda karanlığa minnettardım.

Romero altımda kasıldı ve avuçlarını omuzlarıma bastırarak doğruldu. “Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını vardı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım dudaklarımı hafifçe onun kilere bastırmadan önce. Ne tür bir tepki beklediğimden emin değildim ama kesinlikle aldığım tepkiyi değildi. Sırtım yatakla buluşana dek beni ters çevirdi, şimdi o üzerimde duruyordu. Beni çarşafıya bastırmasa da vücudu tarafından esir alınmışım. Dizleri bacaklarımin arasında, kolları başımın iki yanında, bedeni üzerimdeydi. Romero her yerdeydi. Tanrım, bu iyi hissettirmişti. Belki de endişe ve korku hissetmeliydim. Onun yatak odasında yalnızdık ve eğer yardım çağırırsam başım bana istediği her şeyi yapmasına izin vermemden daha fazla belaya girerdi. Ancak Romero’dan korkmuyordum. Belki de bu aptallıktı. Neler yapabileceğini biliyordum. O bir katildi. Ayrıca yetişkin bir adamdı ve benden önce ona bedenini sunan birçok kadınla beraber olmuştu. Yıllardır herkes bana oyunlar oynamanın bir gün başımı belaya sokacağını söylüyordu. Belki de bu gece haklı oldukları ortaya çıkardı.

Buna rağmen vücudum Romero’nun yakınlığına tepki veriyordu. Merkezim tam olarak emin olmadığım bir beklentiyle gerilmiş, karnım ısınmıştı. Uzun bir süre boyunca karanlıkta yalnızca nefes seslerimiz yankılandı. “Lily,” dedi sessizce, yalvarırcasına. “Hep kendimi kontrol etmekle övünürüm ama ben bir

erkeğim ve iyi bir adam da değilim. Şimdiye kadar bir centilmen gibi davranmaya çalıştım. Üzgün ve yalnız olduğunu bildiğim için senden faydalanmak istemedim. Ama bir sonraki adımı atıp daha fazlasını teklif edersen, bu teklifi kabul etmememi bekle-yemezsin.”

“Belki de kabul etmeni istiyorumdur.” Kelimeler ağzımdan çıkarken kalbim hızla çarpıyordu.

Romero dudaklarını şakağımın üzerinde gezdirdi. Bu ufak dokunuşla içim ürpermişti. “Ne teklif ettiğinin farkında mısın ki, Lily?”

Bir an tereddüt ettim.

Romero derin bir nefes verip alınımdan öptü ve geri çekilmeye başladı.

Omuzlarını kavradım, tişörtünün altından bile sıcaklığı beni yakıyor gibiydi. “Bazen yalnızken, bana dokunsan nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalışıyorum.”

“Sikeyim,” diye mırıldandı Ardından tekrar geri çekilmenden önce beni nazikçe öptü. Bu sefer ellerim bile onu durduramamıştı.

“Neden geri çekiliyorsun?”

“Işıklar.”

“Işıklar mı?” dedim gergin bir sesle.

“Yüzünü görmem gerek.” Işıklar aniden yandığında gözlerimi kırptırdım. Romero yanıma uzanıp bir kolunu belime doladı. Saçları dağınıktı ve kirli sakalları, yanakları ile çenesini sarıyordu. “Sana dokunduğumu hayal ettiğinde hiç kendini okşadığın oluyor mu?” diye sordu alçak sesle.

Gözlerim biraz daha büyümüş, yüzüme bir sıcaklık yayılmıştı. Romero yanağımı kavradı ve kızaran tenimi okşadı. “Söyle bana,” dedi.

Bakışlarımı çenesine indirdim. Zorlukla fısıldayarak, “Evet,” diye itiraf ettim. Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

Romero burnunu saçlarıma gömdü. “Sikeyim.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

Beklediğim gibi gülmemişti. Çok sessizdi. Başını kaldırıp aç bakışlarını üzerime diktiğinde belimdeki eli sıkılaştı. Ağzını benimkine yaklaştırdığı an dudaklarımı onun için araladım. Dili içeri kayd ve ben onun tadına bakarken etrafımdaki her şey yok oldu. Bu ilk öpüşmemiz değildi ama yatakta onunla birlikteyken, bizi durduracak hiçbir şey yokken bambaşka hissediyordum. Öpücüğü daha şiddetliydi. Bu sefer tereddüt ya da şok yoktu. Önce alt dudağımı, ardından dilimi ağzına aldı. Hareketini bacaklarımın arasında hissetmemin nasıl mümkün olduğundan emin değildim.

“Böyle iyi mi?” diye mırıldandı boğazıma doğru. Tek yapabildiğim başımı sallamak olmuştu. Aria ve Gianna bana hep geveze derlerdi ama Romero’yla birlikteyken sözcükler beni sık sık hayal kırıklığına uğratiyordu. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde oyalandı ve dili beni tatmak için dışarı uzandı. Ağzı daha da aşağıya, atletimin kenarına inmişti. Parmakları kumaşın üzerinde gezindiğinde dudakları da aynı yolu izledi. Daha da aşağılara inmesini, daha fazlasını yapmasını isteyerek kendimi yukarı ittim.

“Bana tadının nasıl olduğuna bakmam gerektiğini söylemiştin. Bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum,” diye mırıldandı. Yukarı baktığında gözlerinde yırtıcı bir bakış vardı. Buna yaklaştığı tek sefer Ruslarla birlikte bodrumda olduğu zamandı. Kahverengi gözlerinde karanlık ve dengesiz bir ifade vardı ama bu sefer korkmuyordum. “Ne istiyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle.

Keşke bilseydim. “Daha fazlasını,” dedim usulca.

Romero bakışlarını göğsüme indirdi. Sertleşen meme uçlarım atletimin ince kumaşına baskı yapıyor, ilgi görmek için can atıyorlardı. Başparmağını birinin üzerinde hafifçe gezdirdiğinde nefesim kesildi.

“Böyle mi?” diye sordu.

Şiddetle başımı salladım. “Daha fazla.”

Romero güldü. Bu ses, dokunuşunu daha çok arzulamama neden olmuştu. Her iki meme ucumu da parmaklarının arasına aldı ve ipek pijamamın üzerinden hafifçe çekiştirdi. Hissettiğim duyguyla gözlerimi kapatırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Çaresizce rahatlamaya ihtiyacım vardı. Romero dudaklarıyla meme ucumu kavradı ve hafifçe emdi. Nedense kumaş, hissettiğim hazzı daha da artırıyor gibiydi. Patlamak üzereydim. Eli kalçamı okşadıktan sonra atletimin altından usulca karnımda gezindi. Hafif dokunuşuyla tüylerim diken diken olmuştu. Meme ucumu bıraktığında ıslak kumaş ona tutunmaya devam etti. Bunun nihayet gerçekleştiğine inanamıyordum.

Romero diğer meme ucuma geçti ve aynılarını tekrarladı. Bacaklarımı birbirine sürttüm. Aralarındaki gerilim neredeyse dayanılmazdı. Romero’nun gözleri yüzüme dönmeden önce hareketlerimi takip etti. “Oraya dokunmamı ister misin?”

Hızla başımı salladım. Romero gülümsedi ve bacağıma ulaşana kadar elini yan tarafımda gezdirdi. Hafifçe okşarken gözleri yüzümden hiç ayrılmamış, iyi olduğumdan emin olmuştu. Elini kavrayıp külotumun içine sokmaktan başka bir şey istemediğim ana kadar parmakları yavaşça uyluğuma doğru ilerledi. Romero sabırsızlığımı hissetmiş gibi şortumu hafifçe çekiştirdi. Hiç düşünmeden bacaklarımı araladım, sessiz bir davetti bu. Çok mu ileri gidiyordum? Umurumda değildi.

Elini şortumdan içeri soktu ve sonra parmakları külotumun kenarında gezindi. İşaret parmağını kumaşın altından geçirip

kıvrımlarıma dokundu. Dikkatle yüzümü izliyordu. Derin bir nefes aldığımda inledi. O kadar ıslanmıştım ki parmağı tenimde kolayca kayıyordu. Dudakları benimkilere yapıştığında öncekinden daha az kontrollüydü ve buna aldırmamıştım. Hafifçe kadınlığımı okşarken öpücüklerinin arasında “Böyle iyi mi?” diye mırıldandı. Kıvılcımlar içime doğru yükseliyor gibiydi. Bu, kendime dokunduğum zamanlardan çok daha ateşliydi.

“Evet,” diye fısıldadım.

Parmağı kıvrımlarımın arasından yukarı doğru ilerlediğinde ıslaklığımı klitorisime kadar yaydı. Ardından ileri geri okşamaya başladı, en ufak dokunuşu bile inanılmaz hissettiriyordu. Kalçalarım bu yoğun hisle sarsıldı. Ağzının içine doğru inledim, bacaklarım ona alan açmak için daha da aralanmıştı. Boynumu öptü ve sonra meme ucumu tekrar ağzına alarak üstümü daha da ıslattı. Bacaklarımın arasındaki parmakları beni gittikçe zirveye çıkarıyordu.

“Çok iyi hissettiriyorsun, Lily. Çok yumuşak, ıslak ve sıcak,” diye mırıldandı.

Yanıt olarak inledim. Onun bu sözleri söylediğini duymak, dokunuşunun altında daha da rahatlamamı sağlamıştı. Hareketleri nazik ve telaşsızdı. Ellerimi sırtında ve saçlarında gezdirdim. Onu mümkün olduğunca çok hissetmek, mümkün olan her şekilde ona daha yakın olmak istiyordum. Onu her zaman istemiştim. Kız kardeşlerim bana bu duygunun zamanla sona ereceğini söylemişlerdi ama benim arzum daha da artmıştı. Bu hissin hiç duracağını sanmıyordum, durmasını da istemiyordum.

Romero’nun diğer eli pijama üstümün kenarını buldu ve aşağı çekiştirerek göğsümü ortaya çıkardı. Kendimi saklama dürtüsüyle savaştığım zorunda kalmıştım. Nedense vücudumu onun gözleri önüne sermek, en özel yerime dokunmasından daha zordu. Romero başını eğip meme ucumu dudaklarının arasına aldığı-

da utanç pencereden uçup gitti. Aynı anda klitorisimin üzerindeki parmağı da daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Titredim. Dili meme ucumu hafifçe yaladı. Bu, aramızda kumaştan bir engel olmadan çok daha iyiydi. Utanç verici iniltilerimin ve boğuk çığlıklarımın sesi tehlikeli bir şekilde yükselmeye başlamıştı. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi tutmaya çalıştım ama Romero'nun yaptığı her şey çok iyi hissettiriyordu.

Romero meme ucumu serbest bıraktı. "Keşke inlediğini duyabilseydim. Bu sesi çok sevdim."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Romero daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsedi. Daha karanlık, daha tehlikeli ve tarif edilemez derecede seksiydi. "Gerçekten. Ne kadar sevdiğimi hissetmiyor musun?"

Kendini bana daha çok bastırduğında sert ve sıcak bir şey bacağıma gömüldü. Bunu ona yapanın ben olduğuma inanamıyordum. Romero dudaklarımı, çenemin altını ve boğazımı öpüp meme ucuma kadar ilerledi. Dilini etrafında dolaştırdıktan sonra diğer göğsüme geçti. "Bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki... Sikeyim, yanlış olması, sözüme karşı gelmesi umurumda değil. Sana karşı koyamıyorum."

Bu sözleri duymak bana kazandığım en büyük zafer gibi gelmişti. Meme ucumu tekrar ağzına aldığı anda sırtım yay gibi gerildi. Romero'nun beni izlemek için geri çekilmesini umursamadan parçalara ayrıldım. Çığlıklarımı bastırmak için yüzümü yastığa gömmüştüm. Dikkatli olmamız gerektiğini biliyordum ve içim zevkle dolarken utanç verecek kadar fazla ses çıkarıyordum.

Sakinleştiğimde başımı kaldırdım ve Romero'ya gülümse dim. "Vay canına."

Romero boynumu öptü. "Evet, vay canına. Siktir, seni izlemek inanılmazdı."

Dirseklerimin üzerinde doğrudum. Gözlerim *boxer*'mdaki çıkıntıya kaymıştı. Onu duş alırken izlediğim günden beri tekrar çıplak görmek istiyordum. Bir anlık tereddütten sonra uzandım ve avucumu ereksiyonuna yasladım. Aramızdaki i   amaşına rağmen inanılmaz derecede sıcaktı.

Romero nefesini tutmuş, kasları gerilmişti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi uyarırcasına. Ancak dokunuşumun altında daha da sertleşti.

Ona bunu söyleten şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerini inceledim. Kontrolünü kaybedeceğinden mi endişeleniyordu?

"Sana güveniyorum," diye itiraf ettim. Kahverengi gözlerini kapattı. Tekrar açtığında öncekinden daha sıcak ve yumuşak bakıyorlardı. Fakat içlerinde daha karanlık bir şeyin izlerini de yakalamıştım. "Ben de yapmak istiyorum," diye ekledim.

Romero itiraz etmedi. Onun yerine kalçalarını kaldırıp *boxer*'ını indirmeden önce yatak başlığına yaslandı. Sonunda aleti serbest kalmıştı.

Geçen sefer bu kadar yakından görmemiştim. Manzarayı seyrederken stres ve heyecan midemde kıvrıldı. Boyutu etkileyiciydi. Romero'yla ilk seferim hiç şüphesiz acı verici olurdu ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Lily," dedi Romero altına uzanmaya başlarken. Teredd d m  ona dokunmaya isteksiz olmamla karıştırmıştı.

Düşüncelerimi bir kenara iterek parmaklarımı sertliğinin etrafına doladım. Gerçekten bu kadar büyük olmasına şaşırmıştım. Romero derin bir nefes aldı ve ellerini çarşafın üzerine bastırarak yatak başlığına yaslandı. Hafifçe yukarı ve aşağı okşadım. Ardından parmaklarımı ucunda gezdirip hayalarına kadar indim. Onu keşfetmeden duramıyordum, aynı anda hem meraklı hem de heyecanlıydım.

Romero yanağımı kavradığında ona bakmak için döndüm ama durmamıştım. “Kahretsin Lily, beni delirtiyorsun.”

“Sana nasıl dokunmamı istiyorsun?” diye sordum sessizce. Ona bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyordum. Gianna’nın bir keresinde Aria’ya saksonun her erkeği dize getirdiğini söylediğini duymuştu. Ancak bunu tatmin edici bir şekilde yapabileceğimden emin değildim. Belki de Gianna’dan talimat istemeliydim.

“İyi gidiyorsun.”

İyi olmak istemiyordum. Harika olmak istiyordum. Romero’ya bir kadın olduğumu ve hâlâ ara sıra olduğumu sandığı gibi küçük bir kız olmadığımı göstermek istiyordum. Endişelerimi bir kenara iterek eğildim ve aletini ağızıma aldım.

Romero altımda hayretle irkildi ve başımın arkasını kavradı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Bunu inanarak söylememiştı. Dilimi kökünden tepesine kadar gezdirdim. Birkaç damlanın toplandığı başı dışında hiçbir şeyin tadı yoktu. Onları düşünmeden yaladım.

Romero küfrederek elini saçlarımda gezdirdi.

“Doğru yapıyor muyum?” diye sordum birkaç dakika sonra.

“Siktir, evet. Kendimi ağızına itmemenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun bile.”

“Eğer istediğin buysa yapabilirsin.”

“Hayır, bugün değil. Acele etme ve istediğini yap. Hepsinden zevk alacağım, güven bana,” dedi alçak sesle. Ben de öyle yaptım. Ucunu yalayıp aletini ağızıma aldım ve dilimi gövdesi boyunca tekrar tekrar gezdirdim. Romero pek ses çıkarmasa da arada kesik nefesler alıyordu ve saçımdaki eli sıkılaştırmıştı.

“Boşalacağım,” diye uyardı. Destek almak için kalçalarını kavrayarak aletini daha sert emdim. Bir an sonra Romero alçak

bir iniltiyle boşaldı. Aletinin inmesini beklerken onu ağzımda tuttum ama inmemişti. Eskisi kadar sert olmasa da kesinlikle yumuşak da değildi. Onu bıraktım ve yutkundum. Tadını sevip sevmediğimden hâlâ emin değildim.

Romero'nun gözlerine baktığımda yanaklarım alev alacaktı. Karanlık ve aç ifadesinin gücü altında titredim ama başparmağı ağzımı okşarken bakışları yumuşamıştı. "Onu bir uyarı olarak söyledim. Yutmak zorunda değildin, Lily," dedi Romero. Belimi kavradı ve beni nazikçe öpmeden önce kendine doğru çekti. "İyi misin? Yoksa berbat mıydı? Bu kadar ileri gitmene izin vermemeliydim," dedi. Sesi suçlulukla doluydu.

Kaşlarım çatıldı. "Berbat mı? Hayır, neden? Sana iyi hissettirmek istedim. Ağzıma boşalman umurumda değil."

Romero soluksuz bir kahkaha attı. "Bana böyle şeyler söyleme. Artık hiçbir şeye odaklanamayacağım."

Sırıttım. Ardından bakışlarım tekrar ereksiyonuna kaydı. "Neden yumuşamıyor?"

Romero'nun şaşkınlığını görebiliyordum. Ne söylediğimin farkına vardığında dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Boşalmam hâlâ azgın olmadığım anlamına gelmez. Beni yumuşatmak için birden fazla orgazm gerekir."

"Gerçekten mi?" diye sordum hınzırca.

Romero başını iki yana sallarken parmakları bileğimi yakaladı. Avucumu kaslı göğsüne bastırarak bana engel oldu. "Bu gece olmaz. Geç oldu. O kadar uzun kalamazsın."

Hayal kırıklığı heyecanımı alıp götürmüştü. "Biliyorum."

Romero yanağımı okşadı. "Dikkatli olmalıyız. İnan bana, bütün geceyi seninle geçirmeyi çok isterdim."

Başımı sallayıp tekrar göğsüne yaslandım. Odama geri dönmeyi önce birkaç saat uyumak istiyordum. *Anın tadını çıkar,* dedim kendime uykuya dalmadan önce.

Bölüm On

Romero

Lily bana sakso çektikten sonra, ertesi günü dilimle bu iyiliğe karşılık vermekten başka bir şey düşünmeden geçirdim. Malikânenin tehlike altında olmaması çok iyiydi çünkü dikkatim tamamen dağılmıştı. Eğer bir saldırı olsaydı kimseyi korumakta iyi bir iş çıkarabileceğimi sanmıyordum.

O gece yatağında Lily'nin gelmesini beklerken aletim o kadar sertleşmişti ki neredeyse canım yanıyordu. Gece yarısı olup da henüz odama gelmediğinde, neredeyse onu aramaya çıkacaktım. En son ne zaman bu kadar azdığımı hatırlamıyordum.

Sonunda kapım açılıp Lily içeri girdiğinde, üzerinde ince bir gecelik vardı. Onu duvara yaslayıp kendimi içine gömmek için zor direniyordum. Yapamayacağım tek şeydi bu. Birçok sınır çoktan aşılmıştı ama burası çizgiyi çekmem gereken yerdirdi.

Lily yatağa atladı ve beni hevesle öptü. Görünüşe göre bunu bekleyen tek kişi ben değildim. "Gianna ve Matteo koridordaydı, o yüzden beklemek zorunda kaldım," dedi. Parmakları çoktan göğsümden aletime doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Dokunuşunu seviyordum ama sıra bendeydi. Onu yakalayıp sırtüstü çevirdim. Nefesi şaşkınlıkla kesilmişti. Ellerimi beline koydum ve külotunu bacaklarından aşağı kaydardım. Bir an için duraksamıştım. Bu Lily için hâlâ yeniydi. Ona daha önce birlikte olduğum kadınlar gibi davranamazdım. “Bu senin için uygun mu?”

Külotunu çıkarmama yardımcı olmak için ayaklarını kaldırdı ve hızla başını salladı. Gözlerinde yalnızca arzu vardı. Yumuşak baldırını okşayıp bacaklarını aralamadan önce gülümsedim. Güzel yüzünde bir parça utanç belirmişti ama ona bunu düşünecek zaman tanımadım. Utanacak hiçbir şeyi yoktu. Karnımın üstüne yatıp bacaklarını daha da ayırdım. Bu ıslak manzarayı takdir etmek için bir an bekledikten sonra kadınlığını baştan aşağı yaladım. Lily inledi ve başımın arkasını kavradı.

“Romero,” dedi merakla. Dudaklarından adımı duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Dilimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdim. Lanet olsun, tadı hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Nefes nefese bir halde sarsılırken rahatlamak üzereydi. Geri çekildim ve uylukları ile şekillendirdiği tüylere birkaç öpücük kondurdum. Erken boşalmasını istemiyordum. Bu anın tadını çıkarması gerekiyordu ama deneyimsiz vücudu çok duyarlıydı. Dilimi tekrar içeri daldırdığımda dudaklarından dökülen uzun iniltiyle aletim seğirmişti. Lily bacaklarını iyice aralayarak bana daha çok alan açtı. Kalçalarını kaldırıyor, parmakları örtünün etrafında kıvrılıyordu. Ağzımı klitorisinin üzerine kapattığımda sırtı yay gibi gerildi. Bacakları titrerken parçalara ayrılmıştı. Alt dudağımı ısırды. Güzel yüzü tutku ve iniltilerini bastırma çabasıyla buruşmuştu. Hareketlerimi yavaşlatırken onu izledim.

Çok güzeldi ve onun güzelliğini hiçbir zaman paylaşmak zorunda kalmak istemiyordum.

Liliana

Okulda kızların oral seksten bahsettiklerini duymuştum ama birinin ağzının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hiç hayal edememiştim. Garip olur muydu? Islak? İğrenç? Tuhaf?

Bunların hiçbiri değildi. Akıllara durgunluk verecek kadar harikaydı. Belki de bunun tek nedeni Romero'nun tam olarak ne yapacağını, zevkten parmaklarım yatağa gömülene kadar nasıl dişleyeceğini, emeceğini ve yalayacağını bilmesiydi. Bunu her yaptığımızda daha da iyi hissettiriyordu. Haftalar geçmişti ve Romero her gece beni ağzıyla tatmin ediyordu. Benim ona sakso çekmekten zevk aldığım kadar o da bundan zevk alıyor gibiydi.

Bu gece acele etmiyordu ve benim de onu aceleye getirmeye hiç niyetim yoktu. Öyle iyi hissediyordum ki... Romero'nun kirli sakalları zaman zaman beni hafifçe çiziyor ve bu hislerimi daha da yoğunlaştırıyordu. Başını kaldırdığında itiraz edercesine ofladım.

Kıkırdadı ama başını yeniden eğmemiştii. "Boşalacağın zaman söyle bana, tamam mı? Bilmek istiyorum."

"Tamam," dedim kararsızca. Neden bilmek istediğini merak etmiştim. Romero dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıp kaldığı yerden devam ettiğinde inledim.

Yaklaştığını hissedebiliyordum. Kalçalarım titremeye başlamıştı. "Geliyorum," Nefesim kesildi, utanamayacak kadar zevkime kapılmışım.

Romero'nun parmağı girişime dokundu ve sonra içime kaydı. Sırtım yay gibi gerilmişti. Ufak bir acı hissetsem de nedense bu daha şiddetli boşalmama sebep olmuştu.

Sonunda kımıldamadan yatağa uzandım. Nefesimi toplama-ya çalışıyordum.

Romero derin bir nefes verdi. “Lanet olsun. Çok darsın.”

Yanıt olarak hiçbir şey söyleyemedim, içimde olmasından çok etkilenmiştim. Parmağını yavaşça hareket ettirdiğinde kadınlığımın duvarlarını okşayarak bu hisleri üçe katladı. Romero içime girip çıkan parmağını izlerken başını uyluğuma yaslamıştı. Hayatında gördüğü en muhteşem manzaraymış gibi bakmasaydı çok utanırdım. Parmağını kıvrıdığında soluğum hayretle kesildi. Kalçalarım yataktan fırlarken bir orgazmıla daha sarsılmıştım.

Romero gözlerini üzerimden ayırmadan parmağını çıkardı ve resmen ağzına soktu. Sadece bakabiliyordum. Garip bir şekilde bu görüntüden tahrik olmuşum.

Yavaşça yanıma uzandı.

Aklıma bir soru takılmıştı. O kısa acı Romero’nun bekâretimi aldığı anlamına geliyor olabilir miydi? Böyle bir şey için endişelenmek zorunda olmam bile çok saçmaydı ama kuralları biliyordum ve yine de onları çiğneyemeyecek kadar korkuyordum.

Romero çatılan kaşlarına dokundu. “Hey, seni incittim mi?”

“Hayır, ben... Ben sadece... Merak ettim de...” Endişelerimi dile getirmekten utanıyordum.

Romero kendi kendine anlamış gibiydi. Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. “Parmağımı içine soktuğum için artık bakire olmadığından korkuyorsun.” Sesindeki duyguyu çözemiyordum. Kızgın mıydı? Kırılmış mıydı?

Başımın arkasını kavradı. “Bunu sana yapmam, Lily. İzin almadan bekâretini almam, hatta izin versen bile...” Başını iki yana salladı. “Bekâretini almayı düşünmemeliyim bile. Ama endişelenmene gerek yok. Parmağım yeterince kalın değil ve zarar verecek kadar derine de inmedim. Güvendesin.”

“Korkmadım, sadece...” Sadece ne? Endişelenmiştim. Bunu inkâr edemezdim. Romero’yu istemediğimden değildi. İstiyordum. Fakat bu büyük bir adımdı. Geri alamayacağım bir adım.

“Sorun değil. Korkmalısın zaten. Dügün gecenden önce bekâretini kaybedersen hayatın mahvolur,” dedi tuhaf bir ses tonuyla. Kollarını bana doladığı için artık yüzünü göremiyordum. “Senin o kişi olmanı istiyorum, biliyor musun?” diye fısıldadım karanlığa doğru.

“Ama bunu yapamam,” dedi Romero. Kolumdaki parmakları sıkılaşmıştı.

“Neden olmasın?”

“Lily,” dedi Romero neredeyse kızarak. “Neden olmayacağını biliyorsun. şimdiye kadar yakalanmadığımız için şanslıyız. Kız kardeşlerin ve Luca zaten şüpheleniyorlar. şu anda hâlâ her şeyi inkâr edebiliriz ve kimse aksini kanıtlayamaz ama eğer birlikte olursak, o zaman ortada kanıt olur.”

“Kanıt mı?” dedim öfkeyle. “Bir suç işlemeyi planlamıyoruz.”

“Bizim dünyamızda bu böyle. Dış dünyanın kurallarına göre oynamıyoruz ve bunu sen de biliyorsun.”

“Biz yalnızca birbirimizi sevdiğimiz için birlikte olmak istiyoruz. Bunun neresi yanlış?” Ne söylediğimi fark ettiğimde ağızımı kapattım. Romero’nun ağızına “seni seviyorum” sözcüklerini adeta tıkmıştım. Oysa o bu sözcükleri hiç söylememiş, hatta yakınından bile geçmemişti. Aslında ben de söylememiştim ama onu sevdiğimi biliyordum. O da beni seviyor muydu?

Romero donup kaldı. Bir an için nefes almayı dahi bırakmıştı. “Sikeyim,” diye fısıldadı sertçe. şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bu iş kontrolden çıkıyor.”

“Ciddiydim, Romero,” dedim alçak sesle. “Seni seviyorum.”

Sessiz kaldı. Karşılık vermeyeceğini, veremeyeceğini anlamıştım. “Sevmemelisin. Bizim bir geleceğimiz yok, Lily.”

Sözleri kalbimi sızlatmıştı. Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyordum. “Bunu bilemezsin.”

“Haklısın,” dedi Romero sonunda. Ancak bunu beni yatıştır-
mak için söylediğini biliyordum. Şakağımı tekrar öptü ve sonra
ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Romero sonraki birkaç gün biraz daha tereddütlü davranmıştı ancak bu sadece kararlılığımı güçlendiriyordu. Annem gözlerinde özlem, dudaklarında pişmanlıkla ölmüştü. Ben de bu şekilde ölmek istemiyordum. Varoluşumun son saatlerinde kafamda bir yığın *keşke* ve *acaba* olsun istemiyordum. Geriye dönüp baktığımda hayatın ne kadar harika olabileceğini düşünmek istemiyordum. Romero’yu istiyordum. Romero’nun ilkim olmasını, her şeyi onunla paylaşmayı istiyordum. Tam şu anda, daha çok istediğim başka bir şey yoktu. Biliyordum ki pişman olsam bile, bu pişmanlık asla yapmazsam ve ömrüm boyunca sevdiğim insanla nasıl bir bütün olacağımızı merak etmek zorunda kalırsam hissedeceğim pişmanlık kadar acı verici olamazdı. Bazen yaşamak için bir şeyleri riske atmanız gerekirdi ve Romero benim almak istediğim bir riskti. Orgazmımın son anlarının tadını çıkarırken tek düşünebildiğim buydu.

Romero vücudum boyunca tırmandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Benimle ilgilendikten sonra her zaman yaptığı gibi yanıma uzanmak üzereydi ama ben omuzlarına tutundum. “Bu gece durmak istemiyorum.”

Donup kalmıştı. Koyu renk gözleri, sanki içlerinde bir yerde pişmanlığın izlerini arıyormuş gibi yüzümün her kıvrımında gezinse de bulamayacağını biliyordum. Çok fazla geceyi arzulayarak, merak ederek ve düşleyerek geçirmiştım. Bu gece sonunda istediğimi elde edecektim. Elbette Romero’nun yardımına ihtiyacım vardı ama beni reddetmeyeceğini hissediyordum. O, görevine bağlı ve sorumluluk sahibi bir adam olsa da aynı zamanda bir erkekti ve beni istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum

ve kalçama baskı yapan aleti de oldukça iyi bir kanıttı. “Lily,” dedi Romero boğuk bir sesle. Ardından boğazını temizledi. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. “Bunun geri dönüşü yok. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyi saklamak kolaydı ama bu noktadan sonra... *günahlarımızı* kanıtlamanın yolları var.”

Sessizce güldüm. “Günahlarımızı mı?” Başımı kaldırıp onu öptüm. “Bu nasıl yanlış olabilir ki?” Elbette, babamın ve dünyamızdaki diğer pek çok insanın bunun yanlış olduğuna dair bir roman yazabileceğini biliyordum ama umurumda değildi. İçimde yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünen hiçbir parça yoktu ve önemli olan da buydu.

“Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Yapmamalıyım. Tanrı aşkına, seni koruyacağıma dair Luca’ya bir söz verdim. Hayatını mahvetmek nasıl seni korumak oluyor?”

“Hayatımı mahvetmiyorsun. Bunu istiyorum, bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

“Tabii ki ediyor.”

Kendimi ona doğru bastırdım ve *boxer*’ının üzerinden aletini kavradım. “Seni istiyorum. Sadece seni. İlkim olmanı istiyorum.” Onun *tek* olmasını istiyordum. “Sen benim ilkim olmak istemiyor musun?” diye sordum sessizce, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

Romero acı dolu bir kahkaha attı ve önce ağzımın kenarını, sonra da yanağımı öptü. Ardından gözleri tekrar benimkileri buldu. “Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Başka bir şey düşünemiyorum ama bu günaha direnmeliyim. *Famiglia*’ya ve yeminime bağlıyım.”

“Benimle birlikte olmak yeminini bozmayacak.”

Romero yanaklarımı avuçladı. “*Capo*’m senden uzak durmanı emretti ve ben bunu yapmadım. Luca bunu itaatsizlik olarak görecektir ve bu da yeminimi bozmak demektir.”

“Uzak durmanı isteyip istemediğime karar vermesi gereken kişi benim. Bu benim bedenim, benim hayatım.”

“Bunun o kadar kolay olmadığını biliyorsun,” diye mırıldandı. Gözleri öyle duygu doluydu ki göğsüm arzu ve sevgiyle sıkışıyor.

Aletin etrafına doladığım parmaklarımı sıktım. “Biliyorum ama umurumda değil. Her şeye rağmen senin de beni istediğini biliyorum.”

Sert bir nefes verdikten sonra sessiz bir kahkaha attı. “Beni mümkün olabilecek her şekilde avucunun içine aldın. Böyle olmaması gerekiyordu.”

Gülümsedim. Romero gibi biri üzerinde böyle bir güce sahip olduğumu bilmek iyi hissettiriyordu. Ancak o da benim ve kalbimin üzerinde aynı güce sahipti. Bir başkasının birkaç kelimeyle kalbinizi parçalayabilecek güce sahip olduğunu bilmek çok korkutucuydu. Aşk korkutucuydu. “Senin o kişi olmanı istiyorum, Romero. Başka kimseyi istemiyorum. Lütfen.”

Beni tekrar daha sert bir şekilde öptü ve aletini hafifçe elimine doğru itti. Öyle sıcak ve sertti ki onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. “Emin misin?” diye sordu ama sözcüklerin ardında neredeyse hiç kararlılık yoktu.

“Evet. Seni istiyorum. Lütfen.”

Romero başıyla onayladı. Hem gerilmiş hem de heyecanlanmıştım. Yeniden itiraz etmesini bekliyordum ancak beni vazgeçirmeye çalışmadığı için memnundum. Bugün nihayet onun olacaktım.

Romero

Mantığın sesi olmam, Lily'yi kendisinden ve benden korumam gerekiyordu ama herkesin sandığı kadar güçlü değildim. Luca bana inanıyor, sadakatime ve irademe güveniyordu. Beni yeterince iyi tanımıyor demektir. Lily'nin bana bakan güzel mavi gözleri güven ve özlemle dolmuştu. Beni istiyordu ve lanet olsun, ben de onu her şeyden çok istiyordum. Onu parmağımla her becerdiğimde, sikimin onun içinde olmasının, sıcak kadınlığını etrafımda hissetmenin nasıl olacağını hayal ediyordum. Onu reddedemez, sunduğu bu hediyeyi kendimden esirgeyemezdim. Yüzünde şüpheyi dair en ufak bir iz olsaydı belki... Ancak yoktu. Ağzının tadına bir kez daha baktım. Tatlı, yumuşak ve karşı konulmazdı. Aletimin etrafındaki parmakları sıkılaştırırken kalçalarını hafifçe salladı. Çok iyi anladığım ve kabul etmeyi arzulağığım bir davetti bu. Dudaklarından uzaklaştım. "Henüz değil."

"Ama," diye başladı. Elimi bacaklarının arasına kaydırdım ve orta parmağımla içine ittim. Derin bir nefes alıp bacaklarını benim için biraz daha araladı. Bu kadar duyarlı olmasını seviyordum. Benim için her zaman çok ıslaktı. Hayatımda kendimi güçlü hissettiğim pek çok an olmuştu ama Lily'ye zevk vermek hepsinin önüne geçiyordu. Başka bir şey söylemeden sadece gözlerini kapadı ve gevşedi. Ona iyi hissettireceğim konusunda bana güveniyordu. Göğsünü öptüm ve sonra parmağımla yavaşça içinde kaydırırken meme ucunu ısırdım. Nefesleri hızlandı ama ben sabit bir ritim tutturmıştım. Aşağıya kayıp bacaklarının arasına yerleştim. Kendime bir süre parmağımla içine alan mükemmel, pembe kadınlığının tadını çıkarmak için izin verdim. Onunla ilgili her şey çok güzeldi. Bir an daha dayanamayacağımı anladığımda öne doğru eğildim. Dudaklarım o küçük yumrunun üzerine kapanmıştı. Parmağım daha derin ve sert bir

şekilde içinde hareket ederken dudaklarım ve dilimle onu kışkırttım. Her ittiğimde o engeli hissedebiliyordum. Dilimi klitorisine bastırdım ve bir parmağımı daha içine soktum. Bunu daha önce hiç denememiştim. Duvarları etrafımda sıkıca kenetlendi. Aletim fazlasıyla kaldı, bu yüzden onu mümkün olduğunca genişletmem gerekecekti. Hayretle nefesi kesilirken Lily altımda kasıldı. Dilimle onun sevdiği şekilde hafifçe daireler çizdim ve ardından dudaklarımın arasına alıp emdim. Gerginlik vücudunu terk ettiğinde yeni bir ıslaklık dalgası onu takip etmiş, parmaklarımın girişini kolaylaştırmıştı. Dudaklarından dökülen tatlı iniltileri dinlerken yavaş bir ritim yakaladım. Onu sonsuza kadar dinleyebilirdim. Ona zevk vermekten asla bıkmıyordum. Dünyada Lily'nin zirveye ulaşmasını sağlamaktan ve bunu ona yapan tek kişinin ben olduğumu bilmekten daha iyi bir duygu yoktu. İçimi daha karanlık bir duygu kapladı. O gerçekten benim değildi, belki de hiç olmayacaktı. Bir gün babasının onun için seçtiği adamla evlenmek zorunda kalabilir ve o adam da onu bu şekilde görebilirdi. İçim mantıksız bir öfkeyle doldu ama bu hissi bir kenara ittim. Bu tür şeyleri düşünmek için uygun bir zaman değildi. Düşüncelerimin tehlikeli yerlere sapmasına izin verdiğim için kontrolümü kaybetmek istemiyordum. Lily'nin ona karşı dikkatli ve nazik olmama ihtiyacı vardı. Ayrıca bu şansı bir daha kaç kez elde edeceğimizi bilmediğim için her kahrolası saniyesinin tadını çıkarmak istiyordum.

Sonunda yüzünü yastığıma bastırıp darmadağın olana kadar Lily'nin tatlılığına odaklandım. Keşke hiçbir yakalanma korkusu ya da engel olmadan çılgınlık attığını duyabilseydim. Bir gün. Bir gün, onu gerçekten benim yapacaktım. Bir yolunu bulacaktım.

Parmaklarımı çektim ve arkama yaslandım. O orgazmın tadını çıkarırken göğsünün yükselip alçaldığını seyretmekten zevk alıyordum. Yavaşça gözlerini açıp gülümsedi. Lanet olsun. O gülümseme beni her seferinde etkisi altına alıyordu. Üzerine eğil-

dim ve onu öptüm. Ardından komodininin çekmecesine uzanıp bir prezervatif aldım.

Lily beni izliyordu. Yüzünde kısa süreli bir tedirginlik belirmişti.

Duraksadım. “Bunu yapmak istediğine emin misin?” Sorduğum için kendimi vurmak istiyordum. Onun içinde olmaktan, onu benim yapmaktan, aletimin etrafında kasıldığını hissetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Neden bu kadar asil davranmak zorundaydım ki? Kimi kandırıyordum?

Dudaklarını olabilecek en acı verici şekilde yaladı ve “Evet, seni istiyorum,” diye fısıldadı.

Tanrı’ya şükür. Dudaklarını tekrar öptüm. Yataktan kalkıp iç çamaşırımı çıkardım. Aletim kendini göstermek istercesine sertleşmişti. Yanına geri dönmeden önce prezervatifi hızla taktım. Lily beni ilk kez çıplak görmüyordu ama bugün sertliğime bakarken yüzünde endişenin izleri vardı. Bacaklarının arasına girdim ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdirdim.

Gözlerinde yalnızca güven vardı. Onun bana bu kadar güvenmesini hak etmiyordum ama kahretsün ki yine de yüzünde bunu görmek hoşuma gidiyordu. Ağırlığımı dirseklerime verdim ve onu nazıkçe öpmeye başladım. Aletimin başı hafifçe ıslak sıcaklığına yaslanmıştı. Kendimi içine gömmek istiyordum. Hareket etmeden altımda gevşemesini beklemek için kendimi kontrol etmek öyle zor olmuştu ki... Elimi kalçasının altından geçirdim ve bacaklarını araladım. Gözlerinin derinliklerine baktım ve sonra kalçalarımı ileri itmeye başladım. Daracık kadınlığında ilerlerken bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Sikeyim, o kadar harika hissettiriyordu ki... Sıkı, sıcak, ıslaktı ve ben yalnızca aletimi sonuna kadar içine itmek istiyordum. Bunun yerine Lily’nin gözlerine odaklandım. Bunu onun için güzel hale getireceğime, ona nazık davranacağıma ve dikkatli olacağıma dair bana duyduğu güvene. Daha yarısına bile gelmemişken yüzü

sıkıntıyla buruştu. Duraksadım ama omuzlarımdaki parmakları sıkılaştırmıştı. “Durma,” dedi çabucak.

“Durmayacağım,” diye söz verdim. Durmak, yapmak istediğim son şeydi ama yavaş olmazsam ağlayabilirdi. Dudaklarımı şakağında gezdirdim ve sonra o engele ulaşana dek içinde ilerledim. Ona canının yanacağını söylememiştim. Yalnızca daha fazla gerilirdi. Geri kalanını da içine ittiğimde dudaklarıma karşı inledi ve kadınlığı aletimi sıkıca kavradı. Hareket etmedim.

Lily’nin yüzü acıyla buruşmuştu. Neler olduğunu, ne yaptığımı anlamam bir anımı aldı. Benim olmayan bir şeyi almıştım. Lily hiç tereddüt etmeden kendisini bana vermiş olmasına rağmen bu bizim dünyamızda affedilemez bir günahı.

“Geçti,” diye mırıldandım. “Bu en kötü kısımdı.” En azından öyle olmasını umuyordum. Öyle dardı ki hareket etmeye başlarsam işleri onun için daha da kötüleştireceğimden endişeleniyordum. Fakat sonsuza kadar bu şekilde kalamazdım. Ayrıca gerçekten hareket etmek, kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum. “Lily?”

Bana titrek bir gülümsemeyle baktı. “İyiyim. Az önceki kadar kötü değil.”

Bu, bir erkeğin birlikte olduğu kızıdan duymak isteyeceği bir şey değildi. Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum ama ilk seferinde bunun zor olacağını biliyordum. Hareket etmekten başka bir şey istemesem de olduğum gibi kalmaya ve bir süre onu öpmeye karar verdim. Aletim itiraz edercesine seğirdi.

“Gerçekten hareket edebilirsin,” diye fısıldadı. Bana tüm gereken de bu olmuştu. Yavaşça tekrar içine kaymadan önce neredeyse tamamen geri çekildim.

Derin bir nefes verdi, parmakları sırtıma gömülmüştü. Daha da yavaşlayıp o kadar derine inmemeye çalıştım. Bir an sonra Lily’nin vücudu altımda gevşemişti. Onunla uzun süre bu şekilde

seviştim. İlk kez tereddütlü bir iniltiyle karşılık verdiğinde, zafer çılgınlıkları atmak istemiştim. Ancak kadınlığı etrafımda kenetlenmişken sonsuza kadar dayanamazdım ve içimde boşalmayacağına dair bir his vardı. Bir dahaki sefere kesinlikle boşalacaktı ve bir dahaki sefer de olacaktı, bunu artık biliyordum. Konu Lily olunca, günaha karşı koyamıyordum.

Boşalmadan hemen önce taşaklarımın ve aletimin gerildiğini hissedene dek daha da hızlandım. Kalçalarımı çaresizce hareket ettirirken Lily'yi sıkıca tutuyordum. O iniltilerini bastırırken prezervatifi spermimle doldurdum ve ardından durdum.

Gözlerini kapatıp alnını göğsüme yasladı.

“İyi misin?” diye mırıldandım.

Başım sallasa da hiçbir şey söylemedi. Hafifçe geri çekildim ve yüzünü yukarı kaldırdım. Ağladığından endişelenmiştim ama sadece bitkin ve mutlu görünüyordu.

İçim rahatlamıştı. Yavaşça içinden çıktım ve prezervatifi çıkardım. Çöp kutusuna atmadan önce üzerindeki kanı görmüştüm.

Nedense bu görüntünün gerçekliğini kavramam uzun sürmüştü. Sikeyim. Ne yapmıştım böyle?

“Romero?” diye fısıldadı Lily. Yanma uzandım ve onu kollarıma çektim. Düşüncelerimi bilmesine gerek yoktu. Endişelenmesini istemiyordum.

Onun uykuya dalması uzun sürmemişti ama ben saatlerce uyanık kaldım. Sonunda kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve uzun süre okyanusa baktım. Pişmanlık yararlı bir duygu değildi. Geçmiş geri alamazdınız. Yatağa geri döndüm.

Lily battaniyenin altında kıvrılmış yatıyor, yalnızca güzel saçları ve huzurlu yüzü görünüyordu. Derin bir uykudaydı. Kendi odasına dönebilmesi için onu bir an önce uyandırmam gerekiyordu. Pencerenin dışında gökyüzü griye dönmeye başlamıştı

bile. Birazdan Luca ile Matteo kalkacaktı ve o sırada Lily'nin hâlâ odamda olması çok riskliydi. Kendi güvenliği için onu hemen göndermeliydim ama bunu yapmaya cesaretim yoktu ve aramızda geçenlerden sonra bu kadar çabuk gitmesini istemiyordum.

“Sikeyim,” diye mırıldandım. Şimdiye kadar Lily ile yaptığımız her şey riskli olsa da kimse izini süremezdi. Fakat *bu* Lily'nin itibarını yok edebilir, hatta bir savaş başlatabilirdi. Lily'nin bekâretini almak bencilce bir davranıştı. Doğrusunu biliyordum. Kuralları biliyordum. Yıllar içinde mantıklı kararlar vermeyi, *Famiglia*'nın lehine kararlar almayı öğrenmişim ama bugün görevimi ve Luca'ya verdiğim sözü hiçe saymışım. O ve ben, *Capo* kimliğinin müsaade edeceği kadar yakın arkadaşlardık. Ancak ne yaptığımı öğrenirse harekete geçmek zorunda kalacağını biliyordum.

Lily uykusunda iç çekti ve arkasını döndü. Battaniye de onunla birlikte hareket etmiş, çarşıftaki pembe nokta ortaya çıkmıştı. Gözlerimi kapattım. Lanet olsun. Bunun düğün gecesinde olması gerekiyordu. Ama Rocco Scuderi'nin Lily'yi asla benimle evlendirmeyeceğini biliyordum. Ben yalnızca kahrolası bir askerdim. Saygın ve onurlu olsa da yine de bir asker. Lily'nin bekâretini aldığım için duyduğum suçluluk duygusuna rağmen bunu tekrar yapacağımı biliyordum. Uzun zamandır onu kendime ait kılmak istiyordum ve bunu yapabilmemin tek yolu buydu. En azından artık onun bir parçası bana aitti. En azından birlikte geçirdiğimiz geceyi asla unutmayacaktı ama bunun yeterli olmadığını da biliyordum. Hayatının geri kalanını sadece paylaştığımız gecenin anısıyla yaşamasını istemiyordum. Lily'ye ona verebileceğim zevki her gece hatırlatmak istiyordum. Her lanet gece onu tatmak, koklamak, hissetmek istiyordum. Kollarımda uyuyakalmasını ve sabah yanımda uyanmasını istiyordum. Onun benim olduğunu herkesin bilmesini istiyordum ama Luca'ya ve *Famiglia*'ya daha fazla ihanet etmeden bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Luca bana bir kardeş gibi davranıyordu ama bunu yaparsam, Lily'nin üzerinde resmen hak iddia edip *Outfit*'e karşı gelirsem, *Famiglia*'nın iyiliği için beni kuduz bir köpek gibi uyutmak zorunda kalırdı.

İç çekerek yatağa doğru yürüdüm ve Lily'nin üzerine eğildim. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Lily, uyanman gerek," diye fısıldadım.

Göz kapakları dalgalanırken sırtüstü döndü. Battaniyeler kayıp gitmiş ve mükemmel göğüslerini ortaya sermişti. Meme uçlarının soğuktan sertleştiğini gördüğümde aletim buna tepki olarak seğirdi. Ona doğru eğildim. Hâlâ benim gibi kokuyordu. Sikeyim. Tekrar sertleşmeye başlamıştım bile. Gözlerini açtı ve bana uykulu bir gülümsemeyle baktı. Yüzü mutluluk ve güvenle parlıyordu. Dün gece hayatımı mahvettiğimin farkında değil miydi?

Bakışlarım altında yanakları hafifçe kızardı. Alnını öptüm. "Gitmen gerekiyor," dedim.

Donup kalmış, gözleri özgüvensizlikle dolmuştu. "Dün gece yanlış bir şey mi yaptım?"

Yüce Tanrım. Lanet bıçağımı kendime saplamak istiyordum. Tam bir pisliktim. İşlerin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Lily iyi bir kızdı ve ben onu mahvetmişim. Önce kulağının altını, sonra da yanağını öptüm. "Hayır, yanlış bir şey yapmadın, tatlım."

Rahatlayıp elini başımın arkasına uzattı. Umutlu görünüyordu. "Biraz sarılabilir miyiz?"

Sikeyim, sesi çok savunmasız geliyordu. Elbette dün geceden sonra yakınlık kurmak istiyordu. Bunu ben de istiyordum ama hava neredeyse aydınlanacaktı. Yine de bana olan bakışlarını görüyorken ona "hayır" diyemezdim. Battaniyenin altına girdiğimde göğsüme yaslandı. Çıplak teni benimkine değdi an

tüm duyularım canlanmıştı. Şehvetimi bastırdım. Şimdi zamanı değildi. Saçlarını okşadım. “İyi misin?”

Omzuma doğru başını salladı. “Biraz ağrım var.” Sesi utanmış gibiydi. Şakağına bir öpücük kondurdum. Bunu neden söyledikten emin değildim çünkü kesinlikle işleri kolaylaştırmayacaktı ama ağzımdan kaçırvermişti. “Seni seviyorum.”

Tanrı şahidim olsun ki gerçek buydu. Aşkımızın ölüme mahkûm olduğunu bilsem bile Lily’yi seviyordum.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldamadan önce derin bir nefes aldı.

Kahrolası aletimi, kalbimi ve ağzımı kontrol edemediğim için hem kendi mezarımı hem de onunkini kazıyordum.

Mutlulukla iç çekti. Başımızın ne kadar büyük belada olduğunun farkında değil gibiydi. Suçlu hissetmeyi bırakamıyordum. Keşke şansım olsa farklı davranacağımı söyleyebilseydim ama onunla tekrar yatacağımı biliyordum. Onu istemiştim, hâlâ istiyordum. Onu istemekten asla vazgeçmeyecektim.

Bölüm On Bir

Liliana

Romero ile gerçekten birlikte olduğumuza inanamıyordum. Pişmanlık hissetmiyordum. Belki bir noktada hissederdim ama bunu hayal bile edemiyordum.

Acı vericiydi ama yine de hayatımın en mutlu anıydı. Sonrasında Romero beni sevdiğini itiraf ettiğinde, bunu herkese anlatmak istemiştim. Bırakın öskelensinler, bırakın bana isimler taksınlar, kimin umurundaydı ki? Mutluydum ve önemli olan tek şey buydu. Ancak yapamayacağımı biliyordum. Bunu bir sır olarak saklamamız gerekiyordu. Belki bir gün ilişkimizi savaşa neden olmadan resmiyete dökmenin bir yolunu bulurduk fakat şu anda sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Yaz sona ermek üzereydi ama babam beni geri istemiyor gibiydi ve ben de kesinlikle Chicago'ya dönmek istemiyordum. Belki varlığımı unutturdu da temelli New York'a taşınabilirdim.

Bekâretimi kaybetmemin ardından Aria ve Gianna'yı ilk gördüğümde, bir şeylerin farklı olduğunu anlayacaklarından endi-

şelenmiştim ama elbette anlamamışlardı. Kimse bir şeyden şüphelenmemişti.

Belki de daha cüretkâr davranmaya başlamamın nedeni de bu farkındalıktı.

Neredeyse öğlen olmuştu ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum. Romero ile sabahın erken saatlerine kadar sevişmiştik. Odama döndüğümde kahvaltı için tekrar kalkmam gerekmeden önce sadece iki saat uyuyabilmişim.

“Neden biraz kanepede dinlenmiyorsun? Yorgun görünüyorsun,” dedi Aria ben tekrar esnediğimde. Önümüzdeki birkaç gün içinde yapacak bir şeyler bulmak istemiştik. Bu yüzden Hamptons’daki etkinliklerin ayrıntılı olarak anlatıldığı bir broşürü karıştırıyorduk. Güneşlenmek ve yüzmek sıkıcı gelmeye başlamıştı.

Gianna, Aria’nın arkasından kaşlarını oynattı. “Gerçekten de öyle. Geceleri yeterince uyumuyor gibi görünüyor.”

Luca ve Matteo’nun yanındaki Romero mutfaktan bize baktı ama endişeli görünmüyordu. Gianna’nın yorumunu görmezden gelmeye karar verdim. Masadan kalktım. “Muhtemelen haklısın, Aria. Biraz uzanacağım.”

Aria broşürü bir kenara bıraktı ve Luca’ya dönmeden önce saatine bir göz attı. “Öğle yemeğini dışarda yemek istiyorsak hemen yola çıkmalıyız.”

Luca başıyla onayladı.

Kanepeye doğru yürüdüm ve uzanıp gözlerimi kapattım. Neredeyse anında hafif bir uykuya dalmıştım ancak Aria ve Luca’nın evden ayrılmasıyla bölündüm. Birkaç dakika sonra da Gianna ve Matteo’nun sahile doğru giderken attıkları kahkahalar gelmişti. Onları izleyen sessizlikte zihnimin yeniden dalıp gittiğini hissettim.

“Seni yoruyorum,” dedi Romero yakınımda bir yerlerden.

Gözlerimi açtığımda onu başımda sırttırırken buldum. Yavaş yavaş benim dudaklarım da bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uyku sersemliğim kaybolmaya başlamıştı. Bacağımı dizinin arkasından geçirerek öne, tercihen üstüme düşmesini sağlamaya çalıştım ama Romero çok güçlüydü. Hızlıca teras kapısına doğru baktıktan sonra eğildi ve bana bir öpücük verdi. Tekrar geri çekilmek üzereyken kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım.

“Aria ve Luca öğle yemeği için dışarıda, Gianna ve Matteo da günü teknede geçirecek. Bu durumda ev bize kalıyor.”

Romero kararsız görünüyordu ama kadınlığımı kasıklarına bastırduğunda onu etkim altına aldığımı anlamıştım. Çoktan sertleşmişti. Bir hırıltıyla kendini üstüme bıraktı. Dudaklarımız hevesle birbirini buldu. Birkaç dakika süren ateşli öpüşmeden sonra Romero geri çekildi. “Burada seks yapmak çok riskli.”

“Biliyorum ama yapabileceğimiz başka şeyler de var,” dedim Romero’nun başını bir öpücük için tekrar kendime çekmeden önce. Yine itiraz etmemişti. Bunun pantolonunun içinden ereksiyonunu okşamamla da bir ilgisi olabilirdi.

Nedense Romero’yla oturma odasının ortasında öpüşmek aramızdaki ilişkiyi daha gerçekçi kılıyordu. Sanki gizli kalması gereken bir şey değil de gerçek bir çift olabilirmişiz gibi.

Dudaklarım öpücüğüyle hırpalanmıştı ama hoşuma gidiyordu. Romero elini tişörtümün altından geçirdi ve parmaklarını sutyenimin altına sokarak meme ucumu buldu. Nefesim kesilirken sırtım yay gibi gerilmişti. Romero beni daha da sert öptü. Bacağımı sırtının alt kısmına koydum ve onu kendime daha da çok çektim. Aramızda kıyafetler olmadan onu hissetmek için sabırsızlanıyordum. Belki de onu oturma odasında hızlıca sevişme riskini almaya ikna edebilirdim.

Bir kapı çarptı ve adım sesleri duyuldu. Ancak Aria oturma odasına girmeden önce tepki verecek zaman yoktu. “Lily, ben...” Ağzı hızla kapandı, donup kalmıştı. Romero ve ben de öyle. Romero elini tişörtümün altından çıkardı ve hızla arkasına yaslandı. Kollarını ereksiyonunu gizleyecek şekilde tutuyordu ama Aria’yı kandırabileceğinden şüpheliydim. Gözlerim ablamın arkasına kaydı ama Luca orada değildi. İçinde bulunduğumuz durumun tek iyi yanı buydu.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Sutyenimi ve saçımı düzeltmeye çalıştım ama ellerim titrediği için pek de iyi bir iş çıkaramıyordum. “Göründüğü gibi değil,” dedim. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark edince sustum.

Aria da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “İşte bu yüzden onunla yalnız kalmanı istemedim, Romero. Bunun olacağını biliyordum!”

“Sanki benim bu işle hiçbir ilgim yokmuş gibi konuşuyorsun. Bunu Romero tek başına yapmadı,” dedim ama Aria beni pek dikkate almamıştı. Romero’ya ters ters bakmakla meşguldü.

“Neden döndün ki? Kocanla öğle yemeği yemen gerekmiyor muydu?” diye sordum.

“Bunun için beni mi suçluyorsun?” dedi Aria hayretle. “Luca kulüplerden birinde sorun çıktığına dair bir telefon aldı. Rus *underboss*’lardan biriyle ilgili bir şeymiş, o yüzden beni bırakıp doğruca New York’a gitti. Buraya gelmediği için şanslısınız.”

Romero, “Eğer Luca’ya söylersen,” diye lafa girdi ama Aria onun sözünü kesti. “Ona söylemeyeceğim,” dedi öfkeyle. “Söylersem ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorum.”

Romero ayağa kalkmama yardım etti. “Luca senin kocan. Ona gerçeği borçlusun.”

* *Underboss*, organize suç gruplarının liderlik yapısı içindeki bir pozisyonudur. Alt patron, patronun ikinci komutanıdır. (ç.n.)

Ne yapıyordu? Luca öğrenirse başı büyük belaya girerdi. Ayrıca ya Luca babama söyleseydi? Hayretle Romero'ya baktım ama tepki vermemişti. Ardından aklıma başka bir düşünce geldi. Belki de insanların öğrenmesini istiyordu. Belki de Luca'nın onaylayacağını ve babamın Romero ile benim birlikteliğimizi kabul etmesi için bir yol bulacağını umuyordu. İçimde bir umut alevlendi.

"Lily, seninle özel olarak konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordu Aria. Gerçekten sarsılmış görünüyordu. Onun endişesi benimkini de tetiklemişti.

Stresten midem allak bullak olsa da başımı salladım. Aria benim kız kardeşimdi. Onu çok seviyordum ve ona güvenirdim ama Romero haklıydı. O aynı zamanda *Capo*'nun karısıydı ve sadakatinin kime olduğundan emin değildim. Onu yemek odasına ve oradan da mutfığa kadar takip ettim. İkimiz de bar taburelerine yerleşene kadar bir şey söylemedi.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu. Tanrım, sesi bile bir *Capo*'nun karısı gibi çıkıyordu. Çok yetişkin ve sorumluluk sahibiydi.

"Bir süredir. Neredeyse New York'a geldiğimden beri," diye itiraf ettim. Artık yalan söylemenin bir faydası yoktu ve aslında onunla bu konuda konuşmak istiyordum. Romero ve ben bunu yaklaşık üç aydır bir sır olarak saklıyorduk.

Aria yavaşça başını salladı, gözleri endişe doluydu. "Anlamam gerekirdi. Bazen sizi sevgililer gibi gizlice birbirinize bakarken yakalıyordum ama buna inanmak istememiştım."

Ne söyleyeceğimden ya da bir şey söylememi bekleyip beklemediğinden emin değildim. "Bunu saklamaya çalıştık."

"Tabii ki çalıştınız!" diye fısıldadı Aria sertçe. "Ah, Lily. Bu çok yanlış, biliyorsun, değil mi? Babam öğrenirse kıyamet kopar. Başın büyük belaya girer ve sadece bu da değil. Babam bu yüz-

den savaş bile başlatabilir. Sonuçta Luca New York'tayken seni güvende tutacağına söz verdi ve adamlarından birinin seninle bir kaçamak yaşaması kesinlikle bu sözün ihlali anlamına gelir.”

“Kaçamak mı?” dedim kırıgın bir sesle. Romero ile ilişkimiz bundan çok daha fazlasıydı. “Aramızdaki sanki sadece seksle ilgiliymiş gibi konuşuyorsun.”

Aria'nın gözleri büyüdü. “yle demek istemedim ama... bir saniye. Lütfen bana onunla henüz yatmadığını söyle.” Yüz ifadesi öyle çaresiz ve endişeliydi ki neredeyse ona yalan söyleyecektim.

Dudağımı ısırdım. “Onu gerçekten seviyorum, Aria.”

“Yani onunla yattın,” dedi sessizce. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi konuşuyordu.

Başımı salladım. “Ve bundan pişman değilim.” Romero'yla bu anı paylaşabildiğim için çok mutluydum. Onunla çok daha fazlasını paylaşmak istiyordum. Son birkaç hafta içinde onunla her birlikte olduğumda, bunun mümkün olduğunu düşünmem de ona daha da yakınlaşmıştım.

Aria arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi. “Babam öğrenirse seni öldürür. Gianna'yla olanlardan sonra kontrolünü tamamen kaybeder.”

“Annem lmeden kısa bir süre önce bana mutlu olmamı söyledi ve Romero beni mutlu ediyor. Onunla birlikte olmak istiyorum.”

“Lily, babam buna izin vermez. Kim ne derse desin, New York'tan sıradan bir askerle evlenmene izin vermeyecektir. Ben oktan *Capo*'yla, Gianna da *Consigliere*'le evlenmişken böyle bir birliktelikten hiçbir çıkarı olamaz.”

“Biliyorum,” dedim fısıldayarak. “Ama... Ben...” Sözlerim yarıda kesildi. Aria'nın haklı olduğunu biliyordum. Aslında bunu en başından beri biliyordum. Birini sevdiğim, onunla birlikte olmak istediğim için kötü hissetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Böyle olmamalıydı.

Aria elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. “Bazı kadınlar düğün gecelerinde bakire taklidi yapabiliyor. Belki bunu sen de yapabilirsin. Hem babam senin için çoktan koca bulmuş da değil, o zamana kadar bir şeyler düşünebiliriz.”

“Aria, ben başka biriyle evlenmek istemiyorum. Ben sadece Romero’yu istiyorum. Ciddiyim, onu seviyorum.”

Aria çok uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Orada ne bulmayı umduğundan emin değildim ama ona zaman tanıdım. “Seviyorsun, öyle değil mi?” dedi teslim olurcasına. “Peki ya o? O da seni seviyor mu?”

“İlk kez seviştikten sonra sevdiğini söyledi.” Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra bunu tekrar söylemesini ummuştum ama şimdiye kadar yapmamıştı. Belki de bunu çok sık yüksek sesle söyleyecek bir tip değildi.

“Senin hakkında ciddi olduğuna emin misin?”

“Elbette, sana söylediğimi duymadın mı?” dedim. Ancak sesimdeki tereddütü ben bile duyabiliyordum ve bunun nereden çıktığına emin değildim.

“Bazı erkekler seksten sonra istemedikleri şeyler söylerler çünkü kendilerini suçlu hissederek.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aria bunu nereden bilecekti ki? Ülkenin en korkulan adamlarından birinin kalbini kazanmıştı. “O böyle bir şey yapmaz. Eğer sadece beni altına almaya çalıştığını söylüyorsan, bu çok saçma. Romero’yu tanıyorsun, beni bu şekilde kullanmaz.”

Mavi gözleri suçlulukla yumuşadı. “Evet, haklısın. Romero öyle biri değil ve seks için bu kadar riske girmez. Luca’nın emirlerine karşı geldiğine göre sana değer veriyor olmalı.”

“Ona söylemeyeceksin, değil mi?”

“Dedim ya, söylemeyeceğim. Luca’nın zaten yeterince derdi var, bir de bu konuda endişelenmesini istemiyorum. Bir yolunu buluruz. Yine de o zamana kadar lütfen daha dikkatli olun. Arkamdan iş çevireceğinden şüphelendiğim için sana Romero’dan uzak durmanı söylemeyeceğim. Ama başka biri öğrenirse işler gerçekten kontrolden çıkabilir.”

“Biliyorum,” dedim. “Dikkatli olacağız.”

Aria dudaklarını birbirine bastırdı. “Romero’yla aranızdaki şeyi bitirmenin gerçekten imkânı yok mu?”

“Hayır,” dedim tereddüt etmeden.

Hüzünle gülümseyip bar taburesinden indi. “Romero’yla konuşmak istiyorum.”

Ayaklandım ve kolunu tuttum. “Neden? Beni terk etmesini sağlamak için mi?”

“Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?” dedi Aria kırılgan bir sesle.

O an kendimi kötü hissettim ama Aria yıllar içinde değişmişti. Belki de Luca’nın karısı olarak daha fazla sorumluluk aldığı içindi. Fakat bazen bana karşı her şeye burnunu sokan bir anne gibi davrandığını düşünüyordum. Her zaman benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi istediğinden şüphem yoktu. Tek sorun bunun ne olduğu konusunda ikimizin de hemfikir olup olmadığımızdan emin değildim. “Hayır ama neden Romero’yla konuşmak istiyorsun ki?”

“İstiyorum işte,” dedi inatla. “Ben onunla konuşurken lütfen burada kal. Benim için yap bunu.”

“Aria, lütfen bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme.”

“Ah, Lily, bu sandığından çok daha büyük bir mesele,” dedi Aria gitmeden önce.

Romero

Sinirden saçlarımı yolmak istiyordum. Daha dikkatli olmalıydık. Çoğunlukla gardımı asla düşürmezdim. Her zaman olası riskleri öngörürdüm. Bugün ise o kadar çok konuda başarısız olmuştum ki acınacak haldeydim ve sadece bu da değildi. İkimizin hayatını da riske atmıştım.

Aria bana doğru ilerledi. Çok kızgın görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Tam önümde durdu, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bunu nasıl yapabildin? Aklmdan ne geçiyordu?” diye tısladı ve işaret parmağını göğsüme bastırdı. “Muhtemelen düşünmüyordun gerçi, en azından kafanla değil.” Kasıklarımı işaret etti ve sonra göğsüme daha kuvvetli bir şekilde tekrar vurdu.

Kaşlarım havaya kalktı. Karşımdaki kişi Aria’ya hiç de benzemiyordu. Normalde bana hiç dokunmazdı çünkü Luca’nın en ufak şeyleri bile nasıl kışkırdığını biliyordu. “Bu sadece seksle ilgili değil.”

“Lily de aynı şeyi söyledi ama neyle ilgili o halde? Tanrı aşkına, kuralları biliyorsun. Sana hatırlatmak zorunda olmam çok ironik.”

“Kuralları biliyorum,” dedim sertçe. Sinirlenmeye başlamıştım ama kızmam gereken son kişi Aria’ydı. O haklıydı.

“Lily onunla birlikte olduğunu söyledi.” Aria başını iki yana salladı. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladığında tüm öfkem uçup gitti. “Tanrım, Romero, eğer biri öğrenirse Lily mahvolur. Yoksa onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?”

“Yapamam. Bunu biliyorsun. Baban buna asla izin vermez ve eğer ona karşı çıkarsak bu savaş anlamına gelir.”

“Bunu biliyorum. *Sen de* biliyorsun. Öyleyse neden yaptın?”

“Eğer düşündüğün buysa Lily’yi ben zorlamadım,” dedim. Kız kardeşini bir şekilde zorladığımı mı düşünüyordu? “Lily de istedi.”

“Bundan şüphem yok. Sana nasıl baktığını gördüm. Seni seviyor. Tabii ki seninle yatmak isteyecek ama senin daha akıllı davranman gerekirdi!”

Kahretsin, neden haklı olmak zorundaydı ki? “Biliyorum. Ne söylememi istiyorsun? Üzgün olduğumu mu?”

“Yalan söylemiş olursun,” diye mırıldandı Aria.

İçim öfkeyle dolu olsa da o haklıydı. Lily’le yattığım için üzgün değildim. En azından bir daha yapmayacak kadar üzgün değildim. “Şimdi bana ondan uzak durmamı mı söyleyeceksin?”

“Arkamdan iş çevirirsiniz. Ayrıca Lily ikinizin arasına girmeye çalışırsam benden nefret eder. Onunla çoktan birlikte olmuşsun. Bu yüzden yakalanmamaya ve kız kardeşimi hamile bırakmamaya dikkat ettiğin sürece tekrar yapmanızın bir önemi kalmadı.”

“Benimle o konuşmayı mı yapacaksın?” dedim keyifle.

“Ben ciddiylim. Eğer Lily hamile kalırsa işler gerçekten sarpa sarar.”

“Dikkatli davranıyoruz.”

“Sizi kanepede yakaladığım zamanki gibi mi?”

“Ciddiyim. Lily hamile kalmayacak.”

Aria elleriyle yüzünü kapattı. “Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Yalnızca Lily’nin New York’ta biraz eğlenmesini istedim. Aklımdaki bu tür bir eğlence değildi.”

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır bir yük gibi çökmüştü. Aria’nın da dediği gibi artık çok geçti.

“Seni Luca’ya söylemekle tehdit etsem ondan uzak durur muydun?” diye sordu Aria ellerini indirirken.

“Hayır,” dedim tereddüt etmeden.

“Güzel,” dedi beni şaşırtarak. “En azından bu onun hakkında ciddi olduğun anlamına geliyor. Belki ikiniz için bir çözüm bulabiliriz. Biraz düşüneyim.”

“Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Savaşa girmek istemiyorsak, babanızı birlikteliğimizi kabullenmesi için ikna etmemiz gerekecek.”

“Gianna ve ben politik nedenlerle evlendik. Lily’nin istediği adamla evlenmesine neden izin verilmesin ki?”

“Bir askerden fazlası olsaydım, belki baban bunu bir düşünürdü.”

Aria’nın gözleri parladı. “Kendi asker grubunun içinde Kaptan olabilirsin. Uzun zamandır Luca için çalışıyorsun, hep senin en iyi askeri olduğunu söyler. Sana terfi vermemesinin tek nedeni benim hakkımda sana güvenmesi ve korumam olarak başka birini istememesi.”

Ona baktım. Genelde bu pozisyon babadan oğula geçerdi. Askerler nadiren Kaptan olma onuruna erişebilirdi.

“Babam Lily için hâlâ birini bulmadı. Bu iyiye işaret. Gianna ve ben Lily’nin yaşındayken uzun süredir nişanlıydık. Yani belki de önerilere açıktır ve bu, New York ile Chicago arasındaki ilişkileri yeniden canlandırmak için iyi bir hamle olur.”

“Senden de iyi bir *Capo* olurdu,” dedim gülümseyerek.

“İyi bir *Capo*’yla evliyim, hepsi bu.”

“Öylesin,” dedim. “Ama sırf sen Luca’yı ikna ettin diye Kaptan olmak istemiyorum. Acınası bir terfi için bu kadar çok çalışmadım ben.”

“Onu ikna etmek zorunda kalmayacağım ve Luca hiçbir şeyi acıma duygusuyla yapmaz. Bunu bilmen gerekir.”

Başımı salladım. Haklıydı. “Ona bir kez söyledin mi, geri dönüşü yok. Bunu pek iyi karşılamayabilir. Sonuçta onun emirlerine karşı geldim. Bu hâlâ bir suç.”

“Evet, karşı geldin,” dedi Aria. “Ama seni kardeşi gibi seviyor. Seni affedecektir. Sadece bunu ona söylemenin bir yolunu bulmam gerek.”

“Onunla ben konuşabilirim. Yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmeliyim.”

Aria başını iki yana salladı. “Hayır, ben senden daha ikna edici olabilirim. Ayrıca bana uzun süre kızgın kalamaz.”

Güldüm. “Siz Scuderi kadınları erkeklerle başa çıkmayı iyi biliyorsunuz.”

Aria, Lily ve beni kanepede yakaladığından beri ilk kez gülümsedi. Yarın Kaptan olacağımı ve ardından Scuderi’nin beni memnuniyetle müstakbel damadı olarak kabul edeceğini düşünecek kadar saf olmasam da bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Bu zorlu bir savaş olacaktı.

Bölüm On İki

Liliana

Stresten mutfakta volta atıyordum. Bu kadar uzun süren neydi? Aria'nın Romero'ya ne söylediğini bilmek bile istemiyordum. Ya onu benden ayrılmaya ikna ettiyse? Böyle bir şey yapmayacağına söz vermişti ama emin olamıyordum. Eğer beni zarar görmekten koruması gerektiğini düşünüyorsa yalan söylemekten çekinmezdi.

Kapı açıldı ve Romero içeri girdi. Neredeyse sakın görünüyordu. Ona doğru koştum. "Ne söyledi?"

"Dikkatli olmamız gerektiğini."

"Hepsi bu kadar mı? Luca'ya bundan bahsetmeyecek mi?"

"Hayır, şu anda değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Birlikte olmamızın bir yolu olabilir."

“Resmi olarak mı demek istiyorsun?” diye sordum heyecanla.

“Evet ama önce Aria’nın Luca’yla konuşmanın bir yolunu bulması gerekiyor. Sonrasına bakacağız.”

Sevincimi bastırmaya çalıştım ama çok zordu. Romero’yla gerçek bir gelecekten başka bir şey istemiyordum.

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Sadece birkaç saniye sonra Romero acı dolu bir ifadeyle geri çekilmişti. “Daha dikkatli olmalıyız. Aria bizi bir daha böyle ulu orta öpüşürken yakalarsa kafamı koparır.”

“Muhtemelen sadece kafanı değil,” dedim hınzır bir sırıtışla. Pantolonunun üzerinden aletini kavradım.

Romero inleyerek bileğimi yakaladı ve elimi çekti. “Lily, bana işkence etmeyi bırak.”

“Sana işkence etmemin hoşuna gittiğini sanıyordum.”

Romero eğildi, dudakları kulağımı okşadı. “Yalnız olduğumuzda gidiyor.”

“O zaman odama gitmeye ne dersin?”

“Bundan daha fazla istediğim bir şey yok ama gündüz vakti kendimizi riske atmamalıyız,” dedi Romero üzüntüyle. “Ayrıca Luca’yı arayıp Rus *underboss*’la ilgili sorunu sormam gerekiyor.”

Yalandan surat astım. “Mantıklı davranmandan nefret ediyorum. Geceye daha çok var. Seni şimdi istiyorum.”

“Sikeyim,” diye mırıldandı Romero. Ardından tehlikeli bir ifadeyle sırıttı. “Sen git. Birkaç dakika içinde arkandan geleceğim.”

Odama doğru hızla ilerledim, şimdiden içimin beklentiyle kasıldığını hissediyordum.

Ertesi gün Luca New York’tan dönmüştü. Fazlasıyla gergindi, bu yüzden itirafımızın beklemesi gerekecekti. Akşam yemeği

sırasında Aria, Romero ve ben hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Aria'nın bir an önce Luca'yla konuşmanın bir yolunu bulmasını umuyordum. Böylece nihayet Romero ile geleceğimizi mümkün kılmanın bir yolunu bulabilirdik.

Gianna sanki bir şeyler döndüğünü anlamış gibi Aria ile bana bakıp duruyordu. Ablam her zaman belaya çekilirdi, o yüzden bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ana yemekler geldiğinde Luca'nın telefonu çalmaya başladı. "Yine ne oldu?" diye gürledi çatalını bırakırken. Bugün kesinlikle ona Romero ve benden bahsetmek için uygun değildi. Onu uzun zamandır bu kadar keyifsiz görmemiştim.

Ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp açtı.

"Rocco, aramanı beklemiyordum," dedi.

Hepimiz ona döndük.

Luca bana doğru baktı. "Liliana gayet iyi."

Babam tüm yaz boyunca yalnızca bir kez arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Nedense beni kontrol etmesinin gerçek nedeni hakkında endişe ediyordum.

"Yarın mı? Bu çok kısa bir süre. Bir şey mi oldu?"

Çatalımı bıraktım, midem endişeyle kasılmıştı.

"Tabii ki. Orada olacak," dedi Luca kaşlarını çatarak. Telefonu kapatıp masaya döndü ve iri gövdesiyle sandalyeye yerleşti.

"Neler oluyor?" diye sordu Aria ben daha bir şey söyleyemeden. O da benim kadar endişeli görünüyordu. Babamın Romero ve benim hakkımda bir şeyler öğrendiğini mi düşünmüştü? Eğer durum buysa, telefon görüşmesinin bu kadar sakin geçmeyeceği kesindi. Hem ona kim söyleyecekti ki? Bu evdeki hiç kimse bunu yapmazdı.

"Baban Liliana'nın yarın eve dönmesini istiyor," dedi Luca. Dudakları endişeyle gerilmişti.

“Ne?” dedim şok olmuş bir halde. Romero da şaşkınlığını gizlemeyi başaramamıştı. Luca şüphelenmeden önce bakışlarımı ondan ayırmak için kendimi zorlamam gerekti. “Bu kadar erken mi?”

Matteo güldü. “Üç aydır buradasın.”

Gianna dirseğini onun karnına geçirdiğinde sırtarak o noktayı ovuşturdu.

“Lanet olsun, şaka yapıyordum. Neden bu kadar saldırgan olmak zorundasın?” diye sordu.

Şaka kaldıracak durumda değildim. Dünya ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissediyordum. Eninde sonunda dönmek zorunda kalacağımı hep biliyordum ama babamın emri yüzünden kalbim kırılmıştı.

“İlk uçağa binmeni istiyor. Bileti çoktan almış,” diye devam etti Luca, sanki kardeşi ve Gianna hâlâ tartışmıyorlarmış gibi.

“Nedenini söyledi mi?” diye sordum.

“Sosyal sorumluluklar hakkında bir şeyler söyledi. Görünüşe göre katılmanı istediği birkaç parti varmış ama pek ayrıntı vermedi.”

Gözlerim yine Romero’ya kaysa da tekrar Luca’ya odaklandım. “Chicago’da ne kadar kalmam gerektiğini söyledi mi?”

Luca gözlerini kıstı. “Hayır. Chicago senin evin, o yüzden sormaya hakkım yok.”

“Lily reşit, geri dönmeyi reddedebilir,” dedi Gianna küstah bir sesle.

Matteo kolunu onun omzuna dolamış, her zamanki gibi kavgaları çok uzun sürmemişti. Muhtemelen yakında barışmak için odalarına gideceklerdi.

Luca sertçe ona baktı. “O zaman gerekirse onu o uçağa sürüklerdim. Eğer babası eve dönmesini istiyorsa dönecek. Bu kadar saçma bir şey yüzünden çatışma riskine girmeyeceğim.”

Dudağımı ısırđım. “Sorun değil. Döneceğim. Birkaç partiyi atlatabilirim, hem Fabi’yi göreceğim için de heyecanlıyım. Onu özledim. Babama mümkün olan en kısa sürede New York’a dönmememe izin vermesi için yalvaracağım.”

Yemeğin geri kalanında hiç konuşmadım ve sonunda kal-kabildiğimde de sevinmiştim. Döneceğim için bu kadar gergin olmam çok saçmaydı, çünkü her şeye rağmen Chicago’nun hâlâ benim evim olması gerekiyordu. Terasa doğru ilerledim ve kol-larımı kendime doladım. Hava sıcak olmasma rağmen açıklana-maz bir şekilde üşüdüğümü hissediyordum.

Kapı arkamdan tekrar açıldı ve Aria anlayışlı bir gülümse-meyle yanıma geldi. “Babamı arayıp seni yakında tekrar ziyare-te yollamasını isteyeceğim. Chicago’da sana ihtiyacı yok nasılsa. Sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacaksın.”

“Bu Romero’yu bir süre göremeyeceğim anlamıma geldiği için muhtemelen gideceğime seviniyorsundur,” diye tersledim. Ablama çıkıştığım için anında kendimi kötü hissetmiştim. “Özür dilerim,” dedim gözlerimi kapatarak.

Aria omzuma hafifçe dokundu. “Önemi yok. Gerçekten git-meni istemiyorum, lütfen inan bana.”

Başımı salladım. “Burada yaşamaya alıştım. Mutluydum. Chica-go’da en son ne zaman mutlu olduğumu hatırlamıyorum bile.”

“Bu sadece geçici bir şey. Kısa sürede buraya döneceksin. Ben de sen Chicago’dayken Luca’yla Romero hakkında konuşacağım. Belki döndüğünde Romero’yu kocan olarak kabul etmesi için ba-bamı nasıl ikna edeceğimize dair bir plan yapmış oluruz.”

İçim umutla dolmuştu. Kız kardeşime baktım. “Haklısın. Bunu kısa bir tatil olarak görmeliyim. Belki de yakında New York’a kalıcı olarak evim diyebilirim.”

Ondan sonra hiç konuşmadık. Yalnızca yan yana durmuş, gürültülü okyanusu seyrediyorduk. Aslında yapmak istediğim

Romero'yla konuşmak, onun kollarında olmak ve aramızdaki bu şeyin sona ermeyeceğine kendimi ikna etmektir. Fakat odama çekilmek için çok erkendi ve herkes hâlâ uyanıkken hiçbir şeyi riske atamazdık.

Esinti artınca Aria'yla birlikte oturma odasına döndük. Romero odanın diğer ucundan bana baktı. Bu gece onunla yalnız kalmak, vücudunu benimkinin üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ona hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Her zamankinden daha erken bir saatte koridora çıktım ve Romero'nun odasına doğru ilerledim. Onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyordum. İçeri girdiğimde pek şaşırmışa benzemiyordu.

Yatağının kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Kapıyı kapattığımda ayağa kalktı. Göğsümdeki baskı kalbimi ezip geçecek kadar şiddetlenene dek sadece birbirimize baktık. Neden bu konuda bu kadar duygusal davranıyordum? Romero yanıma geldi ve beni kalçalarımın kavradı. Ardından etrafında dönüp baldırlarım şilteye çarpana ve ikimiz de çarşafın üzerine düşene kadar beni yatağa doğru çekti.

Ellerimiz birbirimizin vücudunda çılgınca dolaşırken birbirimizi soyuyor ve okşuyorduk. Bunu tekrar hissetme şansını ne zaman yakalayacağımızı kim bilebilirdi ki? Haftalar sürebilirdi. *Çok uzun bir süreydi.* Birlikte geçirdiğimiz son geceyi en iyi şekilde değerlendirmeliydik.

Bu gece kontrolün bende olmasını istiyordum. Romero'yu sırtüstü yatırdığımda hiç direnmemişti. Kucağına çıkıp kendimi ereksiyonunun üzerine bıraktım. İçime doğru kaydığını hissediyordum. Bir an için gözlerimi kapattım ve tanıdık doluluk hissiyle sessiz bir nefes verdim. Romero kalçalarımı kavradı ve kendini yukarı doğru kaldırıp aletini daha derinlere itti. Kollarımın

üzerinde öne doğru eğildim. Şimdi yüzüm hemen onunkinin üzerindeydi ve saçlarım bir perde gibi etrafımızı çevreliyordu. Dış dünyaya karşı kişisel sığınağımız gibi. “Seni özleyeceğim,” diye fısıldadım ileri geri hareket ederken. “Bunu, her şeyi özleyeceğim.”

“Orada uzun süre kalmayacaksın,” diye hırladı.

Sesi kesinlikle emin geliyordu. Onu öptüm. İkimiz de aynı anda boşalana dek daha da hızlı hareket ettim ama henüz birbirimize doyamamıştık. O gece sanki birlikteliğimizi bu şekilde zihinlerimize kazıyabilirmişiz gibi iki kez daha seviştik.

Sonrasında Romero’nun kollarında uzanırken, “Gitmek istemiyorum,” diye mırıldandım. “Kollarında uyumak istiyorum.”

Romero çalar saatine uzandı. “O halde gitme. Erken kalkarız, sen de kimse fark etmeden gizlice odana dönersin.”

Gülümsedim ve yanağımı göğsüne yasladım. Romero’nun kalp atışlarının sesi kulağımda müzik gibi çınlarken uykuya dalmam uzun sürmemişti.

Alarm bizi gün doğmadan uyandırmıştı. Karanlık odada hızla kıyafetlerimi topladım. Gitmeden Romero beni göğsüne çekti ve şiddetle öptü. Ardından gizlice odama geri döndüm. Gerçekten kalkıp havaalanına gitmek için hazırlanmadan önce birkaç saat uyuyabilmişim.

Ayrılmanın en zor yanı, bekleme salonunda vedalaşırken Romero’ya sarılamamak ya da onu öpememektir. Ona son kez baktıktan sonra, geri dönmeyeceğime dair içimdeki ısrarlı endişeyi görmezden gelmeye çalışarak uzaklaştım.

Chicago’ya indiğimde eski korumam Mario beni bekliyordu. Pek konuşkan biri değildi, bu yüzden yolda tek kelime etmemiştik.

Girişe adımımı attığımda kalbim göğsümde bir davul gibi çarpmaya başladı. En son burada olduğumda ev hüznü ve ölümle dolup taşıyordu.

Mario benim için kapıyı açtığında içeri girdim. Eskisi kadar kötü değildi ama artık burada kendimi kesinlikle evimde hissetmiyordum. Acaba bu hayal gücümün bir ürünü müydü yoksa dezenfektan kokusu hâlâ köşelerde duruyor muydu?

Zihnim daha fazla kuruntuya kapılmadan önce, “Babam nerede?” diye sordum.

“Ofisinde. Seni hemen görmek istiyor.”

Bunun nedeninin beni özlemesi olduğundan şüpheliydim. Mario bavullarımı odama götürmek için yanımdan ayrıldı. Ben ise uzun koridor boyunca yürüdüm ve allak bullak olan midemi görmezden gelmeye çalışarak babamın kapısını çaldım.

“İçeri gel,” diye seslendi.

Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Fabi pencerenin yanında duruyordu. Üç ay içinde büyümüştü ve duruşundaki bir şey bana ondaki tek değişikliğin bu olmadığını söylüyordu. Son birkaç ay onu yormuş gibiydi. Fabi yaz için benimle New York’a gelebilseydi çok daha iyi olurdu ama doğal olarak bu söz konusu bile olamazdı.

Babam her zamanki gibi masasının arkasında oturuyordu. Bana sarılmaya zahmet bile etmemişti ancak Fabi yanıma geldi. O bunun için fazla soğukkanlı olduğuna karar vermeden önce kollarımı boynuna doladım. Benden daha uzundu. Yüzüne bakmak için arkaya doğru eğildim.

İfadesini gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Fabi’nin on üç yaşma girmesine daha birkaç hafta olmasına rağmen babam son zamanlarda onu mafya işlerine daha fazla dahil ediyordu. Bir şey mi olmuştu? Onu şimdiden birini öldürmeye zorlamış olamazlardı, değil mi? Küçük kardeşimin bir katil olabileceği fikriyle kanım buz kesti.

Babam masasının önündeki sandalyeye doğru başını sallayarak “Otur,” dedi. Fabi hemen kollarımdan kurtuldu. Ancak beni daha çok endişelendiren gözlerini çenemden ayırmamasıydı.

“Seni tekrar Chicago’da görmek güzel. Luca ve Aria sana iyi bakmışlardır umarım?” dedi babam.

Gianna’dan hiç bahsetmemiştii ki bu büyük bir sürpriz değildi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. “Evet, baktılar. Çok güzeldi.”

Fabi’nin gözlerine bakmaya çalıştım. Pencerenin önündeki yerine dönmüştü ve bakışlarımdan kaçmakla meşguldü. Elleri yumruk, dudakları ise kızgın yüzünde ince beyaz bir çizgi halindeydi. Midem düğümlenmişti.

Babam parmaklarını masanın pürüzsüz yüzeyine vurdu. Onu tanımıyor olsam neredeyse utanmış gibi görüldüğünü söyleyebilirdim. Korku tüm vücudumu sardı. Tekrar Fabi’ye döndüm ama o yere bakıyordu.

Aramızdaki sessizlik boğulacağımdan emin olduğum ana dek sürdü. “Luca’ya beni birkaç parti için burada istediğini söylemişsin?”

“Bu da sebeplerden biri. Yeniden sosyal çevremizin bir parçası olman gerekiyor.” Babam duraksadı, sonra boğazım temizledi. Neredeyse suçlu görünüyordu. “Hayat devam etmeli. Ölüm varlığımızın bir parçası ama soyumuzun devamını sağlamalıyız.”

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

“Tekrar evleneceğim.”

Hem rahatlamış hem de şok olmuştum. En azından başım belada değildi ama annem öleli altı ay bile olmamışken onun nasıl olup da başka bir evlilik düşünebildiğini anlamak bir yana, buna inanamıyordum. “Ama...” Kendime engel oldum. Söyleyebileceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, yalnızca başımı belaya sokacaktı. “Kiminle? Tanıyor muyum?”

Babamın yaşlarında tanıdığım birkaç dul kadın vardı ama hiçbirinin onun tipi olup olmadığından emin değildim. Bunu düşünmek kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu ve an-

nemin yerini doldurmayı düşünen ben bile değildim. Belki de babam söylediğinden daha yalnızdı. Her zaman annemle birbirlerine pek değer vermediklerini düşünürdüm ama belki de yanılmıştım. Belki de onu çarpık bir şekilde sevmişti. Belki de sadece bunu gösterememişti. Bazı insanlar böylelerdi.

Fabi kısık bir ses çıkardığında gözlerimi ona çevirdim. Hâlâ ayaklarının dibine bakıyordu ama bu muhtemelen en iyisiydi. Babam ona öyle bir bakmıştı ki sırtımdan aşağısı ürpermişti. Fabi'nin sol şakağında solmakta olan bir morluk fark ettim. Giysilerinin altında daha fazlası olup olmadığını ve bunların hepsinden babamın sorumlu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamamıştım.

Babamın parmakları yeniden tıkırdamaya başladı. "Maria Brasci."

Neredeyse sandalyemden düşecektim. "Ne?" dedim kendime engel olamadan. Şaka yapıyor olmalıydı. Maria benden sadece bir yaş büyüktü. Babamın kızı bile olabilirdi. Tanrı aşkına, benimle aynı okulda okumuştı!

Tekrar Fabi'ye baktım. Bana bunun bir şaka olduğunu söylemesini istiyordum ama yüzünü buruşturması ihtiyacım olan tek cevaptı. Bu iğrençti. Babam bir tür orta yaş krizi mi geçiriyordu? Kızı olabilecek birini nasıl seçebildiğini anlayamıyordum bile.

"Karşılığında," diye devam etti babam sakın bir sesle. "Sen de onun babası Benito Brasci ile evleneceksin."

İşte o an tüm dünyam paramparça oldu. Her şey gözlerimin önüne gelmişti. Romero ile bir geleceğe, mutluluğa, gülümsemelere, tatlı öpücüklere ve bitmek bilmeyen gecelere dair tüm görüntüler küçük parçalara ayrılıyor; yerlerini korkunç ve karanlık bir şey alıyordu. İnsanların yüksek sesle adını andıkları takdirde en büyük korkularının gerçeğe dönüşebileceğinden endişe ettikleri için fısıltıyla konuştukları bir şey. En karanlık kâbuslarımda

bile babamın beni Benito Brasci gibi yaşı bir adamla evlendireceğini hayal etmemiştim. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordum fakat hatırlamak zorunda olmamalıydım. Bununla ilgili her şey yanlıştı.

Konuşmaya çalıştım ama sesim çıkmıyordu. İlk gözyaşımın ne zaman döküleceğini merak ediyordum. Şu anda kendimi hâlâ bomboş hissediyordum.

“Lily’yi sefil bir hayata mahkûm ediyorsun,” dedi Fabi benim yalnızca aklımdan geçirebildiklerimi söyleyerek. Sesi çok... olgun geliyordu. Sanki ona bakmadığım bir anda yetişkin bir adam oluvermişti. Ona minnetle gülümsemek istedim ama yüzüm kaskatı kesilmiş, tüm vücudum donup kalmıştı. Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Bu sabah Romero’yu öpmüştüm ve şimdi Brasci’yle evlenmem gerekiyordu.

“Mantıklı kararlar almak zorundayım. Henüz anlamıyorsun ama anlayacaksın.”

“Hayır. Ben asla böyle bir şey yapmazdım.”

“Daha kötüsünü de yapacaksın, oğlum, inan bana.” İç çekti. “Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Hayat böyle.”

Kızı yaşındaki genç bir kadınla evlenmek nasıl bir fedakârlıktı? Fedakârlığı benim yapmam gerekiyordu.

Gözyaşlarımın ne zaman akacağını merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum ama henüz tek bir damla bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hiçlikten ibarettim. Tekrar Benito Brasci’yi hatırlamaya çalıştım ama elim boş kalmıştı. Bir önemi yoktu. O Romero değildi.

“Onunla yarın tanışacaksın. Benito ve Maria akşam yemeğine geliyorlar.”

Belki de durum bu kadar korkunç olmasaydı komik gelebilirdi.

“Tamam,” dedim öylece. Sesim gayet sakindi. Fabi bana kaşlarını çattı ama babam son derece memnun görünüyordu. Sandalyemden kalktım ve odanın diğer ucundaki kapıya yöneldim. “Ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün geçirdim.”

“Akşam yemeğinde bize katılmayacak mısın?” diye sordu babam ama umursuyormuş gibi görünmüyordu.

“Aç değilim,” dedim sakince.

“O halde güzelce uyu. Yarın ikimiz için de heyecanlı bir gün olacak.”

Kapının kolundaki elim bir an için hareketsiz kaldı. Bir duygu, belki de öfke, bedenimi ele geçiriyordu ancak hızla kayboldu ve vücudum tekrar uyuştu.

Bir ayak diğerinin önüne. Bir ayak diğerinin önüne. Merdivenleri çıkarken zihnim bu sözlerle doluydu. Arkamdan güçlü adım sesleri geldi ve bir an sonra Fabi yanımdaydı. Kolumu kavradı. Düşündüğümünden daha güçlüydü. Çok büyümüştü. Bu düşünceler zihnimde kendini tekrarladı. Belki de beynim yaşadığım şok yüzünden iflas etmiş ya da durumun gerçekliği katlanılamayacak kadar fazla olduğu için çökmüştü.

“Sikeyim, senin sorunun ne, Lily?” diye gürledi. Sesi henüz bir yetişkin bir adamınki gibi olmasa da bir çocuğa da ait değildi.

“Sorunum mu?” diye sordum.

“Evet, sorunun,” diye mırıldandı Fabi. Beni bıraktığında sıkıca tuttuğu kolumu ovuşturdu.

Bende bir sorun mu vardı? Belki de problem buydu. Geçmişte birçok yanlış yapmıştım. Evli olmadığımız halde Romero’yla birlikte olmuşum. Belki de bu günahlarımın cezasıydı. Kilisemizin papazı da muhtemelen böyle söylerdi.

“Neden çıldırmıyorsun? Neden öylece tamam dedin? Neyi kabul ettiğinin farkında mısın sen?”

Herhangi bir şeyi kabul ettiğimin farkında değildim. Kimse bana fikrimi sormamışken nasıl olabilirdim ki? “Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Sikerler,” dedi Fabi ayağını yere vurarak. Belki de düşündüğüm kadar büyümemişti.

Yüzümü hareket ettirebilseydim neredeyse gülümseyecektim. “Ne zamandan beri bu kadar çok küfrediyorsun?”

“Tüm *Made* erkekleri ediyor.”

“Ama sen henüz onlardan biri değilsin.”

“Yakında olacağım.”

Başımı salladım. Ben de bundan korkuyordum. Babam ikimizin de hayatını mahvetmeye kararlı görünüyordu.

“Hem şu anda bunun bir önemi yok. Bu evliliği öylece kabul edemezsin. Bir şeyler yapmalısın.”

“Ne yapacağım? Ne yapabilirim ki?” diye sordum biraz da öfkeyle. Bu kısa duygu patlaması beni korkutmuştu çünkü hissizliği tercih ederdim.

“Bir şey,” dedi Fabi sessizce. Mavi gözleri bana yalvarıyordu. “Herhangi bir şey. Öylece kabullenme.”

“O zaman bana ne yapabileceğimi söyle. *Made* erkeği olacak kişi sensin. Söyle bana.”

Fabiano bakışlarını kaçırdı. Yüzü suçlulukla doluydu.

Omzuna dokundum. “İkimizin de yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Gianna gibi kaçabilirsin,” diye çıkıştı Fabi.

“Gianna yakalandı.”

“Ama sen yakalanmazsın.”

“Yakalanırım.” Gianna’ya hiç benzemiyordum. Bir ay bile dayanamazdım, muhtemelen bir hafta bile. Ben asi bir kız değil-

dim. Bu hayatı geride bırakmak bile istemiyordum. Tek başıma uzun süre hayatta kalmamın imkânı yoktu.

Ancak belki tek başıma olmak zorunda kalmazdım. Romero benimle gelebilirdi. Mafyanın askerlerinden nasıl kaçılacağını biliyordu. Birlikte bunu başarabilirdik.

“Kaçmayı düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Fabi çocuksu bir gülümsemeyle.

“Sadakatinin kime olduğunu unutma,” diye fısıldadım. “Bu yaptığın ihanet. Eğer babam öğrenirse, çok sert bir şekilde cezalandırılırsın.”

“Henüz bir *Made* erkeği değilim.”

“Ama söylediğin gibi yakında olacaksın. Seni bir *Made* erkeği gibi cezalandıracaklardır ve bu da ölüm demek”

“Babamın bir vârise ihtiyacı var,” dedi Fabi.

“Babamın yakında ona bir sürü çocuk verebilecek genç bir karısı olacak. Belki de artık sana ihtiyacı kalmaz.”

Fabi öğürür gibi bir ses çıkardı. “Sanki seninle evleniyor gibi. Bu iğrenç bir şey.”

Bunu inkâr edemezdim. “Benito Brasci babamdan daha yaşlı, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum. Antik çağlardan beri hayatta gibi görünüyor.”

“Odama çıkmalıyım,” dedim dalgınca. Romero’yla konuşmam gerekiyordu. Kalan basamakları tırmanıp odama gittiğimde Fabi beni durdurmamıştı.

Kapı arkamdan kapandığında, bir an için gerçekten gözyaşlarına boğulacağımdan korktum. Fakat duygularımı içeride tutan tıpa sıkı sıkıya tutunuyordu.

Seyahat çantamın dibinden telefonumu aldım ve Romero’nun numarasını çevirdim. Ellerim titriyordu. Romero her zaman yaptığı gibi ilk iki zil sesinden sonra telefonu açmadığında, uyu-

şuk vücudumun çatlaklarından paniğin sızdığını hissetmiştim. Arayacağımı bilmiyordu ama başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmeden edemiyordum. Ya da Brasci ile nişanlandığımı öğrenmişti ve artık benimle bir ilgisinin olmasını istemiyordu. Ya Luca başından beri biliyorduydu? Babam ona telefonda söylemiş ve Luca da Aria ile Gianna'nın olay çıkaracağını bildiği için bundan söz etmemiş olabilirdi.

Sesli mesaja yönlendirildiğimde hemen kapattım. Ekran Romero'nun adıyla yanıp söndüğünde daha telefonu kenara koymamıştım bile. Derin bir nefes alarak cevap verdim.

“Li'y, iyi misin? Toplantıdaydım, telefonu sessize almıştım.”

Romero'nun sesini duymamla duvara yaslandım. Bu beni sakinleştirmiş ama aynı zamanda Brasci'yle evlenmek zorunda kalırsam neler kaybedebileceğimi de anlamama neden olmuştu. “Babam benim için bir eş seçti,” dedim sonunda. Sesim sanki havadan sudan konuşuyormuşum gibi çıkıyordu.

Sözlerimi hattın diğer ucundaki sessizlik takip etti. Nefes aldığını bile duyamıyordum. Korku ve endişeden patlayacak gibi olmama rağmen bir şey söylemeye cesaret edemedim.

“Kim?” diye sordu Romero alçak bir sesle. Keşke yüzünü görebilseydim de hisleri hakkında bir ipucu edinebilseydim. Sesi benim gibi duygusuz çıkıyordu.

“Benito Brasci. Muhtemelen tanımazsın ama...”

Romero sözümü kesti. “Onu tanıyorum. Geçen yıl bir toplantı sırasında tanışmıştık.”

“Ah,” dedikten sonra bekledim ama Romero yine sessiz kalmıştı. Neden bu kadar sakindi? Başka bir adamla evlenecek olmam umurunda değil miydi? Belki de bu onun için yalnızca bir eğlenceydi. Belki de aramızda bir kaçamaktan fazlası olmasını hiç istememişti... Ne diyordum ben? Bir kaçamak mı? Bunu düşünürken bile kendimi kirli hissediyordum. “Benden oldukça büyük.”

“Biliyorum.”

Elbette biliyordu ama başka ne diyebileceğimden emin değildim.

“Düşündüm ki,” dedim tereddütle. “Düşündüm ki biz...”

Kelimeleri söylemeye cesaret edememiştim.

“Ne düşündün?”

Gözlerimi kapattım. “Birlikte kaçabileceğimizi düşünmüştüm.” Bu cümle ağzımdan çıktığı an irkildim. Sesim daha zavallı ve toy çıkabilir miydi?

“Bu *Outfit* ve New York arasında savaş anlamına gelir.”

Sanki kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, gerçekçi bir şekilde söylemişti. Bunu düşünmemiştim ama elbette Romero’nun aklından geçen ilk şey bu olacaktı. *Famiglia* her zaman önce gelirdi.

Aptallık etmişim. Annem beni her zaman, erkeklerin bir şey istediklerinde dünyaları vaat ettikleri konusunda uyarmıştı. Romero nazik ve sevgi doluydu, ben de karşılığında ona her şeyimi vermiştim. Bedenimi, kalbimi, verebileceğim her bir küçük parçayı. Her şeyi seve seve vermiştim ve tek bir şey için bile pişmanlık duymak istemiyordum ama bu çok zordu.

Dudağımı ısırdım. Aniden ağlamanın eşiğine gelmiştim. Baraj kapılarının açıldığını hissedebiliyordum. Gözyaşlarına boğulmam uzun sürmeyecekti. “Haklısın,” diye mırıldandım. “Ben...” dedim boğuk bir sesle ve hemen kapattım. Ardından telefonu tekrar çantama atıp yatağıma kıvrıldım. Kaslarım, boğazım, her yanımda ve en çok da kalbim ağrıyana kadar hıçkırıkların bedenimi sarsmasına izin verdim. Bu kadar mıydı? Kurduğum her hayalin sonu mu gelmişti?

Bölüm On Üç

Romero

Telefonuma baktım. Sikeyim, Scuderi ne düşünüyordu? Geçmişte onu o kadar çok öldürmek istemiştım ki şimdi bunu yapmış olmayı diliyordum.

Nino toplantı odasından çıktı ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Lanet adam sinirlerimi bozuyordu. “Neden suratın asık? Git de kızlardan biri sana güzel, uzun bir sakso çeksın. Bu benim yüzümü hep güldürür.”

Hiddetle ona doğru yürüdüm ve yakasından tutup onu duvara savurdum. Kafasını duvara çarptığında aptal sigarasını da düşürmüştü. “Ne yapıyorsun, seni pislik! Bırak beni!” diye bağırdı lanet bir korkak gibi.

Karnına iki yumruk attığımda dizlerinin üzerine çöktü. Tanrım, birini öldürmek istiyordum. Kim olduğu umurumda bile değildi. Ona tekrar tekrar vurdum.

“Hey! Burada neler oluyor?” diye gürledi Luca. Kollarımı kavrayıp arkama doğru çekti. “Romero, ne halt ediyorsun? Sikeyim, sakın ol.”

O kollarımı tutarken gevşeyip derin bir nefes aldım.

Matteo, başındaki yara ile burnundan kan akan Nino'nun yanına diz çökmüştü. Yüzüne vurduğumu fark etmemiştim bile. Aria da bir süre sonra bize katıldı. Kulüplerin muhasebe kayıtlarını tutmaya başladığından beri sık sık buraya geliyordu. Bana sorgulayan gözlerle baktı ve ardından yüzü endişeyle doldu.

“Seni öldüreceğim, piç kurusu,” diye hırladı Nino. Denediğini görmek isterdim.

Matteo ayağa kalkmasına yardım etti. “Hiçbir şey yapmayacaksın. Gir içeri de biri kafana dikiş atsın.”

Nino sendeleyerek uzaklaştı ama ölümcül gözlerini üzerime dikmeyi ihmal etmemişti. Sanki sikimdeymiş gibi. Bıraksalardı da beni öldürmeyi deneseydi. O zayıf herifi yerden yere vururdum.

“Lily’ye bir şey mi oldu?” diye sordu Aria korkuyla yanıma gelerek.

“Artık beni bırakabilirsin,” dedim Luca’ya. Beni dinleyip geri çekildi. Kıstığı gözleri karısıyla benim aramda gidip geliyordu.

“Lily’ye bir şey olup olmadığını Romero neden bilsin ki?” diye sordu dikkatle.

Aria hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. Gözleri karnıma yerleşmiş olan korkuyu yansıtıyordu. Belki de Luca’nın öğrenmesinden endişe etmeliydim ama bu da umurumda değildi.

“Baban onu Benito Brasci ile evlendirecek,” dedim kısık bir sesle.

Aria hayret dolu bir nefes aldı. “Ne? Ona bir koca aradığından hiç bahsetmedi ki!” Luca’ya baktı. “Sana bir şey söylemiş miydi?”

Luca’nın ifadesi buz gibiydi. “Hayır, söylememişti. Ama şu anda beni daha çok endişelendiren Romero’nun bunu herkesten önce öğrenmesi ve bu yüzden neredeyse adamlarımdan birini öldürecek olması.”

Duvara yaslandım. En azından ona gerçeği söyleyebilirdim. “Lily ve ben yaz boyunca görüşüyorduk.”

Matteo sessiz bir ıslık çaldı. Nedense bu canımı çok sıkmişti. Hiddetle ona döndüm ve sırtışını gördüğümde neredeyse yine kendimi kaybedecektim. Bu kadar komik olan neydi?

Luca yüzüme yaklaştı. “Kısa bir süre önce bana onunla ilgilenmediğini söylememiş miydin? O yanımızdayken hiçbir lanet sorun çıkmayacağını? O konuşmayı gayet iyi hatırlıyorum ve şimdi bana bütün yaz arkamdan Liliana’yla görüştüğünü mü söylüyorsun?”

Aria, Luca’nın koluna dokundu ve aramıza girdi. “Luca, lütfen Romero’ya kızma. İkisi de böyle olmasım istememişti. Birbirlerine âşık oldular. Bir anda oluverdi işte.”

“Ve sen, başından beri biliyor muydun?” diye mırıldandı Luca. “Biliyordun ve bana söylemedin mi? Gianna’nın kaçmasına yardım ettiğinde seninle sadakat ve güven hakkında konuşmamış mıydık?”

Aria bembeyaz kesildi. “Onlar benim kardeşlerim.”

“Ben de senin lanet kocanım!”

“Luca, Aria öyle demek istemedi...” diye lafa girdim.

Luca parmaklarını göğsüme bastırdı. “Sen bu işe karışma. Emirlerime karşı geldiğin için tam şu anda kafana sıkmadığıma şanslısın.”

“Hey, sakın ol, Luca. Belki de durum düşündüğün kadar kötü değildir,” dedi Matteo mantığın sesi olmaya çalışarak ki bu da başlı başına bir şaka gibiydi.

“Ah, sanırım tam da düşündüğüm kadar kötü,” diye mırıldandı Luca. Bakışları bana döndü. “Bana sadece şunu söyle, Liliana’nın düğün gecesinde bir sorun çıkacak mı?”

Ne sormak istediğini biliyordum.

“Lily o adamla evlenmeyecek. Brasci’nin yaşı ellinin üzerinde, değil mi? Bu çok saçma,” diye araya girdi Aria.

“Yaşı ellinin üzerinde ve pisliğin teki,” diye ekledi Matteo.

Luca onları görmezden geldi. Gözlerini benimkilere dikmişti. “Kahrolası düğün gecesinde bir *sorunumuz* olacak mı?”

“Lily’le yattım,” dedim sakince.

Matteo sinir bozucu bir ıslak daha çaldı.

Luca küfretti. Kafama balyozla vurmak ister gibi bir hali vardı. “Neden sikini pantolonunun içinde tutamadın? En azından onu gerçekten becerme konusunda sınırını çizemez miydin?”

“Pişman değilim,” dedim. “Hatta şimdi her zamankinden daha az.”

Luca sanki bana bu kadar yakinken kendine güvenmiyormuş gibi bir adım geri çekildi. “Sikeyim, bu çok kötü. Benito Brasci karısının bakire olmadığını öğrenirse ne olacağının farkında mısınız? Scuderi bunun New York’ta olduğunu anlayacak ve hepimiz mahvolacağız.”

“Sorun çıkacağını sanmıyorum. Bir keresinde pisuvarda Brasci’nin yanında durmuştum. Adamın aleti minicik. O küçük sosisiyle çarşaflarda kan olmasını bekliyor olamaz herhalde. Liliana muhtemelen sikinin içinde olduğunu bile fark etmeyecektir,” diye alay etti Matteo.

Kan beynime sıçramıştı. Hızla üzerine atıldım ve yumruğumu çenesine indirdim. Ancak Matteo, Nino değildi. İlk darbeden sonra ikincisine engel oldu ve bıçağını çekti. Benimki de çoktan ortaya çıkmıştı. Bıçaklarımızı birbirimize doğrultup karşı karşıya durduk.

Luca “Yeter!” diye kükreyerek aramıza girdi ve ikimizi de iterek uzaklaştırdı. “Eğer hemen şimdi kendinize gelmezseniz sizi kuduz köpekler gibi geberteceğim.”

“O başlattı,” dedi Matteo gözlerini benden hiç ayırmadan. Birbirimize karşı hiç dövüşmemiştik ve bıçaklı bir dövüşte onu yenebileceğimden emin değildim ama öğrenmeyi dert etmiyordum.

“Onu sen kışkırttın,” dedi Aria. “Söylediğın şey korkunçtu.”

Matteo gözlerini devirdi. “Tanrım, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.”

“Başaramadın,” dedi Luca soğuk bir sesle. “şimdi bıçaklarınızı kaldırın. İkiniz de.”

Bıçağımı kınına soktuğumda Matteo da aynısını yaptı. Derin bir nefes aldım. “Sana yumruk atmamalıydım,” dedim sonunda.

Matteo başım salladı. “Ben de arada sırada çenemi kapalı tutmalıyım.”

El sıkıştıktan sonra tekrar duvara yaslandım. Bacaklarım ağırlaşmıştı. Telefonuma baktım. Lily’yi arayıp ondan vazgeçmeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

“Ama hamile değil, öyle değil mi?” diye sordu Luca bir süre sonra.

Başımı iki yana salladım. Her zaman dikkatli davranmıştık.

“O zaman belki de bu işten paçayı sıyrabiliriz. Brasci fark etmeyebilir, çarşafıara kan lekesi bulaşmış gibi göstermenin yolları var.”

“Liliana o adamla evlenmeyecek,” dedim.

Luca kaşlarını kaldırdı. “Ah, öyle mi? Scuderi’yi durdurmayı mı düşünüyorsun? Belki de Lily’yi kaçırıp onunla evlenirsin, ha?”

Hiçbir şey söylemedim. Luca’yı da yumruklamak istiyordum ama bu kesinlikle tabutuma çivi çakmak olurdu.

“Luca, lütfen. Babamla konuşamaz mısınız?”

“Onunla konuşup ne söyleyeceğim?” diye gürledi Luca. “En iyi askerimin kızını becerdiğini ve onu kendisine istediğini mi? Liliana’yı korumak için ettiğim yemini bozduğumu ve şimdi lanet itibarını kaybettiğini mi? Eminim çok işe yarayacaktır.”

“Hayır, ama babama Gianna ile benim kız kardeşimizi New York’ta yanımızda istediğimizi ve eğer kabul etmezse onu *Famiglia*’dan biriyle evlendirmeyi düşünebileceğini söyleyebilirsin. Ona kim olduğunu hemen söylemek zorunda değilsin. Bu bize bir şeyler düşünmek için zaman kazandırır.”

“Karışamam. Bu beni ilgilendirmez. Eğer baban, Lilitana’yı Brasci’ye vereceğini söylediye fikrini değıştirmeyecektir. Bu hem onu kötü gösterir hem de Brasci’yi gücendirir.”

“Ama bir şeyler yapmalıyız!” diye haykırdı Aria.

“Bunun için savaşı girmeyeceğim!” dedi Luca sertçe.

Onu anlıyordum. Luca yalnızca *Famiglia*’yı düşünmek zorundaydı. Fakat ben değildim.

Lilitana

Telefonun çalmasıyla uyandım. Babam ve ardından Romero ile yaptığım konuşma yavaş yavaş zihnimde canlanıyordu. Gözlerim giyinme odamdaki seyahat çantama doğru kaydı. Telefonumun sessizde olduğunu hatırlamadan önce arayanın yine Romero olduğunu düşünmüş, bunu ummuştum. Hayal kırıklığı bir kez daha üzerime çöktü. Sersemlemiş ve ağlamaktan bitkin düşmüş bir halde doğruldum. Komodinin üzerindeki saat 22.00’ı gösteriyordu. Masamdaki sabit telefona doğru yürüdüm ve cevap verdim. Arayan Aria’ydı. Olanları çoktan duymuş olmalıydı. Babam güzel haberi vermek için onu aramış mıydı?

“Merhaba, Aria,” diye mırıldandım. Ağladığımı saklamam mümkün değildi. Aria bu sesi tanıyordu.

“Ah, Lily. Şimdi duydum. Çok üzgünüm. Buna inanamıyorum.”

“Bunu babamın yanına bırakmayacağız. Bir yolunu bulacağız,” diye bağırdı Gianna arkadan. Onlar birliktelerdi, sevdikle-

ri birer kocaları vardı ve ben burada asla sevmeyeceğim yaşlı bir adamla sıkışıp kalacaktım. İşler nasıl bu kadar ters gitmiş olabilirdi?

“Seni babam mı aradı?” diye sordum. Sesim tercih ettiğim o hissizliğin bir kısmını geri kazanmıştı.

“Hayır, aramadı. Romero’dan öğrendik.”

“Size o söyledi yani.”

“Evet, o söyledi,” dedi Aria yavaşça. “Ona laf eden askerlerden birine saldırmış. Luca da gidip onunla konuşunca olayı çözdü.”

“Adama neden saldırdı?”

“Neden saldıracak? Brasci’yle evlenmeni istemiyor da ondan,” dedi Aria usulca. “Son bir saattir seni arıyor ama açmadın. Burada neredeyse aklını kaybedecekti. Seninle konuşmak istiyor.”

“Şu anda yanında mı?”

“Evet. Şimdi telefonu ona vereceğim, tamam mı?”

Boğazım korkuyla sıkıştı. “Tamam.”

“Lily,” diye mırıldandı Romero telefonda. Sesi artık hiç de mesafeli değildi. Derin bir nefes aldım. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissedebiliyordum.

“Lily?”

Sertçe yutkundum. “Artık başka biriyle sözlendiğim için benimle bir ilgin olmasını istemediğini sanıyordum.”

“Hayır, asla. Olması gerektiği gibi tepki vermediğimi biliyorum. Ben... Bana babanın seni o yaşlı piç kurusuna satmak istediğini söylediğinde çok sinirlendim. Oraya uçup onu öldürmek istedim. Öfkemi senden çıkarmak istemedim, bu yüzden de hislerimi bastırmaya çalıştım.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Hâlâ kaçmak istiyor musun?”

Evet, her şeyden çok. “Bu savaş anlamına gelir. Kendin söyledin.”

“Umurumda değil. Senin için savaşı göze alırım.”

“Luca bu söylediklerini duyuyor mu?”

“Hayır, duymuyor.”

“Eğer duyabilseydi seni öldürürdü.”

“Kız kardeşlerin de senin için savaşı göze alır.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Özellikle Gianna’dan ama ona göre daha mantıklı olan Aria bile beni korumak için her şeyi yaptı ve beni en çok korkutan da buydu. Fabi yakında mafya işlerinin ortasında kalacaktı. Ruslarla olan savaş son yıllarda daha da kötüye gidiyordu ve muhtemelen ben durumu tam olarak bilmiyordum bile. New York ve Chicago yeniden birbirleriyle savaşmaya başlarsa, bu değer verdiğim pek çok insanın hayatına mal olabilirdi.

“Yarın onunla tanışmam gerekiyor.”

“O adamla baş başa kalmanı istemiyorum, Lily.”

“Peki ya bunu isterse ve babam da onay verirse? Onu reddedemeyeceğimi biliyorsun.”

“Reddedebilirsin. Sen onurlu bir İtalyan kızıydın, bu kartı oyna. Eğer onunla yalnız kalacağın için endişelenmek zorunda kalacaksam, ilk uçağa atlayıp oraya geleceğim. Sikeyim. Şu an tam da bunu yapıp onu öldürmek istiyorum.”

Hafifçe gülümsedim. Bunu yapabilmesini dilerdim. Onun yanımda olmasından, kollarını etrafımda hissetmekten başka hiçbir şey istemiyordum. “Ben artık onurlu bir kız değilim. Belki babama söylersem bu evlilikten kurtulabilirim.”

“Seni öldürebilir. Baban Gianna’yla olanlardan beri çok dengesiz.”

“Belki de bu, o adamla evlenmekten daha iyidir.”

“Böyle söyleme. Bir yolunu bulacağız.”

Romero göremese de başımı salladım. Ona inanmak istiyordum. “Biliyorum,” dedim sessizce.

“Aria yarın sabah ne kadar kararlı olduğunu anlamak için babanı arayacak.”

“Onu bundan vazgeçirebileceğini sanmıyorum. Luca bizim hakkımızda her şeyi biliyor mu?”

“Evet, en azından durumu değerlendirmek için bilmesi gereken her şeyi.”

Yanaklarım alev almıştı ama Romero haklıydı. Bir şeyler yapabilmesini istiyorsak Luca’ya gerçeği söylememiz gerekiyordu. “Çok mu kızdı?”

Romero bir an sessiz kaldı. “Mutlu olmadı. Matteo’ya yumruk attım, bu da pek yardımcı olmadı.”

“Matteo’ya mı vurdun? Neden? Aria’nın başka bir askere saldırdığını söylediğini sanıyordum.”

“İkisini de yaptım,” diye itiraf etti Romero. “Kendimi gerçekten kaybettim.”

“Lütfen benim yüzümden başını belaya sokma. Yaralanmanı istemiyorum, söz ver bana.” Bir an için yeniden sessizlik olsa da Romero “Söz veriyorum,” dedi.

Fakat bunun tutabileceğinden emin olmadığı bir söz olduğunu hissediyordum. Eğer *Famiglia*’nın *Consigliere*’i olan Matteo’ya bile saldırdıysa, bu iyiye işaret olamazdı.

“Yarın Brasci’yle görüştüktan sonra beni ara. Senden haber alamazsam çıldırırım. Ve hiçbir şey yapmasma izin verme. Buna kesinlikle hakkı yok. Haddini aşarsa, sana yan gözle bile bakarsa o kahrolası herifi öldürürüm.”

“Beladan uzak duracağına söz vermedin mi sen?” diye şaka yaptım zorlukla.

“Denerim ama yarın çok gergin olacağım, bu kesin.”

Vedalaşıp kapatmadan önce birkaç önemsiz şey hakkında konuştuk. Telefonu göğsüme bastırdım ve yavaşça yatağa uzandım. Romero’nun beni hâlâ istemesi içimi rahatlatmıştı ama öldürülmesine neden olacak bir şey yapmasından da korkuyordum. Luca, Romero’yu çok sevse de aynı zamanda bir *Capo*’ydu ve adamlarını hizada tutması gerekiyordu. Eğer Romero *Famiglia*’ya alenen zarar verecek bir şey yaparsa, Luca’nın onu ağır bir şekilde cezalandırmaktan başka çaresi kalmayabilirdi. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

İki saatten fazla uyumamıştım. Chicago’daki ilk gecemin kolay geçmeyeceğini biliyordum ama bu kadar korkunç olacağını da tahmin etmemiştim.

Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ancak onları kapatmaya zahmet etmedim. Belki de ceset gibi görünürsem Benito benimle evlenmekten vazgeçerdi. Aşağı inmeden önce kot pantolonumu ve tişörtümü giydim. Fabi ile babam çoktan masaya oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Ben yokken de aynı şeyi yapıp yapmadıklarını merak ettim. “Ne zamandan beri cumartesi günleri bu kadar erken kalkıyorsun?” diye sordum Fabi’ye karşısındaki sandalyeye otururken.

Babam onun yerine, “Okulu olmaması tembellik etmesi gerektiği anlamına gelmiyor,” diye cevap verdi. Fabi çatalını meyvesine saplarken sanki onun babam olmasını istemiş gibi bir hali vardı.

“Yakında göreve başlayacak mı?”

Babam kahvesini bıraktı. “Bunun seni ilgilendirmediğini çok iyi biliyorsun.”

Ellerimi masanın altında yumruk yaptım. Bir sonraki sözcüklerimi söylerken boğazım düğümlenmişti. “Benito Brasci ile kızı ne zaman gelecekler?”

“Altı gibi. Sana onlarla akşam yemeği yiyeceğimizi söylemiş-tim.” Gözlerini kıstı. “Umarım bu gece üstündekileri giyme niye-tinde değildir. Kokteyl elbiselerinden birini çıkar ve saçlarını açık bırak. Benito böyle tercih ediyor.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Kelimelerle ifade edeme-yeceğim kadar afallamıştım. Fabi çatalını bir şingirtıyla masaya bıraktı.

“Ayrıca yemek yemelisin. Tekrar bayılmanı istemiyorum. Bu gece önemli,” diye devam etti babam hiç etkilenmeden.

Bir Danimarka çöreğine uzanıp ağzıma birkaç parça attım ama onları midemde tutabileceğimden emin değildim.

“Tanrı aşkına Lilitana, yemeğini didiklemeyi kes.”

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı Fabi.

Babam da ben de donup kalmıştık.

“Ne dedin sen?” diye sordu babam tehlikeli bir sesle.

Fabi bir süre sertçe ona baksa da sonrasında gözlerini masa-ya indirdi. “Neden onu rahat bırakmıyorsun? Ona böyle davran-mandan hoşlanmıyorum.”

“Beni eleştiremezsin, Fabiano. Çeneni kapalı tutmayı öğren-sen iyi olur yoksa *Outfit*’in bir parçası olduğunda başın büyük belaya girecek. Anlaşıldı mı?”

Fabi başıyla onayladı ama dudakları ince beyaz bir çizgi ha-lini almıştı.

Tadı hiçbir şeye benzememesine rağmen kendimi kalan Danimarka çöreğini yemeye zorladım. Babam çoktan gazetesini almış, sayfaların arkasında kaybolmuştu.

Fabi ve ben konuşmaya çalışmadık. Gerçekten de söylenecek ne kalmıştı ki?

Bölüm On Dört

Liliana

Geçen yılki Noel partisinde giydiğim elbiseyi seçmiştim. Yüksek kesimli yakası ve dizlerime ulaşan etek ucu ile diğer elbiselerimden çok daha gösterişsizdi. Yine de vücudumu bu akşam olmasını istediğimden daha fazla sarıyordu. Benito için çekici görünme fikri beni çok korkutsa da babamın söylediği gibi omuzlarıma uzanan saçlarımı açık bırakmışım. Yüksek topuklu ayakkabılar hakkında bir şey demediği için babet giymeye karar verdim.

“Liliana, bu kadar uzun süren ne? Misafirlerimiz her an gelebilir. Aşağı in!”

Derin bir nefes aldım ve odamdan çıktım. Her şey yoluna girecekti. Eğer bugünü atlatabilirim Romero beni bu evlilikten kurtarmanın bir yolunu bulacaktı. Her şey yoluna girecekti. Merdivenlerden inerken kelimeleri tekrar tekrar söylememe rağmen yine de boğazım düğümleniyordu. Fabi şık lacivert bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı ama yüz ifadesi somurtan bir gence aitti.

Babam da bir takım elbise giymişti ama neredeyse her zaman öyle yapardı. Kıyafetimi eleştirircesine inceledi. “Farklı bir elbise seçmeliydin ama şimdilik bu da iş görür. Üstünü değiştirmen için vaktimiz yok.”

Merdivenlerde duraksadım. İçim yeniden öncekinden daha şiddetli bir öfkeyle dolmuştu.

Tam o sırada zil çaldı ve muhtemelen yüzüme bir tokat yeme me neden olacak bir laf etmeme engel oldu. Babam gidip kapıyı açmadan önce Fabi ile bana uyarırcasına baktı.

Tırabzandaki parmaklarım acıyla gerildi.

“Benito, seni görmek çok güzel. İçeri gel, içeri gel. Akşam yemeği hazır. Aşçımıza harika bir rosto pişirttim,” dedi babam, sadece önemli kişilere karşı kullandığı aşırı dostane bir tavırla. Ailesine ise asla böyle davranmazdı.

Koşarak merdivenleri çıkıp odama saklanmamak için kendimi zor tutuyordum. Artık bir çocuk değildim. Durumu zarafetle karşılayacak ve sonra da bu evliliğe engel olmak için elimden geleni yapacaktım. Bir yolu olmalıydı.

Ama ya yoksa?

Son birkaç basamağı indim ve Fabi'nin yanında durdum.

Babam Brasci ile kızını içeri almak için kapıyı iyice araladı. Nefesimi tuttum. Müstakbel kocam giriş salonuna adımını attığında tiksinti beni ele geçirmişti.

Uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Ağarmaya yüz tutmuş kah-verengi saçları babamla aynı şekilde geriye taranmıştı. Ancak babamınkiler gürken Benito'nunki ise seyrek ve kafa derisi açık ortadaydı. Cildi solaryumda geçirdiği uzun saatler yüzünden bronzlaşmış ve neredeyse kösele gibi görünmeye başlamıştı. Yaşlı duruyordu. Koyu renk gözleri beni bulduğunda sırtıttı.

Benito'nun bakışları tenimde gezinen sümüklü böcekler gibi hissettiriyor; vücudumun her bir santiminde dolanırken beni şimdiden kendisine aitmişim gibi damgalıyordu. Bu hissi silip atmak istiyordum. Gözlerim hemen yanındaki, benden biraz daha büyük olan ve çaresiz teslimiyeti yüzünden okunan kıza kaydı. O da benden daha iyi durumda değildi. Babamla evlenecekti. Gözlerimiz birbirini buldu. Bakışlarında suçlayıcı bir ifade mi vardı? Belki de babamla kendi babası arasındaki anlaşmanın sebebinin ben olduğumu düşünüyordu. Onu suçlayamazdım bile. Şu anki durumumuzda hiçbir şey adil gelmiyordu.

Babam yanlarına gelmemi işaret etti. Varlığımın her zerresi buna karşı çıksa da isteksizce onlara doğru yürüdüm. Fabi birkaç adım arkamdaydı. Babamın yanına vardığımda elini belime koydu ve gururlu bir gülümsemeyle, "Bu kızım, Liliana," dedi.

Benito başını eğdi ama gözleri bakmaktan hiç vazgeçmemişti. Alenen uygunsuz bir şey yapmasa da nedense bakışları kişisel alanımı işgal ediyormuş gibi hissettiriyordu. "Seninle tanışmak bir zevk," dedikten sonra bana doğru yaklaştı ve yanaklarımı öptü. Donakalmama rağmen onu itmedim. Bunu yapsaydım babam muhtemelen beni öldürürdü.

"Fabiano," dedi Benito, acı bir şey tatmış gibi görünen kardeşime bakarak.

Benito kızını öne doğru çekti. "Bu Maria."

Babam da onu yanağına bir öpücük kondurarak selamladığında neredeyse kusacaktım. Maria tekrar bana baktı. Boyun eğmiş gibi görünüyordu. Ancak yeniden babama döndüğünde ona gülümsedi. Bana sahte görünmüştü ama babam tepkisinden memnun görünüyordu. Neredeyse göğsünün gururla kabardığını görebiliyordum.

Babam başıyla yemek odasını işaret etti. "Hadi, yemek yiyelim. Biraz konuşma fırsatımız olur."

Babam tutması için Maria'ya elini uzattı ve o da tereddüt etmeden kabul etti. Ne olacağını biliyordum ama Benito elimi tutmak yerine avucunu belime koydu. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Buna rağmen gülümseyememiştim.

Yemek odasına girdik. Nihayet sandalyeme yerleştiğimde Benito'nun dokunuşundan kurtulmanın rahatlığıyla neredeyse ağlayacaktım fakat yanıma oturmuştu.

Babam ve Benito kısa süre içinde sohbete daldılar. Bu sırada Maria ile ben garip bir sessizlik içinde oturmak zorunda kalmıştık. Babalarımız yanımızda otururken ona önemli bir şey sormam mümkün değildi. Zihnimde kayboldum ama arada bir gözlerim yanımdaki puro dumanı kokan adama kayıyordu.

Tek düşünebildiğim Romero'yla birlikte New York'a dönmek istediğimdi.

"Kızlar neden gidip kanepede oturmuyorsunuz? Biz de iş konuşalım," dedi babam beni düşüncelerimden kopararak.

Sandalyemden kalktım ve Maria'ya oturma alanına kadar yol gösterdim. Yan yana oturduğumuzda yine garip bir sessizlik başlamıştı. Boğazımı temizledim. "Babalarımız düğünlerimizi planlıyorken burada oturmamız garip, değil mi?"

Maria dikkatle beni izledi. "Bizim için en iyisini istiyorlar."

Neredeyse homurdanacaktım. Tıpkı bir papağan gibiydi. Bu sözleri ona babası mı söyletiyordu? "Buna gerçekten inanıyor musun? Baban yaşında bir adamla evleneceksin. Bu senin için nasıl en iyisi olabilir?"

Bakışları tekrar babalarımıza doğru kaydı. İyi terbiye aldığı kesindi. Beni asıl endişelendiren ise nasıl bu kadar kontrollü davrandığıydı. Babası o kadar katı mıydı? Şiddete meyilliydi belki de?

“Consigliere’in karısı olacağım. Bu iyi bir şey.”

Konuşmaktan vazgeçtim. Belli ki bana karşı dürüst olmayacaktı ya da beyni o kadar iyi yıkanmıştı ki söylediklerinde gerçekten ciddiydi. “Evet, bu kesinlikle büyük bir başarı.” Onu terslemek istememiştim ama sinirlerim düşünceli davranamayacak kadar yıpranmıştı. Fakat Maria babalarımıza bakmakla o kadar meşguldü ki alay ettiğimi anlamadı.

Babam sandalyesinden kalktı. “Neden biraz Benito’yla konuşmuyorsun, Liliana? Ben de Maria’yla konuşayım.”

Bu istediğim son şeydi. Benito bana doğru yürürken panik olmaya başlamıştım. Nereye gidecektik? Onunla baş başa kalmak istemiyordum. Romero’nun sözleri aklımdan geçti. Ben, en azından bildikleri kadarıyla, saygın bir İtalyan kıızıydım. Babam ve Maria birlikte yemek masasına oturduklarında Benito da kanepede yanıma yerleşti. En azından onunla yalnız kalmayacaktım.

Hatta aramızda biraz boşluk da bırakmıştı ama yine de isteyeceğimden çok daha yakındı. Kıyafetleri ile nefesindeki puro kokusunu alabiliyordum ve dizi benimkinden sadece üç santim uzaktaydı. Gözlerimin karardığını hissedebiliyordum. Tanrım, sadece yanıma oturduğu için panik atak geçirmiyordum, değil mi? Benimle gerçekten evlendiğinde ne olacaktı? O zaman yanımda oturmaktan daha fazlasını yapardı. Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadan dümdüz önüme baktım. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Çok çekici bir kızsın,” dedi ve elimi tutup ağzına götürdü. Tepki bile veremedim, çok şaşırmıştım. Dudakları tenime değdiğinde yok olmak istedim. Partilerde birçok erkek elimi öpmüştü ama nedense bu daha kötüydü.

“Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle.

“Baban sana düğün tarihimizi söyledi mi?”

Bir tarih belirlenmiş miydi? Ben evleneceğimi bile daha dün öğrenmiştim. Nasıl şimdiden ortada bir tarih olabilirdi? Sessizce başımı iki yana salladım.

“Dört hafta sonra. Yirmi Ekim’de. Baban beklemek istemedi ve ben de aynı fikirdeyim. Bizim düğünümüzden bir hafta önce o da Maria’yla evlenecek.”

Gözlerimi önce ona, sonra da Maria’ya sanki yemek istediği bir şekermiş gibi bakan babama diktim. Midem bulanıyordu. Her an yediklerimi olduğu gibi kusabilirdim.

“Liliana, dinliyor musun?” Benito’nun sesinde sabırsız bir tını vardı. Gözleri artık nezaketten uzak bir ifadeyle parlıyordu.

Ürperdim. “Üzgünüm. Yalnızca şaşırdım.” Şaşırmak ını? Şaşırmak? Tanrım, şaşkınlık duygularımı anlatmaya yetmiyordu. Eğer çoktan bir tarih belirlendiyse, Romero babamı kocam olarak kendisini seçmeye nasıl ikna edecekti ki? Edemezdi. Saf değildim. Babam bunu asla kabul etmezdi. Maria’yı istiyordu ve onu elde edebilmesi için de beni Benito’ya satması gerekiyordu.

Benito gülümsedi ama nedense şimdi daha da korkunç görünüyordu. Belki de bu yalnızca benim hayal gücümdü. “Kısa bir süre, elbette ama insanlar düğünlerimizi kaçırmak istemeyecektir. Bu yüzden büyük bir ziyafet düzenleyeceğimize eminim.”

Başımla onayladım. Bileğimi sıktım ve nabzıma baktım. Atışlarını hissettiğimde şaşırmıştım. Kendimi o kadar uyuşmuş hissediyordum ki ölmüş bile olabilirdim.

Benito davet etmemiz gereken konuklardan ve servis edilmesi gereken yemeklerden bahsediyordu ama odaklanamıyordum. Romero ile konuşmam gerekiyordu. Benito dizime dokunduğunda düşüncelerimden sıyrıldım.

“Çok ürkeksin,” dedi suçlarcasma. Elini üzerimden çekmemişti.

“Bu kadar iyi anlaşmanıza sevindim,” dedi babam arkamızdan bize yaklaşırken. Maria da uslu bir köpek gibi birkaç adım gerisinden geliyordu. Babamı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Benito elini dizimden çektiğinde hızla ayaklandım. Kendimi kaybetmeden önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Neyse ki Benito ve kızı da kısa bir süre sonra gitmişlerdi.

Babam arkalarından kapıyı kapatırken inanılmaz memnun görünüyordu. Bana döndüğünde gülümsemesi düştü. “Bana  yle bakma. Benito önemli bir adam. Çok sayıda sadık askeri olan güçlü Kaptanlarımızdan biri. Bizim tarafımızda olması çok önemli.”

“Aria ile gelinlik alışverişine gitmek için New York’a geri dönebilir miyim?” Gianna’dan bahsetmemiştim. Kendimi bu konuda kötü hissetsem de babamın tekrar kızmasını göze alamazdım ve ona ablamın kaçışını kesinlikle hatırlatmak istemiyordum.

Babam güldü. “Alışverişe burada da gidebilirsin. Chicago’dan tekrar ayrılmana izin vermeyeceğim. Yapacak çok şey var ve seni gözümün önünden ayırırsam aptalca bir şeye kalkışmayacağına güvenmiyorum. Sen ve Gianna’nın birbirinizden çok da farklı olmadığınızı biliyorum. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Benito ile evleneceksin.”

Odama döndüğümde titreyen parmaklarımla Romero’nun numarasını çevirdim.

 lk  alışta açmıştı. “ yi misin?” diye sordu hemen.

“Düğün dört hafta sonra.”

“Siktir,” diye homurdandı. Bir şeye vurduğunu ve ardından bir şeyin kırıldığını duymuştum. Romero her zaman çok kontrollü görünürdü. “Baban kahrolası aklını kaçırmış. Buna izin vermeyeceğim. *Consigliere* olması umurumda bile değil.”

“Lütfen sakın ol.” Bir yanım beni ne kadar önemseydiğini gösterdiği için öfkesinden zevk alıyordu. Fakat diğer yanım duygularıyla hareket ederse karşılaşabileceği sonuçlardan korkuyordu.

“Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun, Lily? Bunun ne anlamı geldiğinin farkında mısın?”

“Elbette,” diye fısıldadım. “Ya Aria ve Luca? Onlar bir şey yapabilirler mi?”

“Bilmiyorum. Aria şu anda babanla konuşuyor.”

“Güzel,” dedim gönülsüzce ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Babam kararlı görünüyordu.

“Baban New York’a dönmene izin verecek mi?”

“Hayır, Chicago’dan ayrılmamı istemiyor. Düğüne kadar gözünü üzerimden ayırmayacak.”

“Lanet olsun. Luca’yla konuşacağım. Bir yolunu buluruz.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Seni kaybetmeyeceğim, Lily. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim.”

“Biliyorum.”

“Luca’yla konuştuktan sonra seni arayacağım.”

“Tamam.” Söylediklerim kulağa bozuk bir plak gibi geliyordu. Telefonu kapattım ve yatağымda bağdaş kurup oturdum. Romero tekrar arayana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Hemen telefonu açtım. Garip bir şekilde sakindim.

“Ee?” dedim.

Romero sert bir nefes verdiğinde her şeyin bittiğini anlamıştım. İçimi derin bir hüznün sardı. “Baban bu düğünü yapacak. Aria onu vazgeçirmeye çalıştı ama çok sinirlendi ve onu *Outfit*’i zayıflatmaya çalışmakla suçladı. Bu işe karışmamasını, yoksa söylediklerini *Outfit*’e bir saldırı olarak göreceğini ve Dante’ye bizimle ilişkisini kesmesini tavsiye edeceğini söyledi.”

“Yani bu düğünü durdurabilecek hiçbir şey yok.”

“Yarın Chicago’ya uçup seni alabilirim. Babanın adamlarının beni durdurabileceğinden şüpheliyim.”

“Ya sonra?”

“Sonrasını düşünürüz.”

“New York’a dönebilir miyiz? Luca bizi korur mu?”

Romero uzun bir süre sessiz kaldı. “Luca bunun için savaşı göze almaz. Tek başımıza kalırız.”

“Bu Luca’nın da peşimize düşeceği anlamına mı geliyor?”

Romero iç çekti. “Lily, bunu başarabiliriz. İkimizi de güvende tutabilirim.”

Bundan şüphem yoktu, ama nasıl bir hayatımız olurdu? Aria ve Gianna’yı bir daha asla göremeyecektim. Fabi’yi bir daha asla göremeyecektim. New York ya da Chicago’ya asla dönemeyecek ve hep korku içinde yaşamak zorunda kalacaktık.

“Aria’yla konuşabilir miyim?”

“Elbette. Sorun ne, Lily? Birlikte kaçmayı istediğini sanıyordum.”

“İstedim. İstiyorum. Ama sen *Famiglia*’yı seviyorsun ve Luca’yla kardeş gibisiniz. Kaçarsan tüm bunları kaybedeceksin.”

“Sen buna değersin.”

Bunun doğru olduğundan emin değildim. “Artık Aria’yla konuşabilir miyim?”

“Tabii. Sonra tekrar konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

Telefonun diğer ucundan Aria’nın sesi geldi. “Ah, Lily, her şey berbat. Sen nasılsın?”

“Düşüyormuşum da beni tutacak kimse yokmuş gibi hissediyorum,” diye itiraf ettim.

“Düşmene izin vermeyeceğiz, Lily. Luca’yı fikrini değiştirmeye ikna edeceğim. Sen benim kız kardeşimsin. Hayatının geri kalanında mutsuz olmana izin vermeyeceğim. Luca beni seviyorsa, sana yardım edecektir.”

“Savaşa girme riskini almak istemediğini söylemiş. Benito’yla evlenmezsem Dante’nin gerçekten bir savaş başlatacağını mı düşünüyor?”

“Eğer Romero’yla birlikte kaçarsan, babam bunu *Famiglia*’dan gelen bir saldırı olarak görecektir ve Dante’yi misilleme yapmaya ikna edecektir. Savaş çıkmaması imkânsız. Luca da Dante de güçlerini göstermek zorundalar. Adamları onlardan bunu bekliyor. Yıllar süren işbirliğine rağmen New York ve Chicago hâlâ birbirlerinden hoşlanmıyorlar.”

“Romero kendi başına hareket edip beni Chicago’dan almaya karar verirse Luca ne yapar?”

“Bilmiyorum. Onlarla savaştan kaçınmaya oldukça kararlı. Barışı sağlamak için Romero’yu *Capo*’sunun izni olmadan hareket eden bir hain ilan etmek zorunda kalacaktır. *Outfit*’i mutlu etmek için de Romero’nun peşine düşüp onu...” Sözüünü yarıda kesti.

“Öldürmek zorunda kalır,” diye bitirdim onun yerine. “Bunu yapabilir mi? Romero’yu gerçekten öldürebilir mi?”

“Yapacağını sanmıyorum,” dedi Aria. “Ama onu *Outfit*’e teslim edebilir.”

“Bu da yine Romero’nun ölümü anlamına gelir.”

“Luca’yla konuşacağım. Beni seviyorsa, bunu yapmaz. Gianna da Matteo’yla konuşacak. Ne pahasına olursa olsun sana yardım edeceğiz, Lily. Bu savaş anlamına gelse bile umurumda değil.”

“Fabi yakında *Outfit*’in bir parçası olacak. Romero, Luca ve Matteo’ya karşı savaşmak zorunda kalabilir. Pek çok kişi ölecek ve Ruslar bunu fırsat bilip bizden daha fazlasını öldürebilirler.”

“Ruslar şehri ele geçirseler de umurumda değil. Bütün mesele para. Ben hepimizin mutlu olmasını istiyorum.”

“Ama mutlu olabilir miyiz ki? Ya Dante ve *Outfit*, Luca’ya suikast düzenlemeye çalışırsa? Daha önce de New York ve Chicago savaştayken böyle şeyler olmuştu.”

Aria sessiz kaldı. Luca’yı çok seviyordu. “İşler o noktaya gelmeyecek.”

“Bunu bilemezsin.” Sessiz kaldık.

“Telefonu tekrar Romero’ya vermemi ister misin?” diye sordu Aria bir süre sonra.

“Evet.” Hareket ettiğini duyabiliyordum. Hemen ardından Romero hattın öbür ucuna geri döndü.

“Aria’yla her şeyi konuştunuz mu?”

“Konuştuk. Luca’yla yeniden konuşacak.”

“Fikrini değiştirmeyecektir ve kararlı davranmakta da haklı. *Famiglia*’yı düşünmesi gerekiyor,” dedi.

“*Famiglia* umurumda değil ama sen öylesin.”

“Benim için endişelenme. Seni Benito Brasci’den kurtaracaksa seve seve ölürüm.”

Bu tam da korktuğum şeydi. “Öyle deme. Benim hayatım seninkinden daha değerli değil. Onunla evlenmek öleceğim anlamına gelmiyor.”

“Şimdi de onunla evlenmek mi istiyorsun?” diye sordu Romero sertçe. Çok gergindi. Keşke tenine dokunup onu sakinleştirebilseydim.

“Tabii ki hayır ama hayatını riske atmanı istemiyorum.”

“Başka yolu yok, Lily. Endişelenme, bunu daha önce de yaptım.”

Yaptığını biliyordum ama bu farklıydı. Kaçışımla ilgili ayrıntılı bir plan yapmak için ertesi gün onu arayacağıma söz vermeden önce birkaç dakika daha konuştuk.

Telefonu kapattığımda, uzun süre sanki bana ihtiyacım olan cevapları verebilecekmiş gibi yatağımın karşısındaki beyaz duvara baktım.

Hayatta en çok sevdiğim insanlar beni güvende tutmak, sev-giden yoksun bir evlilikten kurtarmak için her şeyi riske atıyorlardı ama ne pahasına?

Romero sanki her şeyini kaybedebileceği gerçeğini hiç umursamıyormuş gibi konuşmuştu. *Famiglia*'yı sevdiğini, onun bir parçası olmaktan gurur duyduğunu biliyordum. Hayatını seviyordu ama bu evlilikten kaçmama yardım ederse hepsini geride bırakmak zorunda kalacaktı. Luca savaşı göze alamazdı. Halkı isyan ederdi. Romero'dan vazgeçip onu *Outfit*'e teslim etmekten başka çaresi kalmayacaktı. Aria, bana yardım etmesi için kocasını tehdit etmeye kalkarsa evliliğini mahvedebilirdi. Luca kendisine ihanet ettiği için onu bir kez affetmişti ama bunu bir daha yapar mıydı?

Kendi mutluluğum için herkesin mutluluğunu riske atabilir miydim?

Biri kapıma vurdu ve ardından babam hiçbir uyarıda bulunmadan içeri daldı. Hemen ayaklandım. İfadesi dehşet vericiydi. "Kız kardeşine ne söyledin? Neden o ve Luca ailemize karışmaya çalışıyorlar? Gerçekten de evlenmen konusunda fikrimi değiştirebileceklerini mi düşündün?"

"Yardım etmek istiyorlar çünkü benim için endişeleniyorlar."

"Umurumda değil!" diye gürledi. "Benito'yla evleneceksin, işte o kadar."

"Yapamam," dedim çaresizce.

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Artık bakire değilim. İnsanların öğrenmesini istemiyorsan beni Benito'yla evlendiremezsin!" dedim kendime engel olamadan.

Babam hışımla bana doğru yürüdü ve kollarımı kavrayıp beni sertçe duvara itti. Çarpmanın etkisiyle başımın arkası zonklamıştı.

“Ne dedin sen?” diye hırladı.

Tehditkâr yüzüne bakakalmıştım.

Görüşüm bulanıklaşana kadar beni sertçe sarstı. Tam o sırada Fabi aniden odaya girdi. Babamın kolunu çekiştirerek beni kurtarmaya çalıştı ama babam bir yumruk savurdu. Fabi yere düştüğünde yüzü acıyla doluydu.

“Odana geri dön, evlat. *Hemen şimdi*, yoksa yemin ederim seni pişman ederim.”

Babam yüzünden kollarım acıyordu ama Fabi’ye hafifçe başımı salladım. Gitmesini istiyordum. Benim yüzümden başının belaya girmesine gerek yoktu. Fabi zorlukla ayağa kalktı ve bir an tereddüt etse de topallayarak odamdan çıktı. Gözden kaybolduğunda, babam bana döndü. Titriyordum.

“Bana gerçeği söyle.”

Konuşamıyordum. Bundan bahsettiğime anında pişman olmuştum. Babam gerçekten beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Yüzüme sert bir tokat attı ama beni bırakmadı. “Kimdi o? Seni küçük bir fahişeye dönüştüren kimdi? *Famiglia*’dan biri, değil mi?”

Gözlerim yaşarmasına rağmen ağlamadım. Babama gerçeği söyleyemezdim. “Hayır,” dedim çabucak. “Onunla bir kulüpte tanıştım, tanıdığın biri değil.”

“Söylediğin tek bir lanet kelimeye bile inanmıyorum, seni iğrenç sürtüğ. Bunun bir önemi yok. Benito ile evleneceksin ve düğün gecende korkak küçük bir bakire gibi çılgınlık atacaksın ki masumiyetinden şüphe etmesin. Yemin ederim, eğer bunu benim için mahvedersen, vücudundaki her bir kemiği kırarım.”

Beni bıraktı ve nefret dolu gözlerle geri çekildi. “Ve eğer bu düğünden kaçmaya çalışırsan, hatta kız kardeşlerinden yardım istersen, inan bana, *Outfit* ve *Famiglia* arasındaki savaş sadece başlangıç olur. Seni ve kız kardeşlerini bizzat öldürür, sonra da seni kimin becerdiğini bulup o pisliğin derisini canlı canlı yüzerim. Anladın mı?”

Ürkekçe başımı salladım. Babam yüzüme tükürmek istermiş gibi bakıyordu. Onun yerine arkasını döndü ve odamdan çıktı.

Yere yığıldım. Artık her şey gerçekten bitmişti. Sırf Benito ile evlenmek istemediğim için babamın sevdiğim herkesi incitmesine izin veremezdim. Nefret dolu gözlerinin görüntüsü beynime kazınmış gibiydi.

Benito’yla evlenirsem, *Outfit* ve *Famiglia* birlikte çalışmaya devam edecekti. Fabi daha güvende olacaktı, herkes daha güvende olacaktı. Kardeşlerimi en azından ara sıra görebilecektim ve Romero da Luca için çalışmaya devam edebilecekti. Beni unutup başka birini bulacaktı.

Ya ben? Belki de işler o kadar da kötü gitmezdi. Benito’yu tanımıyordum bile. Korkunç bir adam olmayabilirdi. Mutluluğun tadına bakmamış da değildim. Romero ile birlikte olmak inanılmazdı. Asla pişman olmayacağım ve her zaman değer vereceğim bir anıydı. Doğru şeyi yapmanın zamanı gelmişti. Maria kaderini kabullenmişti. Benden önceki pek çok kız gibi. Sevdiklerimi güvende tutmak için ben de aynısını yapmalıydım.

Kararımı verdiğimde önce rahatlardım, sonra derin bir üzüntü hissettim. Uzansam da uyku bir türlü bana uğramamıştı. Ölmeden önce annemin gözlerindeki özlemi hatırladım. Bir gün benim gözlerimde de aynı bakışın olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Romero

Famiglia'ya karşı gelmeyi düşüneneğim hiç aklıma gelmezdi ama Lily'nin o adamla evlenmesine seyirci kalamazdım. O benimdi ve bunun böyle kalması için ne yapmam gerektiği umurumda bile değildi. Dün Luca'nın gözü neredeyse bütün gün üzerimdeydi. Daha önce bana hiç gözlerinde gerçek bir şüpheyile bakmamıştı.

Kabul etmeliydim ki güvenini kaybettiğimi bilmek canımı acıtıyordu ve daha da kötüsü bana karşı temkinli olmakta sonuna kadar haklıydı. Onun emirlerine karşı gelmiş, yeminimi bozmuş ve ailem kadar, hatta belki de ailemden daha yakın olan insanlara ihanet etmişim. O sabah dairelerine geldiğimde, Luca'nın bakışlarından beni kaybedeceğini anladığı okunuyordu. Başka bir *Capo* daha kötüsüne engel olmak için beni hemen o anda ortadan kaldırılabirdi. Aria beni yüreklendirmek istercesine gülümsedi ama Luca'nın onu öpmeden gittiği gözümünden kaçmamıştı. Bu şimdiye dek hiç olmamıştı ve kesinlikle kötüye işaretli.

İlk fırsatta Lily'yi aradım. Vazgeçene kadar telefon neredeyse iki düzine kez çaldı. Aria endişe dolu gözlerle bana döndü. "Belki de hâlâ Fabi ve babamla kahvaltı ediyordur."

Tekrar denemeden önce birkaç dakika bekledim. Eğer bu sefer de cevap vermezse, bugün Chicago'ya lanet bir uçak bileti ayarlayacak ve onu alacaktım. Neyse ki Lily üçüncü çalıştan sonra telefonu açmıştı.

"Neredeydin? Seni daha önce de aradım. İyi misin?"

"İyiyim." Sesindeki uzaklık yüzünden duraksadım. Aramızda fiziksel ayrılığımızla ilgisi olmayan bir engel varmış gibi hissediyordum.

"Nasıl bir yol izlememiz gerektiğini düşünüyordum ve sanırım en kısa zamanda oraya gelmem en iyisi. Luca giderek daha fazla şüphelenmeye başladı, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

“Bence bunu yapmamalıyız.”

“Neyi yapmamalıyız?” diye sordum dikkatle.

“Kaçmamalıyız.”

“Kız kardeşlerini bırakmak istemediğini biliyorum ama belki Luca daha sonra bizi yanına alır. Aria onun fikrini değiştirebilir.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Yani buraya gelip beni götürmeni istemiyorum. Kalacağım.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Ne demek istiyorsun? Benito’yla evlenmek mi istiyorsun? Buna bir saniye bile inanamam. Adam baban yaşında.”

“Ama önemli bir adam. Onu destekleyen çok sayıda askeri var.”

“Ne zamandan beri böyle şeyleri önemsiyorsun?”

“Her zaman önemsiyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım, Romero, ama mantıklı davranmalıyız. Aramızdaki ilişki asla yürümez. Sen bir askersin ve benim de bir *Consigliere*’in kızı olarak yerine getirmem gereken bir görevim var. Hepimiz istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız.”

“Sikeyim, baban ne yaptı? Bu sen değilsin, Lily.”

“Romero, lütfen. Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Luca’ya karşı sorumlulukların var. Yeminini bozmanı istemiyorum.”

“Yeminim umurumda bile değil.”

“Ama olmalı!” dedi öfkeyle. “Buraya gelmeni istemiyorum. Aramızdaki her şey bitti, Romero. Doğru olanı yapıp Benito’yla evleneceğim. Sen de doğru olanı yapmalı ve Luca’nın emirlerine uymalısın.”

Çok sinirlenmiştim. “Aramızdaki neydi öyleyse? Bir yaz kaçmağı mı? Sıradan bir askerle sikişmenin nasıl olacağını mı merak ettin?”

Lily boğuk bir nefes aldığında sert sözlerimden pişmanlık duymuştum. Fakat onları geri alamayacak ya da özür dileyemeyecek kadar gururluydum. “Bir daha konuşamayız,” dedi sessizce. Ağlıyor muydu? “Olanları unutmamız.”

“Merak etme, unutacağım,” dedim ve telefonu kapattım, ardından fırlatıp attım. “Lanet olsun!”

Aria telaşla bana doğru geldi. “Ne oldu? Lily miydi o?”

“Brasci’yle evlenmek istiyor.”

Aria donup kalmıştı. “Bunu o mu söyledi?”

Başımınla onayladım. Mutfığa doğru ilerledim. Bir fincan kahveye ihtiyacım vardı. Aria aceleyle peşimden geldi. “Başka ne söyledi?”

“Pek bir şey söylemedi. Sadece Benito’nun iyi bir koca adayı olduğunu ve ikimizin de görevimizi yapmamız gerektiğini söyledi. Sikerler böyle işi.”

“Söyledikleri gerçek değil, Romero. O seni seviyor. Muhtemelen sadece bizi korumak istiyordur.”

Artık emin değildim. Aria haklı olsa bile, belki de Lily doğru bir noktaya değinmişti. Hayatımı *Famiglia*’ya adamıştım. Sırf bir kadın yüzünden yeminimden vazgeçmemeliydim. Ben bir *Made* erkeğiydim ve önceliğim her zaman işim olmalıydı.

Bölüm On Beş

Liliana

Romero'yla konuşmamdan otuz dakika sonra Aria aramış ve beni Benito'yla evlenme planımdan vazgeçirmeye çalışmıştı. Ancak zaten benim yüzümden kocasıyla kavga ediyordu. Kendi bencil nedenlerim yüzünden evliliğini tehlikeye atmasına izin vermezdim. Benito'yla evlenecek ve mutlu olmaya çalışacaktım.

Sonraki birkaç hafta Valentina'yla gelinlik alışverişi, çiçek ve menü seçimi, önemli konukları bizzat davet etmek için aramalar yapmakla geçti. Benito'yu sadece iki kez görmüştüm ve birkaç kelime etmek ile yanaktan bir öpücükten fazlası için vakit olmamıştı. Bu ve endişelenemeyecek kadar meşgul olduğum gerçeği sayesinde aslında zorlukla katlanabildiğim bir adamla düğünümü planladığımı unutmayı neredeyse başarmıştım. Fakat babamın Maria'yla evlendiği gün gerçekler su yüzüne çıkmıştı. Ona bakire olmadığımı söylediğimden beri, Benito ya da başkaları için rol yapmak zorunda kaldığımız birkaç durum dışında benimle konuşmuyordu.

Gianna ile Matteo sadece benim düğünümüne katılacaklardı. Ancak Aria ve Luca elbette babamın ziyafetine davetlilerdi ve bu Romero'nun da onlarla birlikte olduğu anlamına geliyordu. New York'ta kalmaya karar vermesini umuyordum. Onu görmek istemediğim için değildi ama onunla yüzleşmekten, kaybettiklerimizle yüzleşmekten korkuyordum.

Neyse ki uçakları çok geç indiği için hepsi doğrudan kiliseye geleceklerdi. Bu da Romero'yla karşılaşmaktan kaçınma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Ön sıraya oturdum, Benito hemen yanımdaydı. Evlenmeden önce uygunsuz olacağı için Tanrı'ya şükür ki bana hiçbir şekilde dokunmamıştı. Fakat Aria bana her baktığında, evlenmek bile istemediğim bir adamın yanında oturarak uygunsuz bir şey yaptığımı hissediyordum.

Romero'nun nerede olduğundan emin değildim. Aileden olmadığı için muhtemelen kilisenin arka taraflarında bir yerdeydi. Törenden sonra kutlamanın yapılacağı otele doğru yola çıktık. Akşam yemeğini Romero'yla karşılaşmadan atlatmayı başarmıştım ama gecenin ilerleyen saatlerinde Benito'yla dans ederken onu odanın diğer ucunda gördüm. Beni izliyordu. Birden etrafımızda dans eden herkes kayboldu. Utançla dolmuştum. Benito'yu uzaklaştırmak istiyordum. Kendimi Romero'nun kollarına atmak, ona ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum. Kafamı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Şarkı bittiğinde müsaade isteyip hızla dans pistini terk ettim ve aceleyle çıkışa doğru yöneldim. Kendimi kaybetmeden önce bir süreliğine buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kapı arkamdan kapanıp kendimi otelin koridorunda bulduğumda artık daha rahat nefes alabiliyordum. Yine de durmadım. Tuvaletten dönen ya da o yöne doğru giden misafirlerle karşılaşmak istemiyordum. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Durmadan önce iki köşeyi döndüm ve göğsüm yükselip alçalırken duvara yaslandım. Birkaç gün içinde benim düğünümü kutlayacaktık. Panik etrafımı sardı. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Yumuşak adım sesleriyle yana döndüğümde bakışlarım Romero'yu buldu. Birkaç adım ötede durmuş, kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissettiren ifadesiyle beni izliyordu. Yaşadığım her şeye ve ona karşı hissettiklerimi bastırmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen, hislerim her zamankinden daha güçlüydü. Romero koyu renk takım elbisesinin içinde karşı konulmaz görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Seni onunla görmekten nefret ettim. Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun.”

Biliyordum. Varlığımın her zerresi Benito'nun yakınlığıyla savaşıyordu ama bunu Romero'ya söyleyemezdim.

Bana bir adım daha yaklaştı. Koyu renk gözlerini benimkilere dikmişti.

“Burada yalnız olmamalıyız,” dedim güçsüzce ama gitmeye çalışmıyordum. Gitmeyi istemiyordum.

Bir adım daha yaklaştı. Her hareketi çok kıvrak ve zarif olmasına rağmen yine de tehlikeliydi. Kollarına atılmak istiyordum. Bundan daha fazlasını yapmak istiyordum. Olduğum yerde kaldım. Romero aramızda kalan mesafeyi kapattı ve kolunu başımın üzerine yasladı. Bakışları aç ve sahipleniciydi.

“Gitmemi istiyor musun?”

Evet de. Babam bizi burada bulursa Romero'yu oracıkta öldürürdü. Şu anda dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu hesaba katarsak bunu gerçekten başarabilirdi.

Titrek bir nefes verdim. Romero eğilip beni öptü ve o anda kendimi kaybettim. Parmaklarım saçlarında, sırtında geziniyor-

du. Beni daha sert öptü. Elleriyle popomu kavradı ve sonra beni yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Kokteyl elbisemin eteği yukarı sıyrılmıştı ama umurumda değildi. Romero'nun ereksiyonunu, külotumun ve pantolonunun kumaşına rağmen girişimde hissedebiliyordum. Çaresizce kendimi ona yasladım. Çoktan tahrik olmuşum. Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim.

Birinin koridora çıkıp bizi bulabileceğini bilsem de duramıyordum. Romero beni duvara yasladı ve tek koluyla belimi sardı. Diğer eli elbisemin üzerinden göğsümü kavramıştı. Ağzına doğru inerken meme uçlarım sertleşti. Romero da inleyerek kendini bana doğru itti. Aleti külotumun üzerinden kadınlığıma sürtünüyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım ağzına doğru. Romero avucunu yan tarafımda gezdirdi ve sonra bacaklarımın arasına kaydırды. Bir parmağını külotumun kumaşının altına sokup ıslak ve hassas kadınlığımı buldu. Dokunuşuyla ürperdim.

“Siktir. Çok ıslaksın, Lily.” Bir parmağını içime ittiğinde inleyerek öne doğru atıldım. Yalnızca onun üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Parmağını çekip fermuarını açtı. Merkezim beklenti ve arzuyla kasılmıştı. Bir prezervatif paketinin yırtılma sesini duydum. Bir an sonra aletin ucunu girişime yaslayıp içime doğru kaymaya başladı. Tamamen içime girene kadar kadınlığım onun sıcak aletine teslim olmuştu. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Bu çok doğru hissettiriyordu. Neden bu kadar doğru hissettirmek zorundaydı ki?

“Sikeyim, çok iyi hissettiriyorsun, Lily. Ve çok sıkı, Tanrım.”

Dudaklarımız tekrar birbirini buldu. Çok uzun zaman olmuştu. Romero her içime girdiğinde beni daha da yukarı kaldırıyordu. Kadınlığımda derin bir noktaya çarptığında inledim. “Sessiz olmalıyız,” diye mırıldandı alçak bir sesle. Ardından bir sonraki iniltimi ağzıyla bastırdı. Kollarımı boynuna daha da sıkı doladım. Sanki birmişiz, ayrılmazmışız gibi hissettiriyordu.

Kahverengi gözlerine bakarken topuklarımı kalçalarına gömdüm ve onu daha da içime çektim. Bakışları öyle duygu doluydu ki adeta içimi görüyor gibiydi. Onu seviyordum. Romero olmadan, bu olmadan nasıl yaşayabilirdim?

İçime daha sert girerken gözlerini benden ayırmadı. Zevkle dolarken paramparça olmuştum. Romero kendisi de orgazma ulaşana kadar içimde gidip gelmeye devam etti. Birbirimize tutunduk, hâlâ bir bütündük. Boynunun yan tarafını öptüm. Tanıdık kokusu burnuma dolduğunda gözlerimi kapattım. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Uzaktan gelen kahkaha sesleri beni tekrar gerçekliğe sürükledi. Romero hızla içimden çıktı. Ona sıkı sıkıya doladığım kollarımı gevşettim ve ayaklarım yere değene kadar bacaklarımın aşağı kaymasına izin verdim. Eteğimi düzeltirken kafamı kaldırıp ona bakamamıştım bile. Romero bana dönmeden önce prezervatifi yakındaki bir çöp kutusuna attı. İkimiz de bir şey söylememiştik. Göz ucuyla yanağıma uzandığını gördüm. Hemen geri çekildim. Gücümü toplayarak kafamı kaldırdım. “Bu bir hataydı,” dedim fısıldayarak.

Romero’nun yüzü önce şokla dolsa da sonrasında duygusuzlaştı. “Bir hata.”

“Yakında Benito’yla evleneceğim. Bunu tekrar yapamayız.”

Romero hafifçe başını salladıktan sonra arkasını dönüp gitti. Peşinden koşma dürtüsüne direnmek zorunda kalmıştım. Birkaç dakika bekleyip tualete gittim. Partiye dönmeden önce kendimi toplamam gerekiyordu, yoksa insanlar bir şey olduğunu anlayabilirdi. Neyse ki içeri girdiğimde lavaboda kimse yoktu. Aynadan yansımamı kontrol ettim. Saçlarım dağılmıştı ve makyajımın tazelenmesi gerekiyordu. Sırtım terden sıırılsıklamdı ama bundan daha da kötüsü gözlerimin yaşarmasıydı. Şimdi ağlayamazdım. Bu her şeyi mahvederdi. Makyajımı tazelemeye başlamadan

önce birkaç derin nefes aldım. Yirmi dakika sonra tuvaletten çıktığımda hiçbir şey olmamış gibi görünüyordum ama içim içimi yiyordu. Benito'yla evleneceğimi kabullendiğimi düşünmüş, Romero'ya olan hislerimin azaldığını ummuştum. Fakat şimdi bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu fark ediyordum.

Piste adımımı attığım anda Luca beni dansa kaldırdı. Bundan daha fazlasını istediğini biliyordum. Sessizce konuşmaya başlamadan önce bizi çok fazla çiftin olmadığı bir yöne doğru çekti. “Hâlâ evlenmeye kararlı mısın? Sen ve Romero bir süredir yoktunuz.”

“Evet, Benito'yla evleneceğim, merak etme,” dedim yorgun bir sesle. Bu kadar duyarsız olduğu için Luca'yı suçlayamıyordum bile. Beni evinde ağırlamış ve ben de bunun karşılığını askerlerden birinin yeminini bozmasına neden olarak vermiştim.

“Onunla sonsuza dek evli kalmak zorunda değilsin,” dedi Luca kayıtsızca.

“Babam boşanmamı asla kabul etmez.” Böyle bir şeye izin vereceğine beni öldürürdü.

“Bir evliliği bitirmenin boşanmaktan başka yolları da vardır. Bazen insanlar ölür.”

“Benito o kadar yaşlı değil.”

Luca tek kaşını kaldırdı. “Bazen insanlar yine de ölür.”

Gerçekten Benito'yu öldürmemi mi öneriyordu? “Neden düğününden önce ölemiyor?”

“Bu şüpheli görünür. Birkaç ay bekle. Zaman çabuk geçecek, güven bana.”

Ona inanmak istiyordum ama aylarca Benito'yla aynı yatağı paylaşmak, Romero'nun az önce yaptığı gibi içime girmesi cehennem gibi geliyordu.

“Zamanı geldiğinde Romero artık beni istemeyecek.”

Luca sessiz kaldı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Aylarca başka bir adamla yattıktan sonra Romero neden hâlâ beni isteyecekti ki? Bu düşünce beni bu kadar iğrendiriyorken onun için kim bilir ne kadar kötü olacaktı? “*Outfit*’te de iyi adamlar var. Yeniden mutluluğu bulacaksın. Benito’yla evlenerek doğru olanı yapıyorsun. Savaşı önlüyorsun ve Romero’yu kendinden koruyorsun. Bu yaptığın çok cesurca.”

Başımı salladım ama ağlamak istiyordum. Luca’yla masamıza döndük. Aria benimle tekrar konuşmaya çalışsa da ben pek karşılık vermeyince vazgeçmişti. Bugünü, düğünümü ve ondan sonraki ayları bir şekilde atlatmalıydım. Belki o zaman mutluluk için bir şansım daha olabilirdi. Gözlerim Romero’yu bulana kadar odayı inceledim. Bilerek bana bakmıyordu. Onu seviyordum. O kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu. Onsuz benim için mutluluk olmayacağını biliyordum.

Aria ve Gianna gelinliğini giyerken bana yardım etmişlerdi. Elbette, beyazdı ve arkasından gelen bir duvağı vardı. Benito öyle istediği için saçımı açık bırakmışım.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Aria arkamdan.

Yansımama baktım ama sadece gözlerimdeki çaresizliği görebiliyordum. Bunu dünyadan saklamak için duvağıma ihtiyacım olacaktı. Kız kardeşlerim babamla yaptığım son konuşmayı bilmiyorlardı ve böylesi daha iyiydi. Beni ne kadar korkuttuğunu bilselerdi, kendi hayatlarını tehlikeye atmak pahasına beni buradan götürürlerdi.

“Bu saçmalık,” diye mırıldandı Gianna. Omzuma dokundu. “Lily, defolup gidelim buradan. Bırak da sana yardım edelim. Eğer onları küçük kız kardeşimiz için bir savaş başlatmaya zorlamayacaksak, *Famiglia*’ın *Capo*’su ve *Consigliere*’iyle evli olmanın ne faydası var? Mutsuz olacaksın.”

“Luca şüphe çekmemesi için birkaç ay içinde Benito’dan kurtulabileceğimi söyledi.”

Gianna homurdandı. “Ah tabii, peki o zamana kadar ne olacak? Tanrım, Luca daha pislik bir herif olabilir miydi?”

Aria hiçbir şey söylemedi ki bu da başlı başına bir işaretti. Genelde hep Luca’yı savunmaya çalışırdı.

“Luca’yla hâlâ kavga ediyor musunuz?” diye sordum.

Omuz silktili. “Buna kavga demezdim. Birbirimizi görmezden geliyoruz. Romero ile seni ondan sakladığım için bana kızgın, ben de seni Brasci’yle evlenmeye zorladığı için ona kızgınım.”

“Beni o zorlamıyor, Aria. Babam zorluyor. Luca bir *Capo*’nun yapması gerektiği gibi davranıyor. Ben onun sorumluluğunda değilim ama *Famiglia* öyle.”

“Yüce Tanrım, gerçekten de Romero’ya benzemişsin. Lütfen bana az önce söylediklerine gerçekten inanmadığını söyle,” dedi Gianna.

“Benim için her şeyinizi riske atmanıza izin vermeyeceğim.”

Gianna öfkeyle alnına dokundu. “Senin için her şeyimizi riske atmak istiyoruz. Ama bize izin vermelisin.”

Şimdi “evet” desem bile, ne yapabilirlerdi ki? Luca da Matteo da etrafları *Outfit* askerleri tarafından sarılmışken bize yardım etmezlerdi. Bu intihar olurdu. Romero ise... Hiç tereddüt etmeden bunu yapar ve kendini öldürtürdü. Babamın sözleri tekrar aklıma geldi. Hayır, bunu yapmak zorundaydım. Tek seçenek buydu.

Kapı çalındı ve bir dakika sonra Maria kafasını içeri uzattı. Hâlâ pek konuşmuyor olsak da nedimelerimden biriydi. “Hemen çıkmalısın.”

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan ortadan kayboldu.

“Babamın onunla evli olduğuna inanamıyorum,” dedi Gianna. “Ondan hoşlanmıyorum ama yine de onun için üzülüyorum. Babam piçin teki.”

Zorlukla dinleyebilmişim. Gözlerim kararıyordu. İçim öyle korkuyla dolmuştu ki kaçmak istiyordum. Ancak başımı dik tuttum ve duvağımı yüzüme indirdim. “Artık gitmeliyiz.”

“Lily,” diye başladı Aria ama lafını bitirmesine fırsat vermeden aceleyle kapıya yürüdüm. Babamı odanın önünde gördüğümde irkilmişim. Beni almaya gelmesi beklenmedikti. Kızını mihraba götürmesi gerektiğini biliyordum ama babalar genellikle girişteki odada beklerdi. Belki de son dakikada kaçıp gideceğimden endişelenmişti.

“İşte buradasın. Çabuk ol,” dedi. Aria’yla birlikte yanımızdan geçerken Gianna’ya sertçe baksa da bir şey söylememişti. Bana kolunu uzattı. Aklıma Maria’yla görüntüleri geldiğinde kusmak istemişim. Elimi koluna koydum ve varlığımın her zerresi ondan uzaklaşmak istese de beni kilisenin merkezine götürmesine izin verdim.

İçeride müzik çalmaya başlamıştı bile. Girmeden önce babam bana doğru eğildi. “Benito’yu bakire olduğuna ikna etsen iyi olur yoksa seni öldüresiye döver. Eğer o yapmazsa da ben yaparım.” Cevabımı beklemedi. Çift kapıdan geçtiğimizde bütün gözler bize dönmüştü.

Mihraba doğru yürürken ayaklarım kurşun kadar ağırdı. Benito koridorun sonunda beni bekliyordu. Yüzünde sanki yakaladığı bir avı sonunda herkese sunabilecekmiş gibi gururlu bir sırıtış vardı. Tüm risklere rağmen gözlerim Romero’yu bulana kadar kalabalığa baktım. Anlayamadığım bir ifadeyle sağ taraftaki duvara yaslanmıştı. Bu yürümemi daha da zorlaştıracak olsa da göz göze gelmeye çalıştım ama Romero bana bakmıyordu bile. Tamamen Aria’ya odaklanmış, onun koruması olarak görevini yapıyordu.

Dikkatimi tekrar önüme verdim. Kimsenin bakışlarımı fark etmediğini umuyordum.

Annemin olması gereken yerde kambur omuzları, soluk teni ve hüznü gözleriyle Maria vardı. Belki de kimsenin bakmadığını düşünüyordu çünkü ilk kez cesur bir yüz ifadesi takınmamıştı. Bu, yakında neye benzeyeceğimin bir örneğiydi. Babama baktım. O ise daha genç görünüyordu. Sanki henüz yirmi yaşında olan biriyle evlenmek ona kendi yaşından birkaç yıl kaybettirmişti. Annemi hiç özlemiyor muydu? Düğünümde yanındaki kişi o olmalıydı. Gözlerim yine Romero'yu aradı. Durabilecek gibi değildim. Mihrapta beni bekleyen kişi de Romero olmalıydı. Koridorun sonuna vardığımızda babam beni Benito'ya teslim etti. Elimin etrafında kıvrılan yaşlı parmakları terli ve çok sertti. Babam duvağımı kaldırdı. Bir an için tiksintimin ve mutsuzluğumun gün gibi ortaya çıkacağından endişe etmiştim. Fakat Benito'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Vaazına başlayan rahibi dinlemiyordum. Omzumun üzerinden Romero'ya bir kez daha bakmamak için kendimi zor tuttum.

Rahip ve konuklar "evet" dememi beklerken, kısa bir an için "hayır" demeyi düşündüm. Bu benim son şansımdı. Sonsuza kadar mutsuzluğa giden bir yolda sıkışıp kalmadan önceki son çıkışımdı. Ya da en azından kocamdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar. Böyle bir şeyi yapabilir miydim ki? Ben bir sineği bile öldüremezdim.

Sadece "hayır" de. Benito'yla evlenmeyi reddedersem insanların nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Benito çok öfkelenirdi, babam da öyle. Ancak kız kardeşlerim ve Romero beni anlar, muhtemelen beni korumak için herkesle savaşırlardı. Müstakbel kocam yanımda boğazını temizlediğinde uzun süredir konuşmadığımı fark etmiştim. Kelimeler asit tadında olsa bile hızla herkesin beklediği şeyi söyledim. "Evet, kabul ediyorum."

“Gelini öpebilirsiniz.”

Benito belimi kavradı. Kaskatı kesilmeme rağmen onu itmedim. Sert dudakları dudaklarıma değdiğinde puro tadını alabiliyordum. Başımı geri çektim ve zoraki bir gülümsemeyle misafirlerimize döndüm. Benito memnuniyetsizlikle bana baksa da görmezden geldim. Onu itmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bilseydi, öpüşmemizi kısa kestığım için bana kızmazdı.

Elimi tutup beni koridora sürükledi. Gözlerim Romero’ya kaydı ama o çoktan gitmişti. Gözlerim bütün kiliseyi arasa da onu bulamamıştım. Muhtemelen Benito’yu öptüğümü gördüğünden beri benden nefret ediyor ve artık bir alakamız olmasını istemiyordu. Onu bir daha görebilecek miydim?

Romero

Chicago’ya hiç gelmemeliydim. Lily’nin Benito’ya doğru yürümesini izlerken, sanki biri kalbimi ayaklarının altında eziyormuş gibi hissetmiştim. Bıçağımı o adamın gözüne yavaşça saplamaktan, bakışlarındaki ışığın söndüğünü görmekten, son nefesini duymaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Derisini canlı canlı yüzmek, ona hiçbir erkeğin katlanamayacağı kadar çok acı çek-tirmek istiyordum.

Gözlerimi Lily’den zorla ayırdım ve yapmam gerektiği gibi Aria’ya odaklandım. Bana bakıp anlayışlı bir şekilde gülümsedi ama tepki vermedim. Kabul törenimden sonraki ilk birkaç yılda, insanların öldürülmesine ya da işkence gördüğüne şahit olmanın beni hâlâ rahatsız ettiği dönemlerde yapmayı öğrendiğim gibi duygularımı tamamen kapatmıştım.

“Gelini öpebilirsiniz.”

Gözlerim kahrolası Benito Brasci’nin ellerini Lily’nin beline koyduğu ve onu neredeyse kendi bedenine doğru sürüklediği

mihraba kaydı. Kan beynime sıçramıştı. Onu öldürmek istiyordum. Duvardan uzaklaşıp arkamı döndüm ve kiliseden dışarı çıktım. Yapmayı istediğim gibi koşarak uzaklaşmamıştım. Sanki her şey yolundaymış gibi yavaşça hareket ettim. Sikeyim, ne yalandı ama. Hiçbir şey yolunda değildi. Benim olması gereken kadın yaşlı bir piçle evlenmişti.

Doğruca kiralık arabamıza yürüdüm. Kutlama için Brasci'nin malikânesine gitme vakti gelene kadar orada bekleyecektim.

Luca düğünde yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Muhtemelen kendimi kaybedeceğimden endişeleniyordu. Haksız da sayılmazdı. Lily ve Benito'ya her baktığımda beynimde bir şeyler kopuyordu. Silahımı çekip önce o herifin, sonra da Scuderi'nin kafasına sıkmayı hayal etmekten kendimi alamıyordum. Eğer şanslıysam, beni yeterince çabuk durduramazlardı.

Aria yemekten sonra yanıma geldi. Bana acımasını kaldırmabileceğimden emin değildim ama onu göndermeyecektim. Yalnızca nazik olmaya çalışıyordu. "Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Luca beni korumak için burada. Bu senin için zor olmalı. Neden gidip kendine bir otel bulmuyorsun? Eminim geceyi Benito'yla aynı çatı altında geçirmek istemezsin."

Bu gece. Şimdiye kadar düğün gecesini çok fazla düşünmemeyi başarmıştım. "Gerek yok. İyiyim ben. Bununla başa çıkabilirim."

Aria sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı ama sonra Luca'nın yanına döndü.

Parti sona ermek üzereyken ben de giderek daha rahatsız hissediyordum. Biraz sonra korktuğum başıma geldi. Benito ve Lily yerlerinden kalkmış, birlikte geçirecekleri ilk gece için ana yatak odasına gidiyorlardı. Hemen arkalarında tezahüratlar yapıp bu geceye dair önerilerde bulunan bir kalabalık vardı. Nabzım hız-

lanmıştı ve parmaklarım yeleğimin altına uzanmak için yanıp tutuşuyordu.

Yapmam gereken son şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen peşlerinden gittim. Her zaman kontrollü bir adam olmakla övünürdüm ama irademın parmaklarımdan kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Lily'ye evleneceğini kabullendiğimi söylediğimi biliyordum. Beni istemediğini söylemişti. New York *Famiglia*'sının bir askeri olarak onları önceliğim yapmak benim görevimdi. Lily'yi istemek savaş anlamına gelebilirdi. Hayır, bu kesinlikle lanet olası bir savaşa yol açardı. Dante Cavallaro hesapçı bir adamdı ama askerleri bizi parçalara ayırmak için fırsat kolluyordu. Bugün birçoğunun gözlerinde bunu görmüştüm. Son birkaç yıldır aramızdaki ilişkiler hızla kötüye gidiyordu. Luca ve Aria'nın düğününden sonra işbirliğimizin balayı aşaması hızla sona ermişti. Şimdi ise bu yalnızca bir mantık evliliği gibiydi. *Famiglia*'nın da *Outfit*'in de ayrılmak istediği bir evlilik. En ufak bir hata her şeyi havaya uçurmaya yeterdi.

Farkında olmadan diğer konukları lobiye kadar takip etmiştim. Merdivenlerin başında, Benito'nun çirkin kafası ile etraflarındaki erkek kalabalığının arasında Lily'nin koyu sarı saçlarını gördüm. Ayaklarım hızla hareket etmeye başladı. Elim silahıma gittiğinde şakaklarım öfkeyle çarpıyordu. Kalabalığı yarıp geçerken itiraz mırıltılarını duymazdan geldim. O şerefsiz Benito'nun Lily'ye sahip olmasına izin veremezdim. O benimdi ve her zaman da öyle olacaktı. Eğer bu kahrolası bir savaş anlamına geliyorsa umurumda bile değildi. Onu elimde tutabilmek için ömrümün sonuna kadar Rusları ve *Outfit* piçlerini avlardım.

Hızlandığımda Luca aniden önüme çıktı. Zorlukla nefes alırken duraksadım. İçimden onu yumruklamak geliyordu ama bu dürtüye karşı koydum. Etrafımda bu kadar çok insan varken olay

çıkırırsam her şeyi berbat edebilirdim. Luca beni omzumdan tutup boş bir koridora çekti. Kulaklarımı çınlatan bir güçle beni duvara itti ve ardından geri çekildi.

“Lanet olsun!” diye gürleyip tekrar omzumu kavradı. “O sana ait değil. Lily artık evli bir kadın.”

“Bunların hiçbirini istemedi,” dedim sertçe. Luca’nın elini ittim. “Mihrapta yanında duran kişi ben olmalıydım.”

“Ama değildin. Artık çok geç, Romero. Burası Chicago. Sen sikini pantolonunun içinde tutamadın diye lanet bir savaş başlatmayacağız.”

Doğruca yüzüne baktım. “Aramızdaki bundan çok daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun.”

“Umurumda değil. Liliana’nın o mihraba yürümesini izledin ve şimdi de sonuçlarını kabul etmek zorundasın. O görevini yaptı, sen de yapmalısın. Odana git ve biraz uyu. Aptalca bir şey yapma.”

Luca *Capo*’ydu. *Famiglia*’nın iyiliğini gözetmek onun göreviydi ama şu anda onu öldürmek istiyordum. Bugüne dek *Capo*’mu öldürmeyi hiç istememiştim. “Emredersin, patron.”

Luca kolumu tuttu. “Ciddiyim. Bu kesin bir emirdir. Böyle bir şey için savaşa girmeyeceğim. Bu işin nasıl biteceği konusunda seni uzun zaman önce uyarmıştım ama beni dinlemedin.”

“Hiçbir şey yapmayacağım,” diye hırladım. Bunun doğru olup olmadığından ben bile emin değildim. Henüz kararımı vermemiştim.

Bölüm On Altı

Liliana

Insanlar odamıza çekilmemiz için tezahürat yapmaya başladıığında yüzümdeki kanın çekildiğini hissetmiştim. Benito hiç vakit kaybetmemişti. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yukarı çıkmaya başladık.

Avucu gelinliğimin ince kumaşına yapışmıştı. Terli, ağır ve çok sıcaktı. Parmakları popomu bulana dek yavaşça aşağıya indi. Titreyen vücuduma engel oldum. Elini itmek, onu uzaklaştırmak istiyordum ama Benito benim kocamdı. Çok geçmeden aramızda kumaşlar olmadan her yerime dokunacak, sadece Romero'ya ait olması gereken tenimin her santimini görecekti.

Hasta hissediyordum, neredeyse kusacaktım. Yalnızca irademin gücüyle yemeğimi midemde tutmayı başardım. Yapmayacağıma dair kendime söz vermiş olmama rağmen omzumun üzerinden baktım. Gözlerim kalabalığın içinde Romero'yu aradı ama orada değildi. Bir yanımda Benito'nun beni

mıncıklamasına tanık olmadığı için mutluydu ama diğer yanım, daha büyük bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı. O aptal parça bunu bir şekilde durduracağını umuyordu. Tabii ki bu yalnızca ölümüne sebep olurdu. Onu oracıkta vururlardı ve sonra da bir savaş çıkardı. Birçok insan, belki Fabi, Aria ve Gianna bile ölebilirdi. Yeminine sadık kalıp müdahale etmemesi ve benden bekleneni yapmama izin vermesi iyi bir şeydi.

Önüme döndüğümde geceyi geçireceğimiz odaya çoktan geldiğimizi fark ettim. Brasciler evli bir çiftin ilk gecelerini ana yatak odasında geçirmelerinin uğursuzluk getireceğine inanıyorlardı. Bu yüzden misafir odasında kalacaktık. Benito kapıyı açtı ve beni içeri itti. Odanın ortasında donup kalmıştım. Kapanan kapı ile Benito'nun adım seslerini dinliyordum. "Gerçek bir afet-sin sen," dedi. Sesi şimdiden arzuyla doluydu. "Bütün akşam seninle baş başa kalmayı istedim. Kaba görünmeyecek olsam, seni saatler önce odamıza götürürdüm."

Midem ağzıma gelmişti. Ayakkabılarımın üzerine kusma korkusuyla kıpırdamaya dahi cesaret edemiyordum. Benito kollarımı kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. Ardından ben daha kendimi toparlayamadan ağzını ağzıma yasladı. Nefesim kesilmişti ve o da bu fırsatı kullanarak dilini dudaklarımın arasına itti. Diğer erkeklerle birlikte içtiği puoların tadını alabiliyordum ki bu midemi daha da bulandırıyor. Dili her yerdeydi. Bana hiçbir şey yapma şansı vermedi. Tanrım, bu korkunçtu. Ellerim omuzlarını kavradı. Parmaklarım takım elbisesine gömüldüğünde onu olabildiğince sert bir şekilde ittim. Fakat kolları belime dolanmış, beni daha da sıkı tutarak kaçmama fırsat vermemişti. Nefes alıp verişleri hızlı ve heyecanlıydı. Çok sabırsızdı.

Bunu istemiyordum. Gözlerimi sıkıca yumup akmak üzere olan yaşlara karşı koydum. Umutsuzca beni öpenin Romero olduğunu hayal etmeye çalışsam da her şey yanlış hissettiriyordu. Belimdeki beceriksiz elleri, dudaklarının tadı, dilini ölmekte olan bir sümüklü böcek gibi hareket ettirmesi.

Ondan güçlükle uzaklaşarak çaresizce nefes aldım. Tadı dilimde kalmıştı. Ondan kurtulmak için ağzımı çalkalamak istiyordum.

Benito tekrar önüme geçti ve üzerime eğildi. “Merak etme, tatlım. Seninle güzelce ilgileneceğim. Seni bir kadın yapacağım. Bu geceyi asla unutmayacaksın.”

Bunu asla unutamayacağımı biliyordum. Muhtemelen hayatımın sonuna kadar kâbuslar görecektim. Annemin son sözleri ve gözlerindeki bakış aklıma geldi. İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin vermiştim?

“Hayır, yapamam.” Bir adım geri attım. Uzaklaşmam, bu odadan çıkmam, Romero’yu bulmam ve ona bu evliliği sürdüremeyeceğimi, sadece onu istediğimi, istediğim kişinin her zaman olduğunu, ölene kadar da onu istemeye devam edeceğimi söylemem gerekiyordu. Bencilce davrandığımı biliyordum. Fakat diğer seçenek bütün hayatımı Benito’nun dokunuşuyla geçirmekse, artık bir savaşa neden olmak umurumda bile değildi. Belki de Luca durumu çözebilirdi. O iyi bir *Capo*’ydu. Savaşı önleyebilirdi, değil mi?

Benito gerilmeye başlamış, o tatlı gülümsemenin yerini daha temkinli ve aç bir ifade almıştı.

Korku ağır bir yük gibi omuzlarıma çöktü. Benito kollarımı sıkıca kavradığında irkildim. “Sen benim karımsın ve senden bekleneni yapacaksın.”

“Hayır, lütfen. Hazır değilim. Daha fazla zamana ihtiyacım var.” Herkesin ölümüne neden olmadan bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kimsenin zarar görmeyeceği bir yol olmalıydı.

Benito kıkırdadı. “Ah, bana bu palavralarla gelme, tatlım. Haftalardır o kusursuz kıcını düşünerek mastürbasyon yapıyorum. Bu gece sikimi içine gömmek istiyorum. Bu dünyadaki hiç-

bir şey beni durduramaz, senin köpek yavrusu gibi bakan koca gözlerin bile.”

Tekrar yalvarmak için ağzımı açmışım ki Benito beni geriye doğru itti. Şaşkınlıkla çığlık attım.

Topuğum gelinliğimin eteklerine takıldı ve aniden düştüm. Çarpışmaya hazırlanmışım ama kendimi yumuşak bir şeyin üzerinde buldum. *Yatağın*. Ne ara buraya kadar gelmişim?

Hemen kaçmaya çalışsam da buna fırsatım olmamıştı. Benito üzerime eğildi. Dizleri bacaklarımın arasındaydı ve elbisemi altına sıkıştırmıştı. Kapana kısılmışım. Çırpındım ama bacaklarım kumaşın içine hapsolmuştu. Ansızın paniğe kapıldım. Daha önce hiç olmadığım kadar paniklemişim. Bodrumda işkence edilen adamı gördüğümde bile böyle olmamıştı.

Benito yüzüme doğru yaklaşıp beni tekrar öptü. Başımı yana çevirdiğimde salyaları yanağıma akmıştı. Parmakları çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Puro kokan nefesi üzerimde, çatlamış dudakları çok yakınımdaydı. Gözlerini küçük yarıklar gibi görünene dek kıstı. “Dinle, tatlım. Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da. Kendi iyiliğin için, bana uyacağını umuyorum. Her ikisi de umurumda değil. Sert olmayı severim.”

Oldukça ciddiydi. Mücadele etmeye devam edersem beni zorlayacaktı, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Bu gece kocamdan nezaket göstermesini bekleyemezdim. Gözyaşlarım ya yalvarmam fikrini değiştirmeyecekti.

Kendimi Benito’nun altında rahatlamaya zorladım. Küçümseyici bir şekilde gülümsedi. Hareket ettiğinde nihayet elbisemi serbest bırakmıştı. Vücudunu benimkine bastırdı, ıslak dudakları boğazımdaydı. Diliyle köprücük kemiğime kadar yaladı. Onun Romero olduğunu hayal etmeye ve bu işe yaramayınca da düşünmeyi tamamen bırakmaya çalıştım. Bomboş ve uyuşuk olmaya çalıştım. Zihnimi başka bir yere ve zamana çekmeye,

ne söylersem söyleyeyim bana istediğini yapacak olan kocamdan uzak tutmaya çalıştım. Benito eteğimi yukarı itti ve parmaklarını baldırlarımdan yukarı kaydırды. Takdir edercesine hırladığında vücudunu benimkine daha da bastırmıştı. Bunun onu ne kadar heyecanlandırдыğını hissedebiliyordum. Romero'nun aletini her hissettiğimde heyecanlanırdım ama bu? Ah Tanrım. Bunu yapamazdım. Ancak o benim kocam ve ben de onun karısıydım. Bana yardım etmek isteyen herkesi korumak için bu yolu seçmiştim. Bu benim görevimdi. Sadece ona karşı değil, aileme karşı, *Outfit'e* karşı görevim. Bu pek çok kadının kaderiydi. Onlar hayatta kalmıştı, ben de kalabilirdim.

Kocamın çıkardığı seslerden, Romero'ya ait olmayan koku-sundan, beceriksiz parmaklarının elbisemi çekiştirmesinden nefret ediyordum. O benim kocamdı. Eli dizime kadar çıktı.

Kocam.

Sonra uyluğuma.

Kocam. Kocam. Kocam.

Eli külotumun kenarına ulaştığında daha fazla dayanamamıştım.

Avuçlarımı göğsüne yasladım ve onu üzerimden ittim. Bu gücü nereden bulduğumdan emin değildim. Benito benden en az otuz kilo fazla olmasına rağmen dengesini kaybedip yan tarafına düştü. Yataktan fırladım ama elbisem beni yavaşlatıyordu. Kapıya doğru sendelerken önüme doğru uzandım. Benito bana yetiştiğinde kapı koluna sadece birkaç santim uzaktaydım. Parmakları kolumu morartacak kadar sıkıca kavradı ve beni odanın ortasına doğru savurdu. Dengemi yeterince hızlı sağlayamadığım için öne doğru düştüm. Kalça kemiğim köşedeki masaya çarpmıştı. Acıyla çığlık attım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Benito beni arkamdan sıkıştırdı ve ereksiyonunu popoma yasladi. "Bu gece benim olacaksın, bebeğim."

Ve işte oradaydı, tam önümde. Benito'nun kumaşın üzerinden göğüslerimi sıktığını fark etmemiştim bile. Gözlerim pırıl pırıl parlayan gümüş mektup açacağına sabitlenmişti. Benito tekrar daha sert sıktı, muhtemelen tepki vermediğim için kızmıştı. Mektup açacağını kavradım. Soğuk ve sert metal elimde çok iyi hissettirmişti. Kocam korsemin kenarını yırttı. Açacağı daha sıkı kavradım ve kolumu olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru ittim. Benito hırıltılı bir solukla sendeleyerek uzaklaştığında beni de bırakmıştı. Etrafımda döndüm. Mektup açacağı karnının sağ tarafına saplanmıştı. Gömleğinin beyaz kumaşı kanla ıslanıyordu. Ona çok sert vurmuş olmalıydım. Hatta belki de ciddi şekilde yaralamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Dudaklarım şokla aralandı. Gerçekten de kocamın karnına bir bıçak saplamıştım. Benito fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerime dikti. "Seni kaltak, ben-" Derin bir nefesle dizlerinin üzerine çöktü. Acı içinde kıvrılırken çirkin, böceksi gözleri daha da büyümüştü.

Tökezleyerek ondan uzaklaştım. Yardım çağırırsa ne olacaktı? Ya da biri ne yaptığımı görürse? *Kendi kocamı* bıçaklamıştım. Bunun için beni öldüreceklerdi ve öldürmeseler bile Benito kurtulursa beni zaten öldüresiye dövecekti.

Yapabileceğim tek bir şey, bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı ve ona yaşattığım onca şeyden sonra hâlâ yardım edip etmeyeceğinden bile emin değildim. Söylediklerimden ve bugün tanık olduğu şeylerden sonra. Belki de artık Chicago'da bile değildi. Belki de benden olabildiğince uzaklaşmak için bir sonraki uçakla New York'a dönmüştü bile.

Çantama doğru koşup fermuarını açtım ve el yordamıyla telefonumu buldum. Titreyen parmaklarımla ezbere bildiğim numarayı tuşladım. Benito hâlâ afallamış görünüyordu ama dirseklerinin üzerinde yükselmişti. Nefes nefese kalmasına rağmen

belli ki yardım çağırmak için ses çıkarmaya çalışıyordu. Bana doğru gelirse ne yapacaktım? Başladığım işi bitirebilir miydim?

Yeni bir panik dalgası bana sertçe çarptı.

İlk zil sesinden sonra Romero'nun tanıdık sesini duydum. "Lily?"

Hayatımda hiç bu kadar rahatlammamıştım. Aramamı görmezden gelmemişti. Belki de sadece –belki– benden nefret etmiyor olabilirdi.

"Lütfen bana yardım et," diye fısıldadım. Sesim ağlamaktan boğuklaşmıştı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyorlardı. Az önce mektup açacağıyla birini bıçakladığım için değildi, bundan pişmanlık duymuyordum.

"Geliyorum. Neredesin?"

"Yatak odasmda."

"Sakin kapatma," dedi. Kapatmazdım. Hareket ettiğini, sakın nefes alıp verişlerini duyabiliyordum ve bu beni de sakinleştiriyordu. Romero yakında burada olacaktı, o zaman her şey yoluna girecekti.

Olan onca şeyden sonra yine de yardımına koşuyordu.

İki dakikadan az bir süre sonra kapı çalındı. Aradığımda yakınlarda olmalıydı, yoksa yatak odasına ulaşması çok daha uzun sürerdi. Birkaç saniye boyunca hareket edip edemeyeceğimden bile emin olamamıştım. Bacaklarım uyuşmuştu.

"Lily, kapıyı açmalısın. Kilitli. Eğer kırarsam, insanlar anında buraya toplanır."

Tek gereken bu olmuştu. Birkaç adımda odanın diğer ucuna yürüyüp kapıyı açtım. Kalbim boğazımda atıyordu ve ancak Romero'nun endişeli yüzünü gördüğümde telefonu kulağımdan indirip kapatmaya cesaret edebilmişim. Bundan çok uzakta olduğumu bilmeme rağmen şimdi kendimi güvende hisse-

diyordum. Biri bizi bu halde bulacak olursa ikimiz de büyük tehlikeyiz demekti. Romero'yu arayarak onu tehlikeye atmıştım. Sevdiğim birine bunu nasıl yapabilirdim? Bu evliliği sırf Romero'yu korumak için yapmamış mıydım?

Romero'nun gözleri yarıya kadar açık korsemde, dağınık saçlarımda ve yırtık eteğimde gezindiğinde yüzü öfkeyle parladı. Odaya girip kapıyı kapattı ve yüzümü avuçladı. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Başımı iki yana salladım. Bir an sonra fark etmişim ki bu her iki sorunun cevabı da olabilirdi. "Onu bıçakladım. Bana dokunmasına dayanamadım. Ellerinin üzerinde olmasını istemedim. Ben..." Romero beni kendine doğru çekti ve yanağımı güçlü göğsüne yasladı. Hızla çarpan kalbinin sesini dinledim. Dışarıdan sakın görünse de kalbi ona ihanet ediyordu. "Onunla birlikte olmadım. Olamazdım."

"Hâlâ hayatta," diye mırıldandı bir süre sonra geri çekilirken.

Onun sıcaklığından mahrum kaldığım an kollarımı etrafıma doladım. Romero, gözleri bir tenis maçı izler gibi ikimizin arasında gidip gelen kocama doğru ilerledi. Göğsü şiddetle sarılmasına rağmen masaya yaklaşmış, telefonuna uzanıyordu. Romero hemen tepesinde durdu ve yüzünde yırtıcı bir hayvanın ifadesiyle sakince kolunu yere doğru itti.

Benito acı dolu bir solukla yan tarafına devrildi. Bana, sırtının üzerinde mahsur kalmış, bacakları çaresizce vücudunun üzerinde pedal çeviren bir böceği anımsatmıştı. Yine de ona hiç acımıyordum.

"Sen," diye hırladı Benito, sonra öksürmeye başladı. Dudakları kanla lekelenmişti. "Bunu o *Capo*'n mu tezgâhladı? Chicago bedelini on misliyle ödetecek. Dante beni ve diğer herkesi aptal yerine koymanıza izin vermeyecek."

“Luca’nın seni umursayacağı kadar önemli biri değilsin,” dedi Romero soğuk bir sesle. Yüzünde, bodrumda Ruslara işkence ettiği zaman gördüğüm ifadenin aynısı vardı.

Titredim.

Gözleri Romero’dan bana kaydığında Benito’nun yüzü farkındalıkla aydınlandı. “Sen ve o.” Yüzü iğrenç bir şekilde buruşmuş, tükürüğü dudaklarına bulaşmıştı. “Pis fahişe, seni sikmesine izin vermişsin. Sen-”

Cümlesini bitirme fırsatı bulamadan Romero ona yaklaştı, yakasından tutup kaldırdı ve sonra ustaca bir hamleyle bıçağını çekip kocamın kaburgalarının arasına sapladı. Titrek nefesleri son bulmuştu. Romero gözünü bile kırpmadan Benito’yu bıraktığında cansız vücudu yana devrildi.

Bölüm On Yedi

Liliana

Romero az önce benim için *Outfit*'in bir üyesini öldürmüştü. Gözlerimiz buluştuğunda katıksız bir korku göğsüme sis gibi yayıldı. Romero bıçağını kılıfına sokmadan önce kocamın pantolonunun paçasına silerek temizledi.

Ona doğru yürürken boğazım düğümlenmişti. "Bu savaş demek."

"Bir hikâye uydurabiliriz. Kendimi kaybetmişim gibi davranacağım. Seni uzun süredir arzuluyordum ama sen benimle hiç ilgilenmedin ve bugün öfkeme hâkim olamadım. Yatak odana dalıp kendini savunmaya çalışan kocana saldırdım, sonra da onu bıçaklamak için mektup açacağını kullandım. Sana tecavüz etmeye çalışmışım gibi gösterebiliriz, kimse senin de işin içinde olduğundan şüphelenmez. Bu halini gören kimse bundan şüphe duymaz." Yanağımı okşadı. "Sana nasıl davrandığımı düşününce o piç çabuk bile öldü."

Böyle bir şeyi önerdiğine inanamıyordum. Onu bu işe bulaştırmam zaten yeterince kötüydü. Kendimi kurtarmak için onu

iğrenç bir tecavüzcü gibi gösteremezdim. “Bana tecavüz etmeye çalışmışsın gibi davranmayacağım. Birlikte olmak istediğim tek erkek sensin.”

Romero beni sıkıca kucakladı. Kokusu, sıcaklığı, vücudumun onunkine mükemmel bir şekilde oturması öyle doğru hissettiyordu ki... Gözlerim yerdeki Benito’yu buldu. Onun karısı olmayı denemiş ve başaramamıştım ama buna üzülecek değildim. Evlenmeyi hiç istememiştim ve o da bunu başından beri biliyordu. Bana zorla sahip olabilirdi. Belki bunun için ölmeyi hak etmiyordu ama cezanın neredeyse her zaman ölüm olduğu bir dünyada yaşıyordu. Gözleri hâlâ açıktı ve sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, bakışları da o kadar kötüleşiyor gibi. Şiddetle titredim.

Romero beni nazikçe uzaklaştırdı. “Ona bakma.” Cesede doğru yürüdü ve Benito’yu bana değil de yere bakacak şekilde çevirdi. Bir anda kendimi daha iyi hissetmiştim. Hâlâ ölüydü ama en azından artık bana o sitemkâr ifadeyle bakmıyordu.

Tökezleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi bıraktım. Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar titriyordu. Romero bana katılmadan önce bir an durdu. Başparmağımı yanağımda gezdirerek birkaç damla gözyaşını sildi. Tekrar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile. “O artık öldü. Sana bir daha asla zarar veremez,” dedi sertçe. “Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Buna izin vermeyeceğim.”

“Benito’yu öldürdüğünü itiraf edersen seni öldürürler ve o zaman beni hiçbir şeyden koruyamazsın.” Belki de suçluluk kartını oynamak alçakça bir hareketti ama Romero’nun bunu üstlenmesine izin veremezdim.

Bakışları Benito’ya ve yavaşça etrafına yayılarak bej halıyı kırmızıya boyayan kan birikintisine takıldı. “Bunu örtbas edemeyiz. Kimseye fark ettirmeden onu evden çıkarsak bile, kanı halıdan

asla çıkaramayız. İnsanlar bir şeylerden şüphelenir. Birinin bu suçu üstlenmesi gerekecek.”

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, çaresizlik içimi kemiriyordu. “Bana sahip olmasına izin vermeliydim. Benden önceki pek çok kadın gibi buna katlanmalıyım. Ama bencil bir sürtük gibi davranmak zorundaydım.”

“Hayır,” dedi Romero sertçe. Bir parmağını çenemin altına yaslayıp yüzümü yukarı kaldırdı. “Onu bıçakladığın için mutluyum. Öldüğü için mutluyum. Hak etmediği bir şeyi almadığı için mutluyum. Sen o piç için fazla iyi ve güzelsin.”

Romero’yu kendime doğru çektim ve onu öptüm. Her şeye rağmen öpücüğü derinleştirmek, her zaman olduğu gibi kendimi Romero’da kaybetmek üzereydim ki o benden daha mantıklı davranıp geri çekildi. “Luca’yı aramalıyım. Askeri olarak en azından ona itiraf etmeliyim, sonra ne olacağına karar vermek ona kalmış.”

“Peki ya Chicago ile barışı korumak için seni öldürmeye karar verirse?” diye sordum sessizce. “Bizi öğrendiğinde ne kadar kızdığını biliyorsun. Aria bile onu benim için savaşı göze almaya ikna edemedi.”

Romero uzun bir süre sadece bana baktı. Sonra telefonunu alıp kulağına götürdü. “O zaman kararını kabul edeceğim.”

“Hayır,” dedim aniden. Telefonunu ittim. “Aria’yı arayayım. O Luca’yı ikna edebilir. Onu dinleyecektir.”

Romero hüznle gülümsedi. “Bu Aria’nın bile gücünün yetemeyeceği bir konu. Luca *Capo* ve *Famiglia*’yı koruyacak kararlar alması gerekiyorsa, Aria’nın aklına girmesine izin vermez. Kendin söyledin. Onu dinlemeyi reddetti.”

“Lütfen.”

“Bunu yapmak zorundayım. Bir korkak gibi senin ya da Aria’nın arkasına saklanamam.” Telefonu tekrar kaldırdığında bu

kez onu durdurmadım. Romero haklıydı. Onu manipüle etmek için Aria'yı kullanmaya çalışırsam Luca muhtemelen çok öfkelenirdi.

Telefonu açmasını beklerken nefesimi tuttum.

"Luca, Benito'nun odasına gelmen gerek." Telefonun diğer ucunda Luca'nın sesinin yükseldiğini duydum ama ne dediğini anlayamamıştım. Kulağa pek de hoş gelmiyordu. "Evet, oradayım. Acele etmelisin."

"Lanet olsun!" diye gürledi Luca duyabileceğim kadar yüksek sesle. Ardından telefonu kapattı. Romero da kendininkini yavaşça indirdi ve cebine geri koydu.

Elini tuttum, kendimi onun gerçekten orada olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

Romero sertçe Benito'nun bedenine bakıyordu ama bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmamıştı. Bana yalan söylemediğine sevinmiştim. Yanağımı Romero'nun omzuna yasladım.

Kapı hafifçe tıkladı. Doğrulurken Romero'nun elini sıkıca kavradım. Gitmesine izin vermek istemiyordum. Luca olanları gördüğünde, Romero'nun eline bir daha asla dokunma şansım olmayabilirdi. En azından hâlâ sıcakken. Annemin cansız bedenini hatırladığımda ürperdim. Bunun Romero'nun başına gelmesine izin veremezdim.

Romero alnımı öptü ve sonra elimden kurtulup ayağa kalktı. Ben de kalktığımda gözlerim Benito'ya kaymıştı. İçim öfkeyle doldu. Hayatıma hiç girmemiş olsaydı, mutlu olabilirdim. Ancak babam muhtemelen benim için başka korkunç bir koca bulurdu. Romero'nun kolu indirip kapıyı açmasını izlerken boğazım korkuyla düğümlenmişti. Luca ceza olarak gerçekten Romero'yu öldürmeye karar verirse ne olacaktı?

Romero kapıyı sonuna kadar açmadığı için Aria içeri süzülme zorunda kalmıştı. Ölü kocamı görünce derin bir nefes aldı ve sonra bana doğru koşup omuzlarıma sarıldı. Fakat be-

nim gözlerim onun ardından içeri giren Luca'da donup kalmıştı. Bakışları Benito'ya, hâlâ vücuduna saplı duran mektup açacağına ve gömleğinde Romero'nun bıçağının girdiği deliğe takıldı. Romero kapıyı sessizce kapatsa da oradan ayrılmamıştı. Luca'yla arasma biraz mesafe koymasını diliyordum. Ne kadar da saçma bir düşünceydi. Bu onu koruyamazdı.

"Tanrım, Lily," dedi Aria tiz bir sesle. En son ne zaman sesinin bu kadar korku dolu çıktığını hatırlayamıyordum. Bakışlarına karşılık verdim.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu. Ellerini kollarımda gezdirdi, gözleri yırtık eteğimdeydi.

Cevap vermedim. Luca cesede doğru ilerledi ve yanında diz çöküp tek kelime etmeden olay yerini taradı. Yüzü taş gibiydi. Her şey bitmişti işte. Luca'nın bugün Romero ve bana merhamet göstermeyeceğine emin olmuştum. Belki Aria onu beni koruması için ikna etmeyi başarabilirdi ama Romero o kadar şanslı olmayacaktı. Onun ölümünü izleyemeyeceğimi biliyordum.

Luca başını yavaşça kaldırdı ve kanımı donduran gözlerle bana baktı. "Burada ne oldu?"

Romero'ya baktım. Gerçeği söylememi istiyor muydu? Yoksa yalan mı söylemeliydim? Luca'yı bizi öldürmek isteyeceği kadar kızdırmayacak bir hikâye olmalıydı.

Luca doğruldu. "Lanet olası gerçeği istiyorum!"

"Luca," diye azarladı Aria. "Lily belli ki şokta. Ona biraz zaman ver."

"Sikeyim, zamanımız yok. Odada bizimle birlikte olan ölü bir *Outfit* üyesi var. İşler çok geçmeden çirkinleşecek."

Aria omzumu hafifçe sıktı. "Lily, sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim. "Bana zarar verecek zamanı olmadı."

Dudakları gerilse de itiraz etmemişti.

“Yeter,” dedi Luca sert bir sesle. Romero’ya döndü. “Bir cevap istiyorum. Yeminini unutma.”

Romero kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu. Bu beni çok korkutmuştu. “Hiç unutmuyorum.”

Luca parmağını cesede doğru uzattı. “Öyle görünmüyor. Yoksa Liliana’nın bunu tek başına yaptığını mı söylüyorsun?”

Romero kararlı bir şekilde, “Liliana masum,” dedi. Bana hiç Liliana demezdi. Ne yapmaya çalışıyordu? “Geldiğimde Benito hâlâ hayattaydı. Kendisine saldırdığı için Liliana onu mektup açacağıyla bıçaklamıştı. Onunki nefsi müdafaaydı.”

“Nefsi müdafa mı?” diye mırıldandı Luca. Gri gözleri bana dönmüştü. “Ne yaptı sana?”

“Ona zorla sahip olmaya çalıştı,” dedi Romero benim yerime.

“Sana sormadım!” diye gürledi Luca. Aria beni bırakıp ona doğru yürüdü ve elini koluna koydu. “Eğer evliliği tamamlamaya çalıştıysa, bu lanet evdeki hiç kimse bunu nefsi müdafa olarak görmeyecektir. Benito’nun Liliana üzerinde hakkı vardı. Tanrı aşkına, adam onun kocasıydı!”

Romero öne doğru bir adım atsa da kendine engel oldu.

“Ciddi olamazsın,” dedi Aria yalvaran gözlerle.

“Kuralları biliyorsun, Aria. Ben gerçekleri söylüyorum,” dedi Luca çok daha sakın bir sesle.

Aria’nın onun üzerinde hep böyle bir etkisi olmuştu. “Umurumda değil. Bir kocanın karısına tecavüz etmeye hakkı yoktur. Bu evdeki herkes bu konuda hemfikir olmalı!”

Titriyordum. Bütün akşam yaşananlar beni etkilemeye başlamıştı. Sadece Romero’nun kollarına uzanıp her şeyi unutmak istiyordum. Romero yanıma geldi ve bir kolunu omuzlarıma doladı.

Luca gözlerini kıstı. “Sana bunun felaketle sonuçlanacağını söylemiştim. Dur tahmin edeyim, Liliana kocasını bıçakladı,

seni aradı ve sen de ona sahip olmak için kahrolası işi kendin bitirdin.”

“Evet,” dedi Romero. “Ve onu korumak için. Eğer hayatta kalsaydı Liliana’yı suçlayacaktı ve o da *Outfit* tarafından ağır bir şekilde cezalandırılacaktı.”

Luca karanlık bir kahkaha attı. “Peki şimdi cezalandırılmayacak mı? Onu yargılayacaklar ve sadece ağır bir ceza vermekle de kalmayacaklar. Ayrıca bizi de bu tuzakı kurmakla suçlayacaklar, sonra da ortalık kan gölüne dönecek. Dante soğukkanlı bir adam ama gücünü göstermesi gerek. Hiç vakit kaybetmeden savaş ilan edecek. Sırf sen sikini ve kalbini kontrol edemedin diye.”

“Sanki sen yapabiliymişsin gibi. Aria’yı senden almaya çalışan herkesi alaşağı edersin,” dedi Romero.

“Ama Aria benim karım. Arada çok büyük fark var.”

“Eğer bana kalsaydı, Lily aylar önce karım olurdu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Benimle evlenmekten hiç bahsetmemişti. Kalbim mutlulukla doldu ama Luca’nın yüz ifadesini görünce kaskatı kesilmiştim. “Biri bunun bedelini ödeyecek,” dedi karanlık bir sesle. Duraksadı. “New York *Famiglia*’sının *Capo*’su olarak suçu Liliana’nın üzerine atmam ve Dante’nin bunu yutup savaş başlatmamasını ummam gerekiyor.”

Bu kesinlikle öleceğim anlamına gelirdi. Belki Dante emirleri kendisi vermezdi ama beni babamın takdirine bırakmak zorunda kalacaktı ve ondan herhangi bir merhamet beklemiyordum. Yaptığı şey yüzünden Gianna’dan nefret ediyordu ve onunki benim suçum kadar korkunç bile değildi.

“Bunu yapamazsın,” diye fısıldadı Aria. Kolunu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Romero beni bıraktı ve odanın ortasına doğru birkaç adım attı. Ardından dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açtı.

“Tüm suçu üstleneceğim. Onlara aklımı kaçırdığımı ve aylardır onu istediğim için Liliana’nın peşinden koştuğumu söyle. Lily’yi ve kendisini savunmaya çalıştığı sırada Benito’yu öldürdüm ama Lily’ye tecavüz edemedim önce kaybolduğumu fark ettiniz ve beni aramaya çıktınız. O zaman *Outfit* ve New York arasında savaş çıkmaz, Lily’nin de yeni bir hayata başlama şansı olur.”

“Eğer inanmalarını istediğimiz hikâye buysa, bir şeyler eksik,” dedi Luca.

Romero başıyla onayladı. Doğrudan Luca’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Bunun için hayatımı ortaya koyuyorum. Vur beni.”

Sendeleyerek öne atıldım. “Hayır!” Aria da aynı kelimeyi haykırdı.

Luca ve Romero bizi görmezden gelerek sessizce birbirlerine bakmaya devam ettiler. Aralarına girdim. Bunun gizli bir mafya kuralına aykırı olması umurumda bile değildi. Luca’ya doğru yürüdüm. Göz ucuyla Romero’nun ayaklandığını görmüştüm. Luca’ya yaklaşmamdan endişelenmiş gibi görünüyordu ama ben kendim için endişelenmiyordum.

Luca benim yüzümden Romero’yu öldürürse, bu benim sonum olurdu. Kendimi asla affedemezdin.

“Lütfen,” diye fısıldadım Luca’nın duygusuz yüzüne bakarak. “Lütfen onu öldürme. Her şeyi yaparım, yapma lütfen. Onsuz yaşayamam.” Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlamıştı.

Romero ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine doğru çekti. “Lily, yapma. Ben *Famiglia*’nın bir askeriyim. *Famiglia*’yı her zaman ön planda tutacağıma dair ettiğim yemini bozdum ve hak ettiğim cezayı kabul etmek zorundayım.”

“Yeminler umurumda değil. Seni kaybetmek istemiyorum,” dedim ellerinin arasında arkama dönerken.

Aria avuçlarını Luca'nın göğsüne yasladı. "Lütfen Luca, Romero'yu sevdiği kadını koruduğu için cezalandırma. O ve Lily birbirlerine aittir. Sana yalvarıyorum." Sonuncusunu neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla söylemişti. Ona sarılmak istedim ama hareket etmeye korkuyordum. Luca ile birbirlerine bakıyorlardı ve ben sessiz anlaşmalarını bozmak istemiyordum. Özellikle de bu Romero'nun hayatını kurtaracaksa. Sevdiğim adama baktım. Çok sakın görünüyordu, hayatı her an sona erebilecek biri gibi değildi.

Luca sonunda gözlerini kız kardeşimden ayırdı ve ellerini yavaşça göğsünden çekti. "Kararlarımı duygularıma göre alamam. Ben *Capo*'yum ve *Famiglia*'nın lehine olacak kararlar vermek zorundayım."

Romero başını salladı ve sonra yanımdan geçip Luca'nın karşısında durdu. Öyle korkuyordum ki titremeye başlamıştım. Aria'nın kocaman gözleri üzerimdeydi.

"Sen benim en iyi askerimsin. *Famiglia*'nın sana ihtiyacı var ve Aria konusunda kimseye sana güvendiğim kadar güvenmiyorum," dedi Luca. Bir elini Romero'nun omzuna koydu. "Savaş bir süredir kaçınılmazdı. Bunu birkaç lanet ay daha ertelemek için senin canını almayacağım. Her şeyin karşısında birlikte duracağız."

Neredeyse yere yığılacaktım. Aria koşarak yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Ancak yaşadığım coşku kısa sürmüştü.

"Elbette, bu evden sağ çıkamayabiliriz," diye devam etti Luca. "Şu anda düşman tarafından kuşatılmış durumdayız."

"Konukların çoğu ya sarhoş ya da uyuyor. Gizlice kaçmayı deneyebiliriz. Benito'nun öldüğünü sabaha kadar fark etmezler, o zamana kadar biz New York'a dönmüş oluruz," dedi Romero. Rahatladığı yüzünden okunuyordu. Kollarında olmak istiyordum ama Luca ve onun içinde bulunduğumuz ikilemle ilgilenmesi gerekiyordu. Benim başlattığım bir ikilem. Ya gerçekten sağ

çıkamazsak ne olacaktı? *Outfit* sayıca bizden çok üstündü. Burası onların bölgesiydi ve destek güçlerden binlerce mil uzaktaydık.

“Matteo ve Gianna’yı aramam gerek. Bu evden çıkmanın en mantıklı yolunu bulabilmemiz için buraya gelmeleri lazım,” dedi Luca. Çoktan telefonunu kulağına dayamıştı.

Romero bana doğru yaklaştı ve kaşlarımın arasındaki kırıxıklığı düzeltti. Ona doğru yaslandım. Aria, Luca’ya doğru ilerleyerek bizi yalnız bıraktı.

“Çok korktum,” diye fısıldadım.

Romero yüzünü saçlarıma gömdü. “Biliyorum.”

“Sen korkmadın mı? Hayatın söz konusuysa.”

“*Made* erkeği olduğumdan beri hayatım pamuk ipliğine bağlı. Buna alıştım. Bugün beni korkutan tek şey, o pislik Benito’yla bu odaya yürümeni izlemek zorunda kalmamdı. O an onu öldürmek istedim. Onunla evlenmeye zorlandığını öğrendiğimden beri her gün onu öldürmek istedim. Sonunda yapabildiğim için mutluyum.”

“Ben de,” dedim ve sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm.

“Kahretsin. Matteo lanet telefonunu açmıyor.”

“Onlara bir şey olmuş mudur sence?” diye sordu Aria.

Romero küçük bir kahkaha attı ve Luca’yla bakiştı.

“Olan tek şey şu, muhtemelen şu anda kız kardeşini beceriyor ve lanet telefonunu görmezden geliyor,” dedi Luca.

Burnumu kırıştırdım. Elbette kız kardeşlerimin seks yaptığını biliyordum, sadece bunu hatırlamayı ya da daha kötüsü hayal etmeyi istemiyordum. “Onların odasına gidemez miyiz?”

Luca başını iki yana salladı. “Arka girişten daha da uzakta.” Tekrar aradı. “Lanet olsun!”

“Benito’yu banyoya taşımali ve halıdaki kan lekesini bir şeyle kapatmalıyız. Yarın sabah biri içeri girerse bu bize biraz daha zaman kazandırabilir.”

Luca telefonunu cebine soktu ve sonra Romero kollarını tutarken Benito’yu ayaklarından kavradı. Cesedi bitişikteki banyoya taşımalarını izlerken ürpermişim. Kocam ellerinde bir un çuvalı gibi görünüyordu.

“Gelinliğini çıkarıp daha düzgün bir şey giymelisin,” dedi Aria usulca. Koluma hafifçe dokunarak gözlerimi cesetten uzaklaştırdı. Bir süre sonra başımı salladım. Luca ve Romero banyodan çıkmış, buradan nasıl çıkacağımızı konuşuyorlardı.

Köşedeki çantamdan bir kot pantolon ve kazak alıp üzerimi rahatça değiştirmek için banyoya doğru ilerledim ama kapıda donup kalmışım. Benito küvete yayılmıştı. Ölü bir adamla yalnız kalmak istemiyordum. Midem ağzıma geldi.

“Hey,” dedi Romero nazikçe arkamdan. “Seninle gelmemi ister misin?”

Sadece başımı salladım ve sonunda banyoya girdim. Romero da peşimden gelmişti. Onun yardımıyla hızlıca elbisemden kurtuldum. “Nedense hep gelinliğini çıkarmana yardım ettiğimde bundan farklı olacağını hayal etmişim,” diye mırıldandı.

Nefesim kesilene dek güldüm ve elbiseyi sertçe yere bıraktım. Benim için yalnızca hayatımın en kötü gününün bir sembolüydü. Ondan kurtulduğum için üzgün değildim. Belki bir gün, başka bir düğün yapma şansım olurdu. İstedğim gibi, sevdiğim adamla. Diğer kıyafetlerimi giydim.

Romero gelinliği aldığı anda çılgınca bir an için onu gelecekteki düğünümüz için saklamak istediğini düşündüm. “Ne yapıyorsun?”

“Yatak odasındaki kan lekesini bununla örtmek istiyorum. Düğün gecenizden sonra gelinliğin yerde olursa kimse şüphelenmez.” Odadan çıktı ve gelinliği yere bıraktı.

Luca başıyla onayladı. “Güzel. Şimdi gidelim. Burada gereğinden fazla kalma riskine girmek istemiyorum.” Aria’ya elini uzattı ve o da tuttu. Bu geceden sonra aralarındaki gerginliğin sona ereceğini hissetmişim. Birbirlerine bakışları, bana Luca’nın sır sakladığı için onu affedeceğine dair umut veriyordu. Silahını çektikten sonra kapıyı açtı ve koridoru kolaçan etti.

“Yanımda kal,” dedi Romero. Kendi silahını çekip boştaki eliyle elimi kavramıştı.

Luca başıyla onay verdikten sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Aria da bir adım arkasındaydı. Romero beni peşinden sürükledi. Kimse tek kelime etmiyordu. Uzun koridor bomboş olsa da aşağıdan partiden gelen kahkaha ve müzik sesleri duyuluyordu. Duman kokusu yükseldi. Aniden Benito’nun nefesini ve dilinin ağzımdaki tadını hatırlamışım. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Odaklanmam gerekiyordu. Umarım konuklardan biri buraya gelmeye karar vermezdi. Aksi halde Luca ya da Romero onları vurmak zorunda kalacaktı. Ya tanıdığım biri olsaydı? Bunu düşünmek bile istemiyordum. Luca onu çekiştirirken Aria omzunun üzerinden bana baktı. Benim hissettiğim endişenin aynısı onun yüzüne de yansımıştı.

Bölüm On Sekiz

Liliana

Romero ve Luca bizi evin içinde yönlendirirken son derece kararlı ve dikkatliydiler. Sonunda Gianna ve Matteo'nun kapısının önüne geldik. Luca kapıyı hafifçe çaldı ama gözlerindeki hiddetli bakıştan, duyulma riski olmasaydı onu kırmayı çok istediğini anlayabiliyordum. Yine kimse cevap vermedi. Korkmaya başlamıştım ki daha yüksek sesle bir kez daha vurmasının ardından kapı nihayet açıldı. Hafif aralıkta Matteo belirmişti. Saçları dağınıktı ve üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. *Boxer*'ını aceleyle yanlış giymiş gibi görünüyordu ve şortunun altındaki çıkıntıyı da gözden kaçırmamıştım. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Lanet aramana cevap vermediğimde rahatsız edilmek istemediğimi anlamadın mı?" diye mırıldandı Matteo. Gözleri Romero ve bana takıldığında yüzünü buruşturdu. "Sikeyim, içimde kötü bir his var."

Luca, Matteo'nun omzunu itti. "Tanrı aşkına Matteo, seni aradığımda telefonu aç. Giyinmen gerek. Hemen gitmeliyiz."

"Sorun ne?" diye sordu Gianna. Saten bornozuyla Matteo'nun arkasında durdu. Dudakları kızarmış ve şişmişti. Biz gelmeden önce ne yaptıklarına hiç şüphe yoktu. Bakışları Ari'dan bana doğru kaydı. "Kahretsin, kötü bir şey oldu, değil mi? O pislik sana zarar verdi mi?" Matteo ve Luca'nın itirazlarına rağmen yanlarından geçip bana sarıldı.

"Benito öldü," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi hiç tereddüt etmeden. Romero'nun omzuna yavaşça vurdu. "Sen yaptın, öyle değil mi?"

Romero hafifçe gülümsedi. "Evet, bu da bizi neden acele etmemiz gerektiği konusuna getiriyor."

"Romero haklı. Birileri damadın öldüğünü fark etmeden önce bu evden çıkmamız lazım," dedi Luca sabırsızlıkla.

"Her zaman *Outfit* ve *Famiglia* arasında savaş başlatacak kişinin ben olacağımı düşünmüştüm. Beni bir kez olsun haksız çıkardığın için tebrikler, Romero," dedi Matteo sırtarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Romero.

Luca iç çekti. "Sohbetinizi bölmek istemem ama artık gitmemiz gerekiyor."

Matteo başıyla onayladı ve Gianna'ya odalarına girmesini işaret etti. Onları takip ettik ve ikisi giyinirken yalnızca bekledik. Her bir ses duyduğumda sığıyor, babamın ya da Dante'nin içeri dalıp hepimizi oracıkta vurmasını bekliyordum. Romero alnıma düşen birkaç saç telini yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerindeki bakışla buna değdiğini anlamıştım. Aşk her şeyi riske atmaya değerdi. Keşke başkalarını da benimle birlikte tehlikeye sürüklemiş olmasaydım. Beş dakika sonra altımız odadan çıktık ve evin içinde ilerlemeye devam ettik. Partiden gelen sesler gitgide

azalmıştı ki bu da daha fazla insanın odalarına geri dönebileceği ve potansiyel olarak yolumuza çıkabileceği anlamına geliyordu. Fakat şimdiye kadar şansımız yaver gitmişti.

Evin arka tarafındaki ikinci merdivenden aşağı indik ve yeraltı garajına açılan kapıya doğru ilerledik. Dışarıdaki alan sınırlı olduğu için bölgedeki evlerin çoğunda garajlar bu şekildeydi. Kapının solundaki koridordan adım sesleri geliyordu. Romero beni durdurdu ve silahını ileriye doğrulttu. Matteo ve Luca da aynısını yapmışlardı. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Namlularında susturucuları olsa da silah sesleri her zaman biraz gürültü çıkarırdı ve ben gerçekten ellerimin daha fazla kana bulanmasını istemiyordum.

Biri köşeyi döndüğünde ateş etmesini engellemek için Romero'nun koluna yapıştım. Gelen Fabiano'ydu. Kendi silahını bize doğrultmuş halde sarsılarak durdu. Silah taşıdığını bile bilmiyordum, özellikle de düğünümde. Bunun için çok gençti. Gözleri küçük grubumuzu taradı, kaşları şüpheyile birbirine yaklaşmıştı. Üzerinde hâlâ törende giydiği yelek ve pantolon vardı. Neler oluyordu burada?

Aria tabancayı tutan koluna sarılsa da Luca elini indirmemişti. Gianna'nın ısrarlı fısıltılarına rağmen Matteo da aynı durumdaydı.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvardım. Romero gözlerini kardeşimden ayırmadı ama karşılık olarak elimi hafifçe sıkı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Fabiano sertçe. Her zamankinden daha dik duruyor ve bir erkek gibi görünmeye çalışıyordu. Elindeki silah ve ciddi ifadesiyle neredeyse bir ergenden daha fazlası gibi görünmeyi başaracaktı.

"İndir o silahı," diye emretti Luca.

Fabiano güldü ama sesi gergin geliyordu. "Asla olmaz. Neler olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri Ariadan Gianna'ya, oradan

da bana kaydı ve sonunda Romero'nun benimkini tutan elinde durdu.

“Neden etrafta silahla dolaşıyorsun? Senin yatakta olman gerekmiyor mu?” diye sordu Aria. Kardeşimize doğru bir adım atmak üzereydi ki Luca onu geri çekti.

Fabiano bir parça gururla, “Nöbetteyim,” dedi.

“Henüz bir üye olmadın ki,” dedim. Kafam karışmıştı. Sürece başlamış olsaydı fark ederdim, değil mi? Fabi bana her zaman her şeyi anlatırdı. Gianna ve Aria New York'a taşındıktan sonra herkese karşı birlik olmuştuk.

“Üyelik sürecine birkaç hafta önce başladım. Bu ilk görevim,” dedi Fabi. Silahını tuttuğu eli hafifçe titriyordu. Ben fark ettiysem, Romero, Luca ve Matteo da bunu kesinlikle fark etmiş olmalıydı. Gerginliğinin hâlâ bir çocuk olduğunu kanıtlaması iyi bir şey miydi yoksa onu gözlerinde kolay bir hedef haline getirdiği için kötü müydü emin değildim.

“Babam bunun kolay bir iş olacağını düşündüğü için sana verdi, değil mi? Düğünlerde hiç kötü bir şey olmaz,” diye şaka yapmaya çalıştım.

Fabi gülümsememişti bile. Diğerleri de öyleydi. Aria ve Gianna ile bakıştık. Kaçmak zorunda olduğumuz çok açıktı ama Fabi'nin zarar görmesi riskini göze alamazdık.

“Bana bu işi sorumluk sahibi ve yetenekli olduğumu bildiği için verdi,” dedi Fabi babamın kişisel papağanı gibi. Göğsüm sıkıştı. Fabi gerçekten gitmemize izin vermezse ne olacaktı? Silahını bize doğrultuşuna bakılırsa, kesinlikle kararlı görünüyordu. Bu kadar çok mu değişmişti?

“Gerçekten üçümüzü de öldürebileceğini düşünmüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Matteo çarpık bir sırıtışla.

Gianna sert bakışlarla ona döndü. “Kapa çeneni, Matteo.”

Fabi duruşunu değiştirse de yüzü sertliğini koruyordu. Böyle ifadesiz görünmeyi ne zaman öğrenmişti? “Deneyebilirim,” dedi Fabi.

“Fabiano,” dedi Luca sakince. “Onlar senin kız kardeşlerin. Gerçekten onlara zarar gelmesi riskini almak istiyor musun?”

“Lily neden burada? Neden kocasıyla birlikte değil? Neler olduğunu bilmek istiyorum. Neden onu da yanınızda götürmeye çalışıyorsunuz? O *Outfit*’in bir parçası, New York’un değil.”

“Burada kalamam, Fabi. Bana Benito’yla evlenmemem gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Bunun doğru olmadığını?”

“Bu uzun zaman önceydi ve sen bugün Benito’ya evet dedin. Nerede o?”

Romero’ya baktım. İfadem bizi ele vermiş olmalıydı.

“Onu öldürdünüz, öyle değil mi?” dedi Fabi suçlarcasına. Kıstığı gözleri Matteo, Romero ve Luca arasında gidip geliyordu. “Bu *Outfit*’i zayıf düşürmek için bir tür numara mıydı? Babam hep bir gün bizi sırtımızdan bıçaklayacağını söyledi.” Silahını biraz daha yukarı kaldırdı.

Aria tekrar ona doğru ilerlemeye çalıştı ama Luca onu neredeyse arkasına itmişti.

“O benim kardeşim!” diye tısladı.

“O *Outfit*’in bir askeri.”

“Fabi,” dedim. “*Famiglia*, *Outfit*’i zayıf düşürmeye çalışmadı. Durumun güçle ilgisi yok. Hepsi benim hatam. Benito bana zarar vermeye çalıştı ve ben de onu bıçakladım. Bu yüzden gitmem gerek. Babam beni cezalandırır, hatta belki de öldürür.”

Fabi’nin gözleri büyümüş, bir anda küçük bir çocuğa benemişti. “Kocanı sen mi öldürdün?”

Romero’nun benimkini kavrayan eli sıkılaştı ama silahı sabitti. Hiç hareket ettirmemişti, hâlâ Fabi’nin kafasına doğrultuyordu. Kardeşimi öldürürse... Düşüncemi tamamlayamamıştım bile.

“Başka ne yapacağımı bilemedim,” dedim. Romero bıçağını kalbine sapladığında Benito’nun hâlâ hayatta olduğundan bahsetmemeye karar vermiştim. Bu işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi.

“Peki ya sen ve o?” Fabi, başıyla Romero’yu işaret etti. “Ben aptal değilim. Aranızda bir şeyler var.”

Bunu inkâr etmek mümkün değildi ve ona yalan söylemeye çalışırsam Fabi’nin sinirleneceğini hissediyordum. Biz konuşurken Matteo da ona yaklaşmıştı. Ne yapmayı planladığından emin değildim ama Matteo’yu tanıyorsam sonu iyi bitmeyecekti.

“Bir süredir birlikteyiz. Benito’yla evlenmeyi hiç istemediğimi biliyorsun ama babam bana başka seçenek bırakmadı.”

“Yani sen de Gianna ile Aria gibi Chicago’dan ve *Outfit*’ten ayrılıp New York’a gitmek istiyorsun,” dedi Fabi.

“Gitmek zorundayım,” dedim.

“Sen de bizimle gelebilirsin,” diye bir öneride bulundu Aria. Hatasını anladığında Fabi’yi *Famiglia*’ya kabul edebilecek tek kişi olan kocasma baktı.

“Sen de *Famiglia*’nın bir parçası olabilirsin,” dedi Luca hiç durmadan.

Fabi başını iki yana salladı. “Babamın bana ihtiyacı var. Ben *Outfit*’in bir parçasıyım. Bir yemin ettim.”

“Henüz tam olarak bir üye değilsen, yeminin de o kadar bağlayıcı değildir,” dedi Matteo. Bu tam olarak yalan sayılmazdı ama yine de kaçarsa bir hain gibi muamele görecekti ve cezası aynı olacaktı.

Fabi sertçe ona baktı. “*Outfit*’e ihanet etmeyeceğim.”

“O zaman gitmemize engel olman gerekecek,” dedi Luca sakinçe. “Ve biz de sana izin vermeyeceğiz. Kan dökülecek ve sen öleceksin.”

Kaskatı kesildim. Bir şey söylemek üzereydim ki Romero başını hafifçe salladı.

“İyi bir nişancıyım,” dedi Fabi öfkeyle.

“Sana inanıyorum. Ama üçümüzden de daha iyi misin? Lily’nin cezalandırılmasını gerçekten istiyor musun? Eğer onu kalmaya zorlarsan, kız kardeşinin ölüm fermanını imzalamış olursun.”

Fabi’nin kendiyle çatıştığı yüzünden okunuyordu. “Gitmenize izin verirsem ve biri bunu öğrenirse beni de öldürürler. Eğer sizi durdurmaya çalışırsam en azından onurumla ölebilirim.”

Luca başıyla onayladı. “Yapabilirsin, sana övgüler dizerler ama yine de ölmüş olursun. Bugün ölmek istiyor musun?”

Fabi bir şey söylemedi ama silahını birkaç santim indirmişti.

“Kimse gitmemize izin verdiğini öğrenmek zorunda değil. Bizi durdurmaya çalışabilirdin ama sayımız çok fazlaydı,” dedi Romero aniden.

“Korkup kaçtığımı ve sizin de bu yüzden kaçabildiğinizi düşüncekle.”

Luca hafifçe başını salladı. “Yaralanırsan düşünmezler. Seni kolundan vurabiliriz. Bu kolay görev ilk işindi, kimse senden New York’un en iyi dövüşçülerini durdurmanı beklemiyor. Eğer vurulursan bunu sana karşı kullanmazlar.”

“Kardeşimi vurmak mı istiyorsunuz?” diye sordu Aria kuşkuyla.

“Ya onu ciddi şekilde yaralarsanız?” diye atıldım.

“İstesem çenesindeki sivilceyi bile vurabilirim, sanırım kolunda sorunsuz bir noktayı vurmayı başarabilirim,” dedi Matteo kocaman bir sırıtışla. “Onu öldürmeyerek zaten risk alıyoruz, yani kolundaki bir yara aslında hiçbir şey.”

“Ne diyorsun, Fabiano?” diye sordu Luca, Matteo daha fazlasını söyleyemedi. Hiçbiri henüz silahlarını indirmemişti.

Fabi yavaşça başını salladı ve silahını yere doğrulttu. “Tamam... ama yardım çağırmam gerekecek. Birkaç dakikadan fazla bekleyemem yoksa şüphelenirler.”

“Uzaklaşmamız için birkaç dakika yeterli olacaktır,” dedi Luca. “Neler olduğunu anladıklarında bizi takip edecekler ama beş dakika onlarla aramıza mesafe koymamız için yeter. Dante göz önünde savaşmayı seven biri değil, bu yüzden adamlarını çılgın bir kovalamacaya yollayacağından şüpheliyim. Daha sonra, bize zarar vermenin en iyi yolunu bulduktan sonra saldıracaktır.”

Midem sıkışmıştı. Hepsi benim yüzümdendi. Bir insan başkalarının kendisi için bu kadar çok şeyi riske atmasına izin verecek kadar bencil olabilir miydi?

Romero bana cesaretlendirmek istercesine gülümsedi ama bu kez beni neşelendirmeyi başaramamıştı. “*Outfit* ile savaş kaçınılmazdı. İşler her geçen gün daha da kötüye gidiyordu zaten.”

Luca bize doğru baktı. “Bu doğru. Eğer Aria ve Gianna olmasaydı, Matteo ile ben düğün için Chicago’ya bile gelmezdik.”

Durum böyle olabilirdi ama Benito’nun ölümü ortalığı daha da alevlendirecekti. İşler bugünden sonra çok çirkinleşecekti.

“Hadi yapalım şunu,” diye uyardı Matteo. “Zaman kaybediyoruz.”

“Bence silahlarımızı garajda ateşlemeliyiz. Belki bu bize biraz daha zaman kazandırır. İnsanlar bağıracağını o kadar kolay duymaz,” diye önerdi Romero.

Hep beraber kapıya doğru ilerledik ve merdivenlerden inip yeraltı garajına girdik. Buradaki New York’ta gördüğüm kadar büyük değildi. Birlikte çalışma kararımıza rağmen, erkeklerden hiçbiri henüz silahlarını kılıflarına geri koymamıştı. İki kiralık arabanın yanında durduğumuzda Romero’nun elinden kurtuldum ve Fabi’ye doğru yürüdüm. Romero’nun gerginlikle silahını kaldırdığını gözden kaçırmamıştım ama Fabi’ye güveniyordum.

Belki *Outfit*'in bir askeri olma yolundaydı ama aynı zamanda hâlâ benim küçük kardeşimdi. Bu değişmeyecekti. Ona sarıldım ve bir süre sonra o da kollarını bana doladı. Son bir yıldır soğukkanlı davranmaya çalıştığı için herkesin önünde sevgisini göstermekten kaçınıyordu ama yeniden yakınımda olması iyi hissettirmişti. Özellikle de onu bir daha ne zaman görme şansım olacağını bilmediğimden.

“Başını derde soktuğum için özür dilerim,” diye fısıldadım. “Keşke her şey daha farklı olsaydı.”

“Benito’yu hiç sevmemiştim,” dedi Fabi. “Babam seni o adamla evlendirmemeliydi.”

Gianna ve Aria da hiç durmadan yanımıza gelmiş ve sırayla onu kucaklamışlardı.

“Artık gitmemiz gerekiyor,” diye hatırlattı Luca.

Fabi'den ayrılıp Romero'ya döndüm. Arabaya binmemi işaret ederken, Aria ve Gianna da diğer arabaya binmişlerdi. Ateş etme numarasını nasıl yapacaklarını konuşurken onları izledim. Nihayet Fabi silahını iki kez ateşledi ve sonra sıra Romero ile Matteo'ya geldi. Matteo'nun kurşunu Fabi'nin üst kolunu delip geçtiğinde irkildim. Kardeşim silahını bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü acıyla buruşmuştu. Bunun hiçbir yanı numara-
dan değildi. Romero arabamıza doğru koştu ve gaza basmadan önce direksiyonun arkasına geçti. Luca çoktan garaj kapısının açılmasını sağlayan düğmeye basmıştı. Konukların çoğu araba yoluna park ettiği için Fabi bağırmaya başlamadan önce bile sesin dikkatleri üzerimize çekeceğinden endişelendim. Yeraltı garajının kalın tavanından susturuculu silah seslerini birinin duyduğundan şüpheliydim. Romero arabamızı yokuştan yukarı, yola doğru sürdü. Matteo hemen arkamızdaki arabanın direksiyonundaydı. Yan taraftaki mermer banklardan birine oturmuş birkaç sarhoş misafirin yanından geçerek hızla yolun aşağısına

indik. Kalbim göğsümde tekliyordu ama endişelenecek zaman yoktu. Baş döndürücü bir hızla binadan çıkarken koltuğa yapıştım. Dikiz aynasından baktım ama arkamızdaki tek araba kız kardeşlerim ile kocalarının arabalarıydı. “Kimse bizi takip etmiyor,” dedim.

“Sadece bekle. Çoğu sarhoş ve neler olduğunu anlamaları biraz zaman alacak ama birileri mutlaka peşimize düşecek kadar ayıktır,” dedi Romero.

Bu konuda sakın görünüyordu. Bizi buraya getiren koşullar öyle olsa bile bu onun için yeni bir şey değildi. Romero uzun zamandır bir *Made* erkeği idi. Bu onun ilk kovalamacası değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Son yirmi dört saat içinde olan her şeyi kabullenmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Nefret ettiğim birine, sevdiğim adam tarafından öldürülen kocama doğru mihraba yürümüş-tüm. Romero parmaklarımızı birleştirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızımıza rağmen tek eliyle sürüyordu. Silahını koltuklarımızın arasındaki bölmeye koymuştu. Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım. “New York’a döndüğümüzde ne olacak?”

“Benim yanıma taşınacaksın.” Duraksadı. “Tabii kız kardeşlerinden biriyle kalmayı tercih etmiyorsan.”

Başımı iki yana salladım. “Senden bir daha ayrı kalmak istemiyorum.”

Romero elimi dudaklarına götürdü ve nazıkçe öptü. Bir an sonra gözleri yan aynaya kaydığinde gerilmişti. Beni bırakıp silahını aldı.

Omzumun üzerinden baktım. Üç araba bizi takip ediyordu. Koltuğuma daha da gömüldüm ve ellerimi kavuşturup dua ettim. Özellikle dindar biri değildim ama yapabileceğim tek şey buymuş gibi görünüyordu. Şu ana kadar her iki taraftan da tek bir el bile ateş edilmemişti. Bu beni *Outfit*’in bir yerlerde tuzak kurup kurmadığını düşünmeye itiyordu. “Neden ateş etmiyorlar?”

“Burası bir yerleşim bölgesi ve Dante dikkatleri *Outfit*’in üzerine çekmekten hoşlanmıyor. Sanırım adamlarına şehir sınırlarının dışına çıkana kadar beklemeleri için emir verdi ki bu da her an olabilir. Sanayi bölgesine girmek üzereyiz.”

Romero haklıydı. Evlerin yerini depolama tesisleri aldığında, *Outfit* arabaları da yaklaşmış ve ateş etmeye başlamışlardı. Matteo diğer kiralık arabayla arkamızda olduğu için Romero peşimizdekileri net olarak göremiyordu ama Luca’nın açık yolcu camından kurşun üstüne kurşun sıkıldığını görebiliyordum. Aria ve Gianna’yı ise seçemiyordum, muhtemelen kurşunlara hedef olmamak için arka koltuğa çömelmişlerdi.

Kaçamazsak ne olacaktı? Ya hepimizin hayatı burada sona ererse?

Kurşunlar peşimizdekilerden birinin lastiğini delip geçti. Araba dönerek durmuştu ama diğer ikisi gittikçe yaklaşıyordu. Artık plakalarını bile göremiyordum.

Bizi ne kadar kovaladıklarından emin değildim ama bir noktada Matteo ya da Romero’nun bir hata yapıp arabalarının kontrolünü kaybedeceklerini biliyordum.

Birden iki araba da yavaşladı ve sonra U dönüşü yaptı.

“Neden bizi takip etmeyi bıraktılar?”

“Dante’nin emirleridir sanırım. Söyledim sana, o çok temkinli bir adam. Bize bunu ödetmek için daha iyi bir fırsat kollayacaktır. Bu ona göre fazla riskli,” dedi Romero.

Derin bir nefes verdim. Hiçbir şeyin bitmediğini biliyordum. Dante’yi tanıdığım kadarıyla Romero haklıydı. Ancak en azından bu geceyi hiçbirimiz zarar görmeden atlattığımız için mutlu idim. Gerisini yarın düşünebilirdik. Tekrar Romero’ya baktım. Sonunda onunla birlikte olabileceğime inanamıyordum.

New York'a giderken iki tuvalet molası dışında hiç durmamış ve neredeyse hiç konuşmamıştık. New York'un ufuk çizgisi nihayet arabanın dışında yükseldiğinde rahat bir nefes aldım. Nedense bu şehir bana evim gibi gelmeye başlamıştı ve burada daha güvende olacağımızı biliyordum. Burası Luca'nın şehriydi. Dante'nin burada bize saldırması kolay olmayacaktı.

Bölüm On Dokuz

Romero

Yolda geçen on dört saatten fazla sürenin ardından Luca'nın dairesine varmıştık. Yolculuğumuz sırasında Lily birkaç kez uyuyakalmış ama her seferinde neredeyse anında irkilerek uyanmıştı. Muhtemelen Benito'yla ilgili kâbuslar görüyordu. Onu öldürdüğüm için o kadar mutluydum ki... Yatak odasına girip de Benito'yu vücuduna saplanmış bir mektup açacağıyla gördüğümde sevinçten çığlık atmak istemiştim. Önümüzdeki birkaç hafta ve ayın, hatta belki de yılların *Famiglia* ve her birimiz için zor geçeceğini biliyordum. Dante sahip olduğu her şeyle karşılık verecekti.

Arabayı yeraltı garajına park edip dışarı çıktım. Lily yorgunluktan ayakları üzerinde zor duruyordu ama yine de cesur bir yüz ifadesi takındı. Onu eve götürmekten başka istediğim hiçbir şey yoktu ama önce Luca, Matteo ve benim *Outfit*'in saldırma riski olmadan konuşmamız gerekiyordu.

Çatı katına girdiğimizde Aria ve Gianna, Lily'yi kanepeye doğru çekti. İtiraz dolu bir cümle dilimin ucundaydı. Sevdığım

kadını neredeyse kaybettikten sonra hâlâ ona karşı çok korumacı hissediyordum ve her zaman yanımda olmasını istiyordum ama bir şey söylemek saçma olurdu. Sonuçta hâlâ benimle aynı odadaydı. Kız kardeşlerinin arasına oturduğunda bana dönen özlem dolu bakışları Lily'nin de aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

“Herkesi toplantıya çağırmak zorundayız. *Outfit* ile aramızdaki ateşkesin artık yürürlükte olmadığını bilmeleri gerekiyor. Kimsenin bir *Outfit* piçine güvenebileceğini düşündüğü için tuzığa düşmesini istemiyorum,” dedi Luca. Bana hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirdim ve buna hakkı da vardı. Beni öldürmemiş olması dostluğunun umduğumdan daha büyük bir göstergesiydi.

“Bazı insanlar Liliana ve senin birlikteliğinden memnun olmayabilir,” dedi Matteo. “Muhtemelen öfkeyle hareket etmeyeceklerdir ama senin yerinde olsam dikkatli olurum.”

“Merak etme. Biri Lily'ye elini sürerse boğazını keserim.”

“Bence bir süre için yeteri kadar zarar verdin,” dedi Luca sertçe. “Ayrıca kimse Liliana'ya zarar vermeye çalışmayacak. O artık *Famiglia*'nın bir parçası ve benim korumam altında. Onunla evleneceksin herhalde?”

Ona bunu hiç sormamıştım ama karım olmasını istiyordum. “Eğer evet derse, onunla evleneceğim.”

“Bugün çıkan onca tantanadan sonra seninle evlense iyi olur,” diye mırıldandı Matteo. Yemek masasına yaslandı ve geri-nerek esnedi.

“Çok geçmeden ona teklif edeceğim.”

Luca elini kaldırdı. “Şu anda asıl endişemiz bu değil. Güvenlik önlemlerini iki katına çıkarmalıyız. Scuderî'nin kızını kaçırmakla kalmadık, bir de sadık askerleri olan bir Kaptan'ı öldürdük. Bunun hesabını kanla soracaklar.”

Lily'ye bir kez daha baktım. *Outfit* onu öldürmeye çalışabiliyordu. Babasını tanırıyorsa, muhtemelen bunu bizzat kendisi yapardı. Ona zarar vermeye kalkarsa beni geçmesi gerekecekti.

Liliana

Luca'nın dairesinde geçirdiğimiz iki saatin ardından nihayet Romero'nun evindeydik. Oraya hiç gitmemiştim ve yorgunluğuma rağmen merak doluydum. Romero'nun gergin olduğunu söyleyebilirdim ama nedeninden emin değildim. Belki olan her şeyden pişmanlık duyuyordu? Belki de sadece olacaklar için endişeleniyordu.

Romero kilidi açtı ve kapıyı benim için araladı. Yanından geçip uzun bir koridora girdim. Güzel gümüş çerçeveler içindeki aile fotoğrafları duvarları süslüyordu. Daha sonra onlara daha yakından bakacağıma dair kendime söz verdim. Koridorda birkaç kapı vardı. Romero beni sağdan sonuncuya doğru götürdü. Arkasında bizi büyük bir yatak odası bekliyordu ama orada durmadık. Saatlerdir yoldaydık ve ben yirmi dört saatten uzun bir süredir ayaktaydım. Saat öğleni çoktan geçmişti ama uyumak istiyordum.

Üzerimde hâlâ Benito'nun kokusu vardı. Kanı, teri, vücudu. Midemi bulandırıyor. Romero bitişikteki banyonun kapısını açtı. Çabucak kıyafetlerimi çıkardım ve camdan duşakabine girdim. Romero sessizce beni izliyordu, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Bitkin görünüyordu. Ilık su vücudumdan aşağı akarken gerginliğimin bir kısmının uzuvlarımı terk ettiğini hissettim.

"Yalnız kalmak ister misin?" diye sordu Romero bir süre sonra. Sesi kararsız geliyordu. Bu onda görmeye alışık olduğum bir özellik değildi. Belki de olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu göz önünde bulundurmam gerekiyordu.

Başımı iki yana salladım. “Bana katılmanı istiyorum.”

Romero kıyafetlerini çıkardı. Onu izlerken hayranlığımı gizlemeye çalışmamıştım. Vücudunu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi çok seviyordum. Benimle birlikte duşa girebilmesi için kenara çekildim. Kollarımı beline doladım ve su üzerimize akarken yanağımı göğsüne yasladım. Teninin tenime değmesini özlemiştim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Çok şey olmuştu ve olmaya da devam edecekti.

“Bundan sonra işler Luca ve *Famiglia* için gerçekten kötüleşecek, öyle değil mi?”

Romero sırtımı okşadı. “*Famiglia* ve *Outfit* arasındaki ittifak bir noktada bozulacaktı. Bunun para ya da politika yüzünden olmasmdansa senin gibi önemli bir şey yüzünden olmasını tercih ederim. Sen bir savaşa değersin.”

“Luca’nın aynı fikirde olduğundan emin değilim. Muhtemelen beni New York’a getirdiği için şimdiden pişmanlık duyuyordur.”

“Luca’yı tanırım. Kararından pişman değil. Bir kez kararını verdi mi, onun arkasında durur. Hem bunu sadece senin için yapmadı. Aynı zamanda Aria ve Gianna da için de yaptı. Senin mutlu olmanı istiyorlar.”

Yukarı bakıp ona gülümsedim. Vücudu beni sudan koruyordu. Romero başını eğdi ve önce alnımı, sonra da dudaklarımı öptü. Yine de daha ileri gitmemiştik. Yakınlığı şimdilik yeterliydi.

Hızla duşumuzu aldık. Romero önce çıktı ve bir havlu aldı. Etrafıma sardığı havluyla nazikçe vücudumu kurulamaya başladı. Onun şefkatli dokunuşları altında rahatladım. İçimdeki gerginliğin son kırıntıları da uçup gitmişti. Benimle işi bittikten sonra ben de raftan bir havlu aldım ve Romero’yu kuruladım. Omuzlarına masaj yaparken gözlerini kapattı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum usulca. Erkeklerin, özellikle de *Made* erkeklerinin duygularından, özellikle de üzüntü ve korkularından bahsetmeyi sevmediklerini biliyordum.

Bana baktı. “Yorgun.”

“Hayır, demek istediğim benim yüzümden Benito’yu öldürmek zorunda kaldığın için nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

Romero alaydan uzak bir kahkaha attı. Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Yatağa uzanıp bedenimi bacaklarının arasına çekti ve sonra bir tanesinin üzerine oturttu. “Benito ilk cinayetim değildi, sonuncum da olmayacak ama onun ölümünden diğerlerinden daha çok keyif aldım ve bundan pişman değilim. Yine olsa yine yapardım ve aynı şekilde zevk alırdım.”

Romero

Gerçek buydu ve artık Lily ile birlikte yaşayacağımız için bunu bilmesi, her karanlık yanımlı öğrenmesi gerekiyordu. Gözlerinde bir tiksinti belirtisi aradım ama yoktu. Başını omzuma yaslamadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Parmakları hafifçe göğsümde geziniyordu. Aletim bu ve bacağıma yaslanan sıkı poposuna karşı seğirdi ama şimdi dürtülerimi takip etmenin zamanı değildi. Çok kısa bir süre önce Lily yeni kocasıyla mücadele etmek, onu bıçaklamak ve ölümünü izlemek zorunda kalmıştı. İyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayağa kalktım ve Lily’yi kollarıma alıp yatağa bıraktım. Ellerini boynuma dolamış, ben doğrulmaya çalışırken bile bırakmamıştı. “Lily,” dedim sessizce. “Dinlenmen gerek.”

Başını iki yana salladı ve beni üstüne çekti. Onu ağırlığım altında ezmek için dirseklerimin üzerinde durdum. Lily bacaklarını kalçalarımın doladı ve topuklarını belime dayayarak beni aşağı doğru bastırdı.

Karşı koymadım. Vücutlarımız bir olana ve aletim kadınlığına baskı yapana kadar yavaşça alçaldım. Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için başını kaldırdı. Gözlerinin içine baktım,

yumuşak ve özlem dolulardı. Lily'nin beni istemediğine nasıl inanabildiğimden emin değildim. Bana olan aşkı, gözlerinden gün gibi açık bir şekilde okunuyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye mırıldandı. Kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdığında aletimin başı kadınlığı boyunca kaydı. Bu his karşısında sessizce inledim. Islak ve sıcaktı. Her zaman çok davetkâr hissettiriyordu. Bana ikinci kez söylemesine gerek bile yoktu. Onu hep istiyordum. Hızlıca prezervatif taktım ve aletimi kavrayıp yavaşça içine girdim. Bunu yaparken benim de ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Her zamankinden daha sıkıydı. Nedeni belki gerginlik, belki de yorgunluktan ama yine de dikkatli davrandığıma emin oldum.

Onunla nazikçe seviştim. Bu boşalmakla, arzuyla ve şehvetten tükenmekle ilgili değildi. Bu bize her şeyin yolunda olduğunu gösterecek bir şeydi. Birkaç gün önce onu sonsuza dek kaybedeceğimi düşünmüştüm ve şimdi ise benim olmuştu.

Yumuşak iniltilerinin arasında beni sevdiğini söyledi. Dudaklarını öptüm. Hiçbir zaman aşırı duygusal bir tip olmamıştım ama onun bu sözleri söylemesinden asla bıkmıyordum. “Ben de seni seviyorum,” dedim sessizce. Bunu birine itiraf etmek hâlâ garip geliyordu.

Daha sonra birbirimizin kollarına uzandığımızda, daha önce hiç hissetmediğim derin, her yanıma saran bir huzur hissettim.

Gün doğarken uyandım ama Lily orada değildi. Sıçrayarak doğruldum ve her zamanki gibi en kötüsünü bekleyerek komodinin üzerindeki silahıma uzandım ama Lily pencerenin önünde dışarı bakıyordu. Luca'nın çatı katındaki gibi tavandan yere kadar uzanan pencerelerim yoktu ama tam olarak küçük de sayılmazlardı. Fakat Lily bir *Consigliere*'in kızı olarak büyümüştü. Hayatı boyunca her şeyin en iyisine sahip olmuştu.

Bacaklarımı yataktan aşağı uzattım ve ona doğru yürüdüm.

“Alışık olduğun kadar görkemli değil. Ailenin evi ve Aria’nın çatı katı benim dairemden çok daha büyük. Sıradan bir askerin karısı olacaksın.”

Lily hafifçe irkildi, sonra omzunun üzerinden bana baktı.

“Gerçekten böyle şeyleri önemseydiğimi mi sanıyorsun? Kocaman bir evde yaşarken ve harcayabileceğimden daha fazla param varken hiç mutlu değildim ama seninleyken öyleyim.”

“Yine de bu senin için büyük bir değişiklik olacak,” dedim. Fakir sayılmazdım ama eskisi kadar çok parası olmayacaktı.

Lily tamamen bana döndü ve yanaklarıma dokundu. “Ben yalnızca seni istiyorum, Romero. Para umurumda değil.” Etrafı işaret etti. “Ayrıca bu ev muhteşem. Çoğu insan burada yaşamaktan mutlu olur. Bayıldım.”

İşte bu yüzden Lily’nin aradığım kişi olduğunu biliyordum.

Güneş nihayet çevredeki gökdelenlerin üzerinden görünmüştü. “Bak,” dedim elimle şehri işaret ederek.

Lily kollarımda döndü ve biz güneşin doğuşunu izlerken sırtını göğsüme yasladı. Bu huzur ve sessizlik dolu anın tadını çıkarmak istiyordum çünkü bugün daha fazlasının yaşanmayacağını biliyordum. *Famiglia* artık *Outfit* ile savaş halindeydi.

“Fabi için endişeleniyorum. Keşke iyi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu olsaydı. Ya Dante ve babam anlattıklarına inanmazlarsa? Benim yüzümden ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.”

“Bilgi almanın bir yolunu bulacağım ama iyi olduğuna eminim. O evinizin tek oğlu. Babam ondan memnun olmasa bile Fabi çok ağır bir ceza almayacaktır.”

“Babam artık genç bir kadınla evli. Yeni bir vâris yapabilir,” dedi acı acı.

“Luca’yı arayayım, bakalım bir şey biliyor mu?” dedim ve kollarımı bedeninden çektim. Luca yattıysa bile muhtemelen çoktan uyanmış olmalıydı. İkinci çalıştan sonra telefonu açtı. “Başka bir *Outfit* üyesini mi öldürdün?” Çoğunlukla espri yapıyordu ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

“Hayır. Bir şey duydun mu? Dante seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?”

“Çalışmadı. Sadece adamlarından biri aracılığıyla bana ittifa-kımızın sona erdiğine dair bir e-posta gönderdi.”

“Seninle kendisi ya da en azından *Consigliere*’i aracılığıyla iletişime geçmedi mi?” diye sordum. Bu bariz bir saygısızlıktı ve durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu.

“Scuderî’nin şu anda benimle konuşmaya pek hevesli olduğunu sanmıyorum,” dedi Luca alaycı bir ifadeyle.

Lily yanıma geldi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Değildir sanırım,” dedim. “Dinle Luca, Lily kardeşi için gerçekten endişeleniyor. İyi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu var mı?”

“Aria, Valentina’ya ulaşmaya çalışıyor ama şu ana kadar başarılı olamadı. Daha sonra tekrar deneyecek. Sen ve Lily yine de gelmelisiniz. Konuşacak çok şeyimiz var, kadınlar da birlikte vakit geçirebilir.”

“Pekâlâ. Birazdan orada olacağız.” Telefonu kapattım.

“Eee?” dedi Lily umutla. Onun umutlarını kırmaktan nefret ediyordum.

Liliana

Romero’nun ifadesini görmemle boğazıma bir yumru oturmuştu.

“Luca henüz kardeşin hakkında bir şey bilmiyor ama Aria’yla birlikte Valentina’ya ulaşmaya çalışıyorlar.”

“Val’in Aria’nın aramalarına cevap vereceğini gerçekten düşünüyor musun? O Dante’nin karısı ve artık New York ile Chicago savaşta olduğuna göre Aria’yla temasa geçerek çok büyük riske girer.”

Romero yanağıma dokundu. “Kardeşin hakkında bir şeyler öğreneceğiz, Lily, söz veriyorum.”

Aria’nın evine gitmeden önce hızlıca duş aldık. Çatı katına girdiğimizde, Gianna ve Matteo sabahın yedisini olmasına rağmen çoktan oradaydı. Taze kahvenin kokusu beni karşıladı, mutfak tezgâhının üzerinde Danimarka çörekleri vardı. Kız kardeşlerim ayakta konuşuyorlardı. Romero mutfak adasındaki taburelerde oturan Luca ve Matteo’nun yanına giderken ben de onlara doğru yürüdüm.

Aria kolunu bana doladı. “Nasılsın, Lily?”

“İyiyim. Pek uyuyamadım ama burada sizinle ve Romero’yla birlikte olduğum için mutluyum.”

“Öylesin, tabii,” dedi Gianna. “Romero’nun o hasta piç Benito’dan kurtulduğuna çok sevindim.”

Benito’nun kanla kaplı bedeninin görüntüsü aklıma geldi ama onu bir kenara ittim. Artık eski kocamı düşünmek istemiyordum... artık hayatımın bir parçası değildi.

Aria bana bir fincan kahve uzattı. “Al, ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Bir şeyler de yemelisin.”

“Anaç tavuk modu aktif,” diye alay etti Gianna ama sonra o da bana endişeli gözlerle baktı. “Ee? Romero’yla ilk geceniz nasıldı?”

“Gianna,” diye uyardı Aria. “Lily çok şey yaşadı.”

“Sorun değil. Geceyi yakalanma korkusu olmadan Romero’nun kollarında geçirmek çok hoşuma gitti. İlk kez güneşin doğuşunu birlikte izleyebildik.”

“Mutlu olmana çok sevindim,” dedi Aria.

Başımı salladım. “Ama Fabi için endişelenmeden duramıyorum. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Val’e iki sesli mesaj bıraktım. Umarım beni geri arar.”

“Arasa bile,” dedi Matteo. “Sebeplerini bilemeyiz. Dante’nin emriyle bilgi almaya çalışıyor olabilir.”

“Val bunu yapmaz,” dedi Aria kararsızca.

“O *Capo*’nun karısı ve sadakati *Outfit*’e. Sen *Famiglia*’nın bir parçasısın ve bu da seni düşman yapar,” dedi Luca.

Romero’ya baktım. Tüm bunlar sevmemem gereken bir adamı sevdiğim ve onunla birlikte olmak istediğim içindi. Bencil kaltağın teki miydim? Romero bakışlarına karşılık verdi. Şansım olsa bunu bir daha yapmayacağımı söyleyebilmeyi isterdim. Ancak şimdi ona bakarken, kendimi korkunç bir evlilikten kurtarmak ve hayatımı birlikte geçirmem gereken adamla olmak için Benito’yu tekrar bıçaklayabileceğimi biliyordum.

“Hey,” dedi Aria nazikçe. “Bu kadar üzgün görünme.”

Ona geri döndüm. “Sen ve Val çok iyi anlaşıyordunuz. Sık sık telefonda konuştuğunuzu biliyorum ama şimdi benim yüzümden bunu da yapamayacaksınız.”

“Sen benim kız kardeşimsin, Lily ve seni mutlu görmek, New York’ta bizimle birlikte olman Val ile arkadaşlığımdan çok daha önemli. Belki Luca, Dante’yle yeni bir ateşkes için pazarlık yapabilir. Dante mantıklı bir adamdır.”

“Baban *Consigliere* olduğu sürece olmaz. Dante intikam peşinde koşmazsa bu babanızın suratına atılan bir tokat olur,” dedi Romero.

“Bu intikam saçmalığından nefret ediyorum,” diye mırıldandı Gianna. Matteo taburesinden kalktı ve karısının yanına gidip sırtarak onu kendine doğru çekti. “Nefret ettiğini biliyorum ama işler böyle yürüyor.”

Gianna gözlerini devirse de Matteo'nun onu öpmesine izin verdi. Geçmişte olsa bu durum içimin kıskançlıkla dolmasına neden olurdu. Şimdi onun yerine Romero'ya doğru yürümüş ve ona yaslanmışım. Kolunu omuzlarıma dolayıp şakağıma bir öpücük kondurdu. “*Outfit*’le daha önce de savaştık. Bunu çözeceğiz.”

“İnsanların benim yüzümden ölmesini istemiyorum.”

“Romero haklı. Bunu atlatacağız. Dante’nin bizden birini öldüreceğini de sanmıyorum. Rus tehdidi hâlâ çok güçlü. Bizimle bir savaşa girerek askerlerinin hayatını riske atamaz.”

“Biz de atamayız,” dedi Matteo.

Bir zil sesiyle hepimiz sıçradık. Aria tezgâhtan telefonunu kaptı ve ekrana baktı. Başını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Arayan Val.”

Luca ayağa kalktı. “Fabi’nin bize yardım ettiği konusunda ağzından bir şey kaçırma ve dikkatli ol.”

Aria başını salladı ve sonra telefonunu kulağına götürdü. “Alo?” Duraksadı. “Aradığına çok sevindim. Konuşabilir misin?” Aria birkaç saniye dinledi, yüz ifadesi düşmüştü. “Biliyorum. Sadece Fabi’yi sormak istemiştım. Bizi durdurmaya çalışırken vuruldu ve onun için çok endişeleniyorum. O çok küçük. Bu işe hiç karışmamalıydı. Bana onun nasıl olduğunu söyleyebilir misin?”

Aria nefesini bıraktı. “Yani o iyi mi? Kolunu eskisi gibi kullanabilecek mi?”

Rahatlayarak Romero'ya yaslandım ama Aria’nın bir sonraki sözleriyle tekrar gerilmişim. “Bizi durduramadığı için başı büyük belaya girdi mi?” Aria başını salladı ve sonra başparmağını bize doğru kaldırdı. Ondan sonra uzun bir süre sessiz kalıp Val’i dinlemişti.

“Tamam, ona söyleyeceğim. Çok teşekkür ederim, Val. Bunu unutmayacağım. Umarım kocalarımız yakında bir çözüm bulur. Seninle konuşmayı özleyeceğim. Hoşça kal.”

“Ee?” dedim telefonu kapattığı an.

“Babam ve Dante, Fabi’nin hikâyesine inanmış gibi görünüyor. Kaçmamıza izin verdiği için kimse onu suçlamamış. Bu iş için yeterli tecrübesi yoktu. Sadece babamın ısrarı yüzünden onu mafyaya almışlar.”

Luca iz süren bir tazi gibi bakıyordu. “Başka bir şey söyledi mi? Dante’nin planları ve ruh hali hakkında?”

“Çok kızgın,” dedi Aria omuz silkerek. “Ama Val’in sana bir mesaj iletmesini istemiş,” dedi Luca’ya. Konuşurken gözleri bana kaymıştı.

Romero yanımda hareketsiz kaldı. İçimde ne tür bir mesaj olduğunu bildiğime dair bir his vardı.

“Eğer Lily’yi bugün geri gönderirsek karşılık vermemeyi düşünebilirlermiş.”

Romero tabureden kalktı. “Lily geri dönmeyecek.”

Luca gözlerini kıstı ama sonra derin bir nefes aldı. “Tabii ki dönmeyecek. Dante bu teklifi kabul etmeyeceğimizi biliyor. Bu yüzden yaptı zaten.”

Romero kolumu hafifçe okşadı ve dudaklarını kulağıma bastırdı. “Kimse seni benden alamaz. Seni yanımda tutabilmek için milyonlarca savaşa girerim.”

İki gün olmuştu ama sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Romero meşguldü ve ben de zamanımın çoğunu kız kardeşlerimle geçiriyordum. Ancak bu akşam Romero evinde –hayır, *evimizde*– baş başa bir akşam yemeği yemek istemişti. En sevdiği İtalyan restoranından sipariş ettiği yemekler geniş mutfağındaki masadaldı.

Yemeğe başlayalı henüz birkaç dakika olmuştu ki Romero çatalını bıraktı.

“Luca beni Kaptan yaptı.”

“Gerçekten mi? Bu harika bir haber!” Onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Aria’nın koruması olarak mutsuz olduğunu hiç hissetmemiştim ama terfi almak, özellikle de mafyada, büyük bir olaydı. Genelde insanlar babalarının pozisyonlarını devralırlardı. “Hangi işlerle ilgileneceksin?”

“Harlem’de birkaç kulübü devralacağım. Eski Kaptan kanser, bu yüzden bırakması gerekiyor. Ama sadece kızları olduğu için Luca işleri bana devretmeye karar verdi. Artık bizim için daha fazla para kazanacağım.”

Gülümsedim. “Bu umurumda değil, biliyorsun. Yalnızca senin adına mutluyum çünkü bunu hak ediyorsun.”

Romero yüzünü buruşturdu. “Bazı insanlar hak etmediğimi düşünüyor, özellikle de *Outfit*’le savaşa neden olduktan sonra.”

“Çoğunluğun Chicago’yla işbirliğini bitirmek istediğini sanıyordum?”

“Evet, onlar Kaptan olmayı hak ettiğimi düşünenler,” dedi keyifle.

“Ya Aria’yı kim koruyacak?”

“İşte bu bir problem. Şimdilik Aria ve Gianna’yı Sandro koruyacak. Ama bu yeterli olmayacaktır, özellikle de sen sık sık onlarla birlikteyken. Üçünüzü birden koruyamaz. Ama bir çözüm bulacağız.”

Tatlılarımızı bitirdiğimizde, Romero masadan kalkıp bana doğru yürüdü. Kafam karışmış bir halde ona bakıyordum. Gergin mi görünüyordu?

Bir anda Romero dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonun cebinden küçük, saten bir kutu çıkardı. Donakalmıştım. Kutuyu bana uzatıp açtı, içinde güzel bir purlanta yüzük vardı. Elbette yakın zamanda evleneceğimizi umuyordum. Bizim dünyamızda bu normaldi ama Romero’nun çoktan bir yüzük aldığı aklıma bile gelmemişti. Hiç vakit kaybetmediği kesindi.

“Biliyorum çok şey yaşadın ve son düğün deneyimin de korkunçtu ama bir şans daha vermeni umuyorum. Hak ettiğin eş olmak istiyorum. Eğer bana izin verirsen seni mutlu etmek ve sevmek istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Kendimi kollarına attım. Dizlerim sert zemine çarpmıştı ama bunu neredeyse hissetmemiştim bile. “Evet, Tanrım, evet!” Onu şiddetle öptüm.

Romero geri çekildiğinde yüzünde bir gülümseme vardı. Yerden kalkmamıştık. Onun kollarında olduğum sürece nerede olduğumun önemi yoktu. “Benimle evlenmeden önce biraz beklemek istersen anlarım. Muhtemelen şu anda başka bir düğün planlayasın yoktur.”

Hızla başımı iki yana salladım. “Bu, planlamak istediğim bir düğün. Bu sefer zevk alacağım. Aria ve Gianna’yla gelinlik alışverişine çıkıp gerçekten heyecanlanabilirim.”

Romero gülümsedi. “Ama önce ailemle tanışmanı istiyorum. Böylece onlara bu güzel haberi verebiliriz.”

“Ah, tabii,” dedim yavaşça. Romero’nun ailesiyle tanışmak için heyecanlı olsam da aynı zamanda endişeliydim. Beni sevmezlerse ne olacaktı? Ya da daha kötüsü, benden nefret ederlerse? Chicagoda olanlar hakkındaki söylentileri sadece hayal edebiliyordum.

Ertesi gün Romero beni ailesinin yanına götürmüştü. Annesi, yeni kocası ve Romero’nun üç kız kardeşiyle birlikte bizden çok uzakta olmayan mütevazı bir apartmanda yaşıyordu. Benden hoşlanmayacakları konusunda endişe etmem yersizdi. Hepsi çok nazik, alçakgönüllü insanlardı. İki kız kardeşini yıllar önceki doğum günü partimden zaten tanıyordum ama artık büyümüştük. En büyükleri olan Tamara üniversiteye başlamıştı. Bu, hiç düşünmediğim bir şeydi çünkü babamın onaylamayacağını biliyordum.

Benim ailemde akşam yemekleri her zaman resmi bir olay olmuştur. Babam masanın sonunda oturur ve belki Gianna dışında herkes olabildiğince terbiyeli davranırdı. Fakat bu yemek rahat ve eğlenceliydi. Bütün akşam konuşup gülmüş, Romero onlara evleneceğimizi söylediğinde bana sarılmışlardı. Bizim için gerçekten mutlulardı. O berbat düğünün ardından daha bir hafta bile geçmemişti ve kimse beni garip karşılamıyordu.

O anda bu yeni hayatta mutlu olacağıma emin olmuşum. Nedeni yalnızca Romero'nun sevgisi değil, aynı zamanda kız kardeşlerim ve yeni ailemdi. Bu Fabi'yi özlememe engel değildi ama birbirimizi bir daha hiç görmeyecek olsak bile onun da bir gün kendi mutluluğunu bulacağına inanmak zorundaydım.

Epilog

Liliana

Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Öyle sık hayal etmiştim ki sanki bir *dejavu* gibiydi. Birkaç hafta önce Benito'yla evlendiğimde sadece kaygı, üzüntü ve korku hissediyordum ancak bugün kanatlanıp uçabilirdim. Mutluluk ve coşku tüm bedenime yayılmıştı. Partinin bitmesini ve Romero'nun benimle tekrar tekrar sevişmesini dört gözle bekliyordum. Mükemmel bir gün için tek eksik olan Fabi'ydi. Düğün gecemden beri onu görmemiştim ve bir daha görüp göremeyeceğimden de emin değildim. İyi olup olmadığını bile bilmiyordum. Vurulup bizi elinden kaçırdığı için başı belaya girmiş olabilir miydi?

Rahip, ikimizi karı koca ilan ettiğinde, misafirlerimizin heyecanlı tezahüratları eşliğinde Romero beni kollarına aldı. Gülümsememe engel olamıyordum. Hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Sanki her an gökyüzüne yükselebilirmişim gibiydi. Annemin izleyip izlemediğini düşünürken yukarı doğru baktım. Onun istediğini yapmışım. Mutluluğum için riskleri göze almıştım ve buna değmişti. Romero yanağımı öperek dikkatimi tekrar

kendine çekti. Göz göze geldiğimizde kalbim sevgiyle dolmuştu. Hayatımı onunla geçirmek istiyordum ve artık bunu yapabilirdim.

O gece kutlamalar bittikten sonra, Romero beni Luca'nın malikânesindeki odamıza taşıırken midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu kez o yatağa varmak, kocamla baş başa kalmak ve onu bir geceliğine tamamen kendime saklamak için sabırsızlanıyordum. İşte böyle olmalıydı. Her kadın düğün gününde mutlu olmalı, kocasının kollarında güvende hissetmeli ve biri onu seçtiği için değil de aşk için evlenme hakkına sahip olmalıydı.

Yüzümü Romero'nun boynuna gömerek gülümsedim. Göz ucuyla kız kardeşlerimi ve eşlerini görüyordum. Aria bana gülümsüyor, Gianna ise kaşlarını oynatıyordu. Kahkahamı zor tuttum. Romero, dudaklarını kulağımın üstünde gezdirdi. "Seni soymak ve ipeksi teninin her bir santimini öpmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Arzunun vücudumda hızla yayıldığını hissediyordum. "Çabuk ol," diye fısıldadım.

Romero hafifçe güldü ama gerçekten de hızını artırmıştı. Dirseğiyle odamızın kapısını açtı ve ardından ayağıyla kapatıp beni yatağın üzerine bıraktı.

"Tanrım, o kadar güzelsin ki... Sonunda benim olduğuna inanmıyorum."

"Ben her zaman senindim."

Romero yanağımı avcuna aldı ve beni şiddetle öptü. Elleri yavaşça elbisemi çözmeye başladığında vücudum santim santim ortaya seriliyordu. Her yeni noktayı öptü ama hiçbirisi benim istediğim yerler değildi. Yalnızca korsem ve külotumla önünde uzandığımda, gözleri arzu ve hayranlıkla vücudumda gezindi. Bu bakışı seviyordum. Beni dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyordu. Parmaklarını ayak bileklerimden bacaklarıma ve oradan da külotuma ulaşana kadar yukarı kaydırdı. Kalçalarımı

kaldırdım. Romero sessiz bir kahkahayla kasığını öptü ve sonra orayı yaladı. "Romero, lütfen." Parmaklarını külotumun kenarına geçirip çamaşırımı aşağı çekti. Tekrar yukarı çıktığında bacaklarımı araladı ve dudakları kıvrımlarımın üzerine kapandı. Derin bir nefes aldım. Dilinin yavaş darbeleriyle Romero beni daha da zirveye çıkarıyordu. Bir parmağını içime ittiğinde zevk tüm bedenimi sardı. Ayak parmaklarım kıvrılmış, kalçalarım yataktan fırlamıştı. Fakat Romero, ben daha fazla dayanamaya dek bana zevk vermeye devam etti. En sonunda nefes nefese bir halde gülerken başını ittim.

"Karım olarak ilk orgazmın," dedi Romero. Tekrar üzerime çıkarken yüzünde kendinden memnun bir sırıtış vardı.

"Umarım sonuncusu değildir," diye takıldım ona.

"Henüz işinin bitmediğini mi söylüyorsun?" Bir parmağını tekrar içime soktu ve yavaşça hareket ettirdi.

Başımı iki yana salladım.

Romero geri çekildi ve korsemin bağını çözerek göğüslerimi ortaya serdi. Parmağını tekrar içime iterken meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Bu çok iyi hissettiriyordu ve sona yaklaştığımı hissedebiliyordum ama Romero'yu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

Romero hiç vakit kaybetmedi. Yataktan kalkıp hızla soyundu, çoktan sertleşmişti. Bacaklarımın arasına girdi. Aletini kavrayıp sertliğinin ve sıcaklığının tadını çıkardım. Onu girişime doğru yönlendirmeden önce birkaç kez okşadım. Başı kadınlığıma değdiğinde kendimi yastıklara bırakarak gevşedim. Romero yavaşça içime girmeye başladı. Sonunda beni tamamen doldurduğunda her bir santimini hissedebiliyordum. Parmaklarımı Romero'nun boynuna doladım ve öpmek için kocamı kendime çektim. Onu öpmeyi, kirli sakalının dudaklarımı hafifçe çizmesini, tadını, her şeyini çok seviyordum. Asla yeterli gelmiyordu.

Romero yavaş bir ritimle hareket etti ve neredeyse tamamen geri çekildikten sonra aletini tekrar içime itti. “Kendini okşa,” diye emretti alçak bir mırıltıyla.

Hiç tereddüt etmedim. Kolumu bedenlerimizin arasına soktum ve parmaklarım hızla klitorisimi buldu. Küçük daireler çizmeye başladım. Parmak uçlarım ara sıra Romero’nun aletini okşuyordu ve bu beni daha da azdırıyordu.

“Evet, bebeğim, benim için gel,” dedi Romero boğuk bir sesle. Boynumu öptü ve bacağıma kavrayıp kalçasına doladı. Kendimi daha da hızlı okşadım. Romero tekrar içime girdiğinde paramparça olmuştum. O inlediği sırada sırtım yay gibi gerildi. Hamleleri daha da sertleşti ve hızlandı. Bir an sonra içime boşaldığını hissetmiştim.

Orgazmımın artçı şoklarıyla titriyordum. Romero yüzünü boynuma gömdü, ben de ellerimi saçları ve sırtında gezdirdim. Bir süre sonra benden ayrılıp sırtüstü uzandı ve beni de yanına çekerek göğsüne yasladı. Parmaklarımı gövdesinde gezdirirken hızlı kalp atışlarını dinledim.

“Sonunda benim olduğuna inanamıyorum. Artık kimse seni benden alamaz.” Romero başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Mutlu ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim. Kısa bir süre için düşüncelerim Fabi’ye kaymıştı. Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. O ve kız kardeşlerim olmasaydı, burada Romero’nun yanında yatıyor olamazdım. Benim mutluluğum için çok şey riske atmışlardı. Romero da öyleydi. Yaptıkları şey için her zaman minnettar olacaktım. Fedakârlıklarına değmesi için çabalayacaktım. Hayatı dolu dolu yaşamaya çalışacaktım.

Arkamı döndüğümde Romero kollarını bana doladı. Geç olmuştu ve çok yorulmuştum. Sonunda Romero uykuya daldı. Yanımda uyumasını dinlemeyi çok seviyordum. Bu beni her zaman rahatlıyordu.

Romero'nun düzenli nefesleri çıplak omzumun üzerinde dalgalanıyordu. Bitkin düşmeme rağmen uykuya d alamamıştım. Romero'nun kolunun altından sıyrıldım ve yataktan çıktım. Bir sabahlık alıp üzerime geçirdikten sonra okyanusun güzel manzarasına açılan balkona çıktım. Yarın New York'a dönecektik ve sonra evli bir çift olarak hayatımız resmen başlayacaktı. Karanlık gökyüzünü izledim. Yıldızlar şehrin dışında her zaman daha parlaktı ama yine de aralarında her zaman daha çok parlayan birkaç yıldız olurdu. Küçük bir çocukken bunların ölmüş ve yıldız olarak bizi izleyen insanları temsil ettiğini düşünürdüm. Buna inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Yine de bir yerlerde bir şekilde annemin beni izleyip izlemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Benim için mutlu olur muydu? Ya da belki gurur duyar mıydı? Bunu asla öğrenemeyecektim ama ona verdiğim sözü tutmuştum. Aşk ve mutluluk için her şeyi riske atmıştım. Gözlerimi omzumun üzerinden uyuyan Romero'ya çevirdim. Yıldızlara son bir kez bakarak yatağa döndüm ve ona sarıldım. Kolunu bana doladı. "Gitmiştin," diye mırıldandı.

"Temiz havaya ihtiyacım vardı," dedim usulca.

"Döndüğüne sevindim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Romero'nun etrafımdaki kolları sıkılaştı ve şakağımı öptü. "Ben de seni seviyorum." Belki gelecekte işler her zaman kolay olmayacaktı ama bu riski aldığım için asla pişman olmayacağımı biliyordum. Aşk her riske değerdi.